

**DE BELLO
CIVILI**

DE BELLO CIVILI 3

Είμαι υποχρεωμένος να παραδεχτώ ότι όλα συνεχίζονται. (Χέγγελ)

...Προς το τέλος τούτης της νύχτας
είναι ανεπίτρεπτη κάθε ελπίδα.
Δεν ρισκάρω τίποτα πιά.

DE BELLO CIVILI

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΛΕΣΧΗΣ
ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ ΒΟΡΕΙΟΔΥΤΙΚΟΥ ΠΕΡΑΣΜΑΤΟΣ

3

"... ποτέ ένα τόσο εξτρεμιστικό εγχείρημα που εκδηλώθηκε σε μιά εποχή φαινομενικά τόσο εχθρική απέναντι του, δεν επιβεβαίωσε σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα την ηγεμονία του στην πάλη των ιδεών, αυτό το προϊόν της ιστορίας των ταξικών αγώνων... Κι ακόμα βαθύτερα το σύνολο της σύγχρονης κοινωνίας φαίνεται να έχει πεισθεί για την αλήθεια των σοιουσιονιστικών προοπτικών επιδιώκοντας την πραγμάτωση ή την καταπολέμηση τους."

"Το αληθινό σχίσμα στην Ι.Σ."

Η διαλεκτική τριλογία του DE BELLO CIVILI ολοκληρώνεται ό' αυτό το τεύχος έχοντας διανύσει την προδιαγεγραμμένη πορεία της και έχοντας πετύχει τους στόχους που είχαμε θέσει και απαιτήσει από αυτήν σε απόλυτο βαθμό και σε καθαρά μέγεθος.

Η επαναφορά των ιδεών αλλά και των πρακτικών της καθαρής άρνησης βρήκαν αμέσως τους θιασώτες τους και ένας ολόκληρος κόσμος αρνητών τις αναγνώρισε και τις ενοστερνίστηκε σαν ΔΙΚΕΣ ΤΟΥ.

Αυτός ο κόσμος που τώρα ακόμα ξεκινάει, κατανοεί το κοινό σχέδιο και βρίσκει σιγά-σιγά την γλώσσα του έχοντας ήδη τις αιτίες να το διακηρύξει προς όλες τις κατευθύνσεις.

Οι ρεφορμιστές, και οι πολιτικάντηδες, που νέμωνταν και που θέλαν να ελέγχουν τον "χώρο" αλλά και τον κόσμο του απέκτησαν ξαφνικά στο πρόσωπο της Λε.Φι.Βο.Π. τον εφιάλτη τους. Δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένοι και το έδειξαν. Αρχισαν να ζουμάρουν σε πρόσωπα βενετιοποιώντας και κατέφυγαν σε ουκοφανίες και διαβολές.

Ο αληθινός κόσμος της άρνησης, όπως ήταν φυσικό, μας υπερασπίστηκε.

Σ' αυτό το τεύχος περιλαβame δικά μας μόνο κείμενα σ' τα υπόλοιπα κεφάλαια του Πανηγυρικού που ήδη είχαμε αρχίσει να δημοσιεύουμε από το προηγούμενο τεύχος. Στα πλαίσια της πλήρους απαγκίστρωσης μας από το "φαίνεσθαι" δεν περιλήφθησαν κείμενα, προκηρύξεις ή πληροφορίες για την δράση μας ή τις παρεμβάσεις μας εκεί. Σ' αυτό το υλικό βέβαια θα έχουν πάντα πρόσβαση όσοι σύντροφοι ή ομάδες ενδιαφερθούν με έναν πρακτικό τρόπο και κινηθούν σε παρόμοιες κατευθύνσεις.

Σαν πείσμονα παιδιά της Ιστορίας σκοπεύουμε να προσπαθήσουμε τώρα κάπως αλλιώς αλλά όχι κάπου αλλού. Η ολοκλήρωση του D.B.C. είναι η αρχή. Είμαστε αποφασισμένοι να δημιουργούμε διαρκώς καινούργιες εκκινήσεις. Την λογική και την σκοπιμότητα αυτής της τακτικής μας δεν έχουμε καμιά διάθεση να την αναλύσουμε προς το παρόν και ειδικά στα χαλασμένα μυαλά που αποτελούν νομοτελειακά το μεγαλύτερο κομμάτι του αναγνωστικού μας κοινού. Όσο για τους επαναστάτες αναγνώστες αυτοί σίγουρα δεν χρειάζονται αναλύσεις και εξηγήσεις για την τακτική μας. Την εφαρμόζουν ήδη.

*

Η συντακτική ομάδα που ανέλαβε να φέρει σε πέρας το παρόν Τεύχος και να προετοιμάσει την μετάβαση σε μια ανώτερη μορφή αγώνα, αποτελείται από τους Γιάννη Σιώντα, Μηνά Κυριακίδη, Θόδωρο Σ., Γιάννη Ρεϊζη και Κώστα Βερβέκη. Κανείς άλλος δεν νομιμοποιείται να μιλάει εκ μέρους της Λέσχης του Βορειοδυτικού Περάσματος και για κανέναν άλλον δεν είμαστε διατεθειμένοι να λογοδοτήσουμε.

Κείμενα που εμφανίζονται από "συνπαθούντες" και ενέργειες που γίνονται στο όνομά μας από τρίτους, ούτε μας δεσμεύουν, ούτε ασφαλώς δίνουν επακριβώς το στίγμα μας. Ο όποιος "περίγυρος" μας πρέπει πάντα να διαφυλάττει εκτός από την αυτονομία του την ιδιαίτερη του φωνή και δράση. Και ό' αυτό ακριβώς το θέμα δεν είμαστε διατεθειμένοι να κάνουμε την παραμικρή παραχώρηση. Οποιοι δεν θα μπορέσουν να σταθούν μόνοι τους θα πέσουν. Το που δεν μας αφορά. Το πως το περιγράψαμε. "Μετά μίας και δευτέρας νουθεσίας παραιτού..."

Όσο πιο διάσημες γίνονται οι ιδέες της επανάστασης, τόσο πιο ανώνυμοι πρέπει να γινόμαστε εμείς οι επαναστάτες. Τα κείμενα του D.B.C. μας δεσμεύουν συλλογικά, όπως και η δράση της Λε.Φι.Βο.Π. Δεν έχουμε όρεξη να υπογράψουμε τίποτα άλλο εκτός από το τέλος του παλιού κόσμου. Στην τελική παράδοσης του, πρώτοι θα σπεύσουμε να βάλλουμε τις υπογραφές μας. Και όσοι θέλουν να δουν τα ονόματά τους εκεί ως τα χρησιμοποιούν με φειδώ και σύνεση στις άλλες περιπτώσεις. Όσο για τους ονοματολάτρες, που κόπτονται για το "φαίνεσθαι" κι αυτοί θα δουν τα ονόματά τους στο κηδεϊόχαρτο του παλιού κόσμου: σαν τεθλιμένοι συγγενείς.

Κάποια άτομα με τα οποία συμβαδίζαμε για ένα διάστημα δεν είναι πιά μαζί μας. Για τις διαγραφές αυτές, τους λόγους της αναγκαιότητας τους αλλά και την εν γένει λογική τέτοιων κινήσεων ρήξης στα εσωτερικά μέτωπα υπάρχει το υποσχεθέν στο 2ο τεύχος ειδικό επεξηγηματικό κείμενο. "I'm cruel only to be Kind" λέει στον Αμλετ ο Σαίξπηρ, πλησιάζοντας πολύ την άποψη μας γι' αυτά τα φαινόμενα.

Ένα κομμάτι του δίκτυου επαφών (το μεγαλύτερο μέρος του ελληνικού και ένα μεγάλο του διεθνούς που στήσαμε κρίνεται ματαβιβάσιμο και πρόθυμα θα το κοινοποιούσαμε σε όσους θα βοηθούσε στη δράση τους. Ακόμα πρέπει να επαναλάβουμε πως όλα τα κείμενα της Λέσχης μας ή και κείμενα τρίτων που μας εμπιστεύθηκαν μπορούν να αναδημοσιευτούν ελεύθερα, ακόμα και αποσπασματικά, ακόμα και χωρίς αναφορά στις πηγές τους.

Η ακριβής έκταση της επιχείρησης που αναλάβαμε και που διεξάγαμε στους διαφόρους τομείς της καθημερινής ζωής ευτυχώς δεν έχει γίνει ακόμα παρά αμυδρά γνωστή.

Το μέγεθος και η σπουδαιότητα των επιτευγμάτων μας (κυρίως στα "διεθνή πράγματα" αλλά και στις ελληνικές διασυνδέσεις που αναπτύχθηκαν) έχει καταφέρει να αποκρυβεί. Η σοβαρότητα του εγχειρήματός μας επίσης μόνο αρνητικά κατανοηθεί σε πλήρη βαθμό και κυρίως από αυτούς που δεν την είχαν, και που τους ενοχλούσε η συγκεκριμένη εμφάνισή της. Η ηχώ της διεθνούς δράσης μας σε τοπικό επίπεδο έχει αρκούντως καλυφθεί από τις φωνασκίες των πλευρών που κοκορομαχούσαν στην φαινομενικότητα διεκδικώντας μας σαν εμπροσθοφυλακή τους, σαν τον "μεγάλο τρόπο τους" ή έστω σαν διαιτητές στην μεταξύ τους "διαπάλη".

Διάφορα ανεγκέφαλα κουλιγκανοειδή και ενίοτε ύποπτα στοιχεία που απειλούσαν μία μικρή αλλά αναπόφευκτη εξαίρεση μέσα στο πλήθος των αληθινών κουλιγκανς της συνείδησης μας θεώρησαν καταστολές τους επειδή αδιαφορούσαμε για την υλική εκμηδένιση των παπαδοφρηκίων και αρνούμασταν να μπούμε μπροστά, να καλύψουμε ή να συντονίσουμε έναν ανόητο πόλεμο χαρακωμάτων με τον ρεφορμισμό και μάλιστα να τον προσωποποιήσουμε. Ο δε ρεφορμισμός από την πλευρά του ήταν βέβαιος πως εμείς είμασταν οι υποκινητές του (ταξικού πάντως) μίσους εναντίον τους και των πρακτικών μορφών που αυτό έπαιρνε όπου και όπως ο ρεφορμισμός και η σύγχυση έκαναν την εμφάνισή τους. Και οι μέν και οι δε δεν μπορούσαν αλλά και δεν θέλαν να καταλάβουν πως εμείς βρισκόμασταν αλλού.

Ακόμα χαρακτηριστικό είναι ότι κανείς από τους ενοχλημένους υποτίθεται "εχθρός" μας δεν τόλμησε ποτέ και πουθενά να εμφανίσει κάποια υποτυπώδη έστω, κριτική στην θεωρία μας ή να τα βάλει με τις ιδέες που υπερασπιζάμε. Τους βόλεψαν τα κινηματογραφικά σενάρια για φαντομάδες που δρουν στο σκοτάδι κάνοντας τον Νετοάγιεφ να μοιάζει σχολιαρόπαιδο, για βενιέτες που ελέγχουν τα πάντα και δεν ελέγχονται από κανένα, για υπερανθρώπους συνωμότες που χρησιμοποιούν τους άλλους σαν μαριονέτες κλπ κλπ. Και αφού η ουσία απουσίαζε από την κινηματογράφο του μυαλού τους μέιναν να βλέπουν την ίδια ταινία που είχε σκηνοθετήσει η αιτιμία τους με παραγωγό την φαινομενικότητα.

Οι υπόλοιποι που ήρθαν από άλλο δρόμο, αυτόν της εντιμότητας δεν έχασαν. Βρήκαν την πόρτα μας ανοιχτή και το τραπέζι στρωμένο.

Μοιραστήκαμε τα πάντα με έναν κόσμο που πεινούσε και διψούσε για Επανάσταση το ίδιο αληθινά όπως κι' εμείς.

Οι τίμιοι και οι άνθρωποι της καρδιάς γίναν αμέσως αδέρφια μας. Πολλές φορές στερηθήκαμε για χάρη

τους και πρόθυμα πληρώσαμε το λογαριασμό για τις αγάπες μας.

Σε μία κακοστημένη κόλαση εγχείραμε ένα μέλλον αιμάτων.

Δώσαμε τον λόγο στους αθώους κι' αυτοί δεν μας πρόδωσαν.

Και όταν συνιάχτηκαν στην υπεράσπιση του σχεδίου μας και ενάντια στους ρεφορμιστές και τους ψευδολόγους ξέραν πως έτσι υπεράσπιζαν μαζί με την αλήθεια και το ίδιο το μέλλον τους.

Εξάλλου όταν εμφανίζεται το ψέμμα και δεν το πολεμάς και δεν το καταγγέλεις ενώ ξέρεις την αλήθεια είσαι χειρότερος απ' αυτούς που το πλασάρουν. Το ίδιο ισχύει και με την δημιουργημένη αμφιβολία, την διαβολή, την υποψία. Σ' αυτό το αμόνι των δυνάμεων δεν έχουν θέση οι χαμηλοβλεπούσες αλλά οι πολεμιστές. Μερικοί πεθαίνουν πρίν γίνουν Ζωντιανοί. Μερικοί φοβούνται την ζωή πιά πολύ και από τους ενατούς τους. Οι επαναστάτες όμως δεν γνωρίζουν φόβο δεν υπάρχει θάνατος γι' αυτούς. "Δεν φοβάμε τίποτα. Ακόμα και μέσα στο μνήμα μου όταν θα 'χω πεθάνει θα γελάσω για τον θάνατο" λέει ο Σάιν Ζύσι στο "Οργκάν".

Προσβατά είναι και τα αρχεία μας με σχεδόν όλο το υλικό τους όπως και ένα τμήμα της αλληλογραφίας μας. Επίσης θα μπορούσαμε -στο μέτρο του εφικτού- να χρηματοδοτήσουμε και κάποιες προσπάθειες που η οικονομία τις εμποδίζει να εμφανιστούν αν η σύντροφος που θέλουν να τις πραγματοποιήσουν μας τις παρουσιάσουν σε ένα ολοκληρωμένο προσχέδιο. Τέλος ένα "τεχνικό επιτελείο" του αρνητικού είναι πάντα έτοιμο να βοηθήσει με συμβουλές αλλά και την παρουσία του όπου κληθεί και πεισθεί για την αναγκαιότητα της επέμβασής του. Αυτό το κομμάντο των αντι-ειδικών που δημιουργήθηκε για την ανάπτυξη των προοπτικών της πρακτικής θεωρίας φιλοδοξεί να αποτελέσει το παράδειγμα για την δημιουργία και άλλων τέτοιων μετακινούμενων πυρήνων άμεσης θεωρητικό-πρακτικής δράσης.

Τέλος το ότι αποφεύγουμε να τοποθετηθούμε συγκεκριμένα στις ως τώρα ενέργειες της Λε.Φι.Βο.Π. και στις νέες κατευθύνσεις που βάζουμε εξυπηρετεί σίγουρα κάποιον συγκεκριμένο λόγο. Ένα ενημερωτικό φυλλάδιο πάντως σε τέσσερεις γλώσσες θα πληροφορεί επιλεγμένα άτομα για τις κινήσεις μας από δώ και πέρα, κυρίως όσο αναφορά τον διεθνή χώρο και την καθαρή θεωρία. Και σίγουρα αυτές τις κινήσεις θα τις συζητούμε με όλους εκείνους με τους οποίους θα συναντηθούμε στον δρόμο του ξεπεράσματος, κάτω απ' τις ίδιες σημαίες, χρησιμοποιώντας τα ίδια όπλα κριτικής ενάντια στο σύστημα.

• Θάρθει κι η ώρα για την κριτική των όπλων εναντίων του.

Κάποτε ...όχι αργά ελπίζουμε..., θα μετρηθούν οι αλήθειες, τα λάθη και τα πάθη.

Η ιστορία θα μας κρίνει.

Η Ζωή θα μας απαλλάξει από τους βασανιστές μας.

ΘΑ ΜΕΤΑΒΟΥΝ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΑΝΔΡΕΣ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΑΝ ΥΠΑΡΞΕΙ ΘΕΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ 1η ΣΕΛΙΔΑ

στά γαλλικά και αναφέρονται στην έσωτερική κατάσταση στην Ελλάδα, καθώς και στις απόψεις της οργάνωσης για το διεθνές, όπως λέει, επαναστατικό κίνημα.

Όπως δήλωσε ανώτερος αξιωματικός της ασφάλειας, αν η απάντηση από τις Ισπανικές και Ιταλικές αρχές είναι καταφατική, ότι, δηλαδή βρέθηκαν τέτοια ντοκουμέντα, θα ταξιδεύσουν στο εξωτερικό άστυνομικοί της ασφάλειας, για περαιτέρω έρευνες.

Σύμφωνα με το σχετικό δημοσίευμα, τα ντοκουμέντα ανακαλύφθηκαν στη διάρκεια έρευνών που η Ισπανική άστυνομία έκανε το περασμένο Σάββατο κύρια σε δύο γιάφκες στην Βαρκελώνη. Πρόκειται για δύο έσωτερικά ντοκουμέντα της «17 Νοέμβρη» γραμμένα στα γαλλικά. Το ένα αναφέρεται στην έσωτερική κατάσταση στην Ελλάδα. Το άλλο εξηγεί την εξωτερική πολιτική της ελληνικής οργάνωσης και τις εκτιμήσεις της, για το «διεθνές» επαναστατικό κίνημα». Και τα δύο αυτά ντοκουμέντα ήταν έντελώς άγνωστα.

Στά ελληνικά, αντίθετα, ήταν γραμμένο εκείνο που οι Ισπανοί θεωρούν το πρωτότυπο μιάς προκήρυξη που κυκλοφόρησε η «17 Νοέμβρη» τον περασμένο χρόνο. Φαίνεται πως αναφέρεται σε αντιαμερικανική τρομοκρατική ενέργεια της οργάνωσης.

Η Βαρκελώνη, τονίζονταν στα δημοσιεύματα επιβεβαιώθηκε έτσι ως πρωτεύουσα σημασίας - σημείο αναφοράς για τις ευρωπαϊκές τρομοκρατικές οργανώσεις συμπεριλαμβανομένης και της «17 Νοέμβρη», που όπως αποδεικνύεται από την ύπαρξη πρωτοτύπων ντοκουμέντων είχε μόνιμες επαφές με τους συλληφθέντες.

Στο ίδιο δημοσίευμα αναφερόταν ότι όπως αποδείχτηκε Γάλλοι, Γερμανοί, Βέλγοι και Ιταλοί τρομοκράτες είχαν σαν βάση το δίκτυο της Βαρκελώνης, που υποστηρίζονταν από Καταλανούς τρομοκράτες της εθνικιστικής οργάνωσης «Τέρα Λιούρε» («Ελεύθερη Γή»). Επικεφαλής της Ιταλικής ομάδας των

«Νέων Ερυθρών Ταξιαρχιών» ήταν ο Ιταλός τοξικομανής Ρικάρντο Ντέστε, 43 χρονών, που τώρα βρίσκεται κάτω από Ιατρική παρακολούθηση στις φυλακές της Μαδρίτης γιατί υποφέρει από κρίση άποσπησης. Ο Ντέστε είχε στο όνομά του δύο τραπεζικούς λογαριασμούς για ένα συνολικό ποσό 20 εκατομμυρίων δραχμών περίπου. Τα χρήματα προέρχονταν όλα από την Ισπανία και ήταν κατά πάσα πιθανότητα τα εισοδήματα των «Ερυθρών Ταξιαρχιών».

Και η ομάδα όμως που είχε συγκεντρωθεί στη Βαρκελώνη γύρω από τον Ντέστε αποτελείτο από Ιταλούς και Ισπανούς περιθωριακούς. Ενας από αυτούς ο Γκιουζέπε Παλίνι, πουλούσε χειροποίητα σκουλαρίκια στους δρόμους, ενώ η Ισπανίδα συντρόφισσά του ήταν υπόδικη γιατί προσπάθησε να εισαγάγει λαθραία χασις στην Ιταλία. Για το φόνο ενός Γάλλου άστυνομικού στη διάρκεια ληστείας καταζητείτο η αλγερινή καταγωγής κλέφτης Φλασεντί, που συνελήφθη στις 7 Απριλίου, ενώ ο σύζυγός της Φαπρίτσιο Μπούρτε ήταν υπόδικος για έμπορία ναρκωτικών. Η υπόθεση συγκλονιστική όμως περίπτωση εισπράττει τον ίδιο του Ρικάρντο Ντέστε ο οποίος αποτελεί μιά παλιά γνωριμία της Ιταλικής άστυνομίας.

Ο Ντέστε υπήρξε επικεφαλής μιάς μικρής Ιταλικής ομάδας «σιτουασιονιστών» που την περασμένη δεκαετία είχαν γίνει γνωστοί με τη μυστηριώδη ονομασία «κομμονιστές». Ο Ντέστε κι η ομάδα του θεωρούνταν πάντα υποστηρικτές της τρομοκρατικής δράσης γιατί κυκλοφορούσαν παραληρηματικές προκηρύξεις στις οποίες υποστήριζαν πως «ο αντικαπιταλιστικός αγώνας έχει εγκληματικό περιεχόμενο» και πως «οι επαναστάτες έπρεπε να γίνουν δολοφονοί και χούλιγκαν».

Ο Ντέστε καταλήγει το 1973 για την απαγωγή ενός βιομηχάνου. Από τότε επέστρεψε πολλές φορές στις φυλακές για ποινικά εγκλήματα: Το 1984 αποφυλακίστηκε προσωρινά και έσπευσε να εξαφανιστεί.

**Δεν υπάρχουν μισές αλήθειες στα Μ.Μ.Ε.
Υπάρχουν μόνο τα ολόκληρα ψέμματα του κράτους**

ΤΟ ΜΑΚΡΥ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΜΕΡΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΝΥΧΤΑ

1

Καθώς τα άτομα που κάποτε συνέστησαν έναν χώρο άρνησης και αντίστασης εφυλίζονται μέσα στην οικονομία και μέσω των ψευδαισθήσεων και της ιδεολογίας ολισθαίνουν στην τρέλλα η επαναστατική πρωτοπορία ξαναβρίσκει επιτακτικά το κύριο καθήκον της και το περισσότερο ξεχασμένο. Να καθοριστεί και να λειτουργήσει σαν θεραπευτική.

2

Μέσα στην φαιδρότητα των παρατηρούμενων κινήσεων που επιμένουν να "φαίνονται", σχολαστικά απουσιάζει η μεγαλειώδης κρυψύνοια των απαρατήρητων κινήσεων που υπομένουν να "υπάρχουν".

3

Αυτή η επιμονή στην φαιδρότητα και η αντίστοιχη υπομονή στο μεγαλείο, κοινό παρανομαστή βρίσκουν μια κοινωνία που εξουσιάζει τον εαυτό της όχι μέσω των σχέσεων επικοινωνίας αλλά μέσω των εμπορευμάτων που τις αντικατέστησαν στο σύνολό τους. Ο εχθρικός αυτός άνεμος που σαρώνει όλες τις όψεις της ζωής, δεν υπακούει πια σε κανέναν μετεωρολόγο, ακόμα κι αν αυτός είναι το ίδιο το Κεφάλαιο που την εξακόντισε.

Το χαλάζι του θεάματος, του ανεπικοινωνήτου, πέφτει επί δικαίων και αδίκων.

4

Η φωτισμένη ζάλη του τίποτα και τα στερημένα δώρα του κατακτητή-εμπόρευμα, βοηθούν το συλλογικό ψέμμα να αναγνωρίσει τον εαυτό του αλλά από την πλευρά του ξεπεράσματος του, μέσα από τον διαρκή αγώνα για την τελειοποίηση του.

Η ιδεολογία είναι ο επιθανάτιος ρόγγχος όπου η στιγμή -τιποτένια όσο ποτέ- αμφισβητεί την διάρκεια -αμφίβολη όσο ποτέ-.

Υπάρχει η διαπλάτυνση του κενού.

5

Το μέτωπο έχει καταστραφεί. Ο εχθρός είναι παντού πια. Κοινωνικά και προσωπικά. Τον βλέπεις έξω σου και τον νιώθεις μέσα σου.

Το νιτσεϊκό σχέδιο της ατομικής ολοκλήρωσης διαθέτει το εξαιρετικό ύποπτο πλεονέκτημα της αξιοπρεπούς αυτοκτονίας.

Το μπολσεβίκικο σχέδιο βρίσκει πρώτιστα εχθρικές τις δυνάμεις εκείνες που υποτίθεται πως θα τα πραγμάτωναν. Αυτό που παρουσιάζουν σήμερα σαν εργατικό "προλεταριάτο" είναι αντεπαναστατικό. Ο επαναστάτης το συναντάει κάθε στιγμή μπροστά του και θα πρέπει να ξεπεράσει τις ιστορικές αναστολές του και να του φυτέψει δυο σφαίρες ανάμεσα στα μάτια. Να το ξανακάνει προλεταριάτο.

Κάθε προσπάθεια ερμηνείας του υπάρχειν σκοντάφτει στην έσχατη πλάνη μιας διαλεκτικής που δεν γίνεται κοινωνική, που δεν επιβάλλεται κοινωνικά.

Οτι ήταν ρηξικελευθρο δεν υπάρχει, ότι υπάρχει δεν είναι ρηξικέλευθρο.

6

Δηλαδή ερμηνεύεται ένας κόσμος που όχι απλώς διαρκώς χειροτερεύει αλλά που καταστρέφει τις ποιοτικές διαβαθμίσεις.

Δεν συζητάς το πόσο άσχημα είναι σήμερα. Ξέρεις ότι η τάση του ξεπεράσματος γίνεται από την ανεστραμμένη πλευρά, υπόσχονται ένα αύριο χειρότερο. Μόνο το αύριο λένε μπορεί να ξεπεράσει σε ασχήμια το σήμερα.

Πιο απλά δεν σ' αφήνουν να θυμηθείς τι ήθελες, δεν σ' αφήνουν να θέλεις να θυμηθείς και

χτίζουν ένα "μέλλον" όπου η μνήμη θά 'ναι εκτός νόμου κι η διάδοσή της θα διώκεται.

Ακόμα πιο απλά: άλλη μια σφαίρα γι' αυτό που ονομάζουν "μέλλον".

7

Αρκούντως καθαρά στην παλιά πάλη των δυο καινούργιων μονομάχων, του ψέμματος-ψέμματος και του ψέμματος-αλήθεια, κάποιοι ρόλοι ξεντύνονται απ' τους μύθους τους και κάποιοι άλλοι φορούν την κουκούλα του δήμιου.

Αυτοί η δήμιοι με ζαρτιέρες διασκεδάζουν πρώτα τους εαυτούς τους καθώς χαμαιλέοντας σε καθρέφτη.

Δεν υπάρχει φιλοσοφία, δεν υπάρχει τέχνη.

Δεν υπάρχουν Μ.Μ.Ε., δεν υπάρχει αστυνομία.

Το θέαμα είναι κάτω.

Η Μεταφυσική είναι ψηλά.

8

Οι μηδενιστές και το λούμπεν προλεταριάτο δεν μπορούν να σηκώσουν το βάρος του κόμματος της άρνησης (να το υλοποιήσουν θετικά). Η οπλισμένη σύγχιση των αντίπερα ιδεολόγων και "διανοητών" δεν μπορεί να σηκώσει το βάρος μιας επίθεσης του "θετικού" (να την θεωρητικοποιήση αρνητικά). Αναλαμβάνουν οι άνθρωποι του κράτους που σκέφτονται "επαναστατικά". Οι καθηγητές του κρατισμού σπρώχνουν τα "παιδιά" τους στην "επανάσταση" χαίρονται να τα βλέπουν να χτίζουν το μέλλον τους μέσα στους στάβλους της δημιουργημένης απάτης, μέσα στην σύγχιση, στον ρεφορμισμό, στην επιβίωση και στο τίποτα.

Κάποτε γίνονται και κριτικοί ο ένας στον άλλο!

Οι εχθροί στην Φαινομενικότητα δεν είναι απαραίτητα φίλοι στην Ουσία. Τρυγούν το ίδιο αμπέλι αλλά τα σταφύλια λείπουν.

9

Στο πατητήρι της Ζωής ο μούστος κυλάει άφθονος.

Το μεθύσι της είναι πάντα συνειδησιακό και κυρίως επιθετικό.

Δεν υπάρχει νηφάλιος μέθη.

Στην Επανάσταση είναι όλοι οξύθυμοι, ταραγμένοι μέχρι δακρύων, πληγωμένοι μέχρι κόκκαλο.

Το "Ιερό" Ορος ας περιμένει.

Η κορυφή που βγάζει στον Θεό είναι άλλη.

Κι Αυτοί που σκαρφαλώνουν στις στέγες της θεωρίας την ξέρουν κι έχουν χτίσει τα σπίτια τους με τα τούβλα της διαλεκτικής. Από εκεί θα σκαρφαλώσουν στον ουρανό.

Τους περιμένουν.

Και όλα συνεχίζονται...

10

Και όλοι είναι εκεί. Τι κεφάλι! Ας πέσω κάτω, έλεγε ο Χέγγελ χαμένος σε μια ζούγκλα παραισθήσεων. Η απόλυτη γνώση είναι ελιποβαρής αν μετρηθεί στην κονίστρα της ζωής.

Εκεί βρίσκεται μήπως το κλειδί; Ναι εκεί, δίπλα στο βελούδινο γάντι.

Η κυβερνητική δεν μπορεί να φτοιιάξει μοντέλα ζωής, καταστάσεις και αισθήματα όσο κι αν ανασυνθέτει τα εμπεσμένα των "στύλ" του παρελθόντος. Το "λίγο απ'όλα" και το "δως και μένα μπάρμπα" εφαρμοζόμενο σαν προκρουστεια κλίνη παγκόσμια πια, δίνει μόνο γέλιο ούτε καν οίκτο. Το φοιτηταριάτο όπως ένας "λυσσασμένος" εύστοχα παρατηρεί είναι η απάντηση του κράτους απέναντι στο προλεταριάτο. Τόσο σε επίπεδο στόχων όσο κυρίως σε επίπεδο καθημερινής ζωής. Η έξωσης του πνεύματος και της καθαρότητας του επιβάλλεται σχεδιασμένα σε όλες τις μορφές της ζωής από τες "ειδικούς" της ευλαβικής σύγχισης που κυρήσουν διεθνώς την ευλογημένη διατήρηση του σημερινού στάτους κβο, φλυαρώντας ανώδυνα εναντίον του.

Να τους θεραπεύσουμε κι αυτούς;

Και βέβαια. Στην Λίμα ένα τέτοιο παπαδόσκυλο το κρέμασαν απ' το καμπαναριό.

Μια μακριά γραμμή αίματος δείχνει τον δρόμο που φέρνει ως εμάς. Τα φρέσκα ίχνη θα οδηγήσουν κι άλλους στις σπηλιές μας. Αυτό το "αίμα" που συλλαμβάνει, γεννά και τρέφει τους νέους ασκητές της προαιωνίας άρνησης δεν είναι μόνο το χυμένο στους αγώνες της θεωρίας και στις επαναστάσεις που αυτή εξαπέλυσε ενάντια σε έναν ανόητο κόσμο. Είναι το αίμα των απελπισμένων, των βασανισμένων της θέλησης για Ζωή, το αίμα από αιμοπτύσεις, αιμοκαθάρσεις και κάποτε από αφαιμάξεις. Είναι το αίμα που στολίζει τις μεγάλες Αλήθειες.

Μ' αυτό ζυμώνεται το ψωμί της Λευτεριάς.

Μ' αυτό και την σκόνη της αναγκαιότητας χτίζεται ο πύργος του Ανθρώπινου.

Αυτό θα γίνει το χαμογελαστό τσιμέντο της νέας θεωρίας που θα στηρίξει την τελική επίθεση για την ενθρόνιση του Λόγου.

Αίμα είναι το πετρέλαιο για να κινηθεί η Ιστορία.

Δεν είναι εύκολο να κατανοηθούν οι απελευθερωτικές τακτικές. Οι τακτικές γενικά της επανάστασης στην καθημερινή ζωή, είναι απαραίτητο να βιωθούν. Αυτό είναι που χωρίζει στα δύο το ανύπαρκτο κόμμα μας. Στους ψεύτες και στους έντιμους. Ο βιωμένος επαναστατικός, αδιάκοπος πειραματισμός και το αίμα που αυτός συνεπάγεται.

Κι αυτοί που το χύνουν είναι οι μόνοι που μπορούν να το μεταγγίσουν κιόλας. Να δώσουν Ζωή. Γιατροί με σύνορο την αιωνιότητα οι επαναστάτες κομίζουν την υγεία και ορκίζονται στην διάρκεια. Απέναντι στην κυβερνητική των διευθυντών που οδηγεί σε τάφους η θεραπευτική των επαναστατών που οδηγεί στην Ζωή. Ο σιτουασιονιστής θεραπευτής της κοινωνίας, πρώτα θεράπων του εαυτού του με υλικό ίασης την κοινωνία. Είναι αμφίδρομο. Είναι διδακτικός. Γίνονται πολλοί. Οι σιτουασιονιστές έρχονται καβάλα σε φλόγες.

Ανακεφαλαιώνοντας. Η σιτουασιονιστική κριτική-πρακτική ενσκύπτει πάντα σαν ένα τεράστιο ξέσπασμα υγείας.

Η σιτουασιονιστική στρατηγική που είναι όντως το ολοκληρωμένο πεδίο ανάπτυξης της διαλεκτικής του υλοποιημένου αρνητικού δεν μπορεί να κατανοηθεί παρά μόνο συνολικά, "εν κινήσει" και αποκλειστικά από σιτουασιονιστές.

Από τους υπόλοιπους φίλους της κοινωνικής διαπάλης οι καλόπιστοι θα προσπαθούν να ερμηνεύσουν τις τακτικές κινήσεις με βάση τις προθέσεις και όχι την φαινομενικότητα ενώ οι κακόπιστοι θα επιμένουν να βασίζονται στο "φαίνεσθαι", ή ατυχέστερα σ' αυτό που "βλέπουν" αυτοί, για να ερμηνεύσουν τις τακτικές κι απ' αυτές να "ανακαλύψουν" τον στρατηγικό στόχο ανοητένοντας σχετικά με τις προθέσεις. Εν πάσει όμως περίπτωση η στρατηγική των σιτουασιονιστών και οι σιτουασιονιστές στρατηγοί μπορούν να κατανοηθούν μόνο από φίλους του αρνητικού πρακτικά παρόντες και εξασκημένους σε επιχειρήσεις τέτοιου είδους. Αυτοί όπως κι ονομάζονται δεν θα μείνουν στην κατανόηση. Θα βαδίσουν πλάι-πλάι μέσα στο φως της ιστορίας όπου όλα είναι κατανοητά και στην σωστή διάστασή τους.

Οι σιτουασιονιστές, δηλαδή οι άνθρωποι που αγωνίζονται για την δημιουργία και την επιβολή καταστάσεων (που θα δημιουργήσουν και θα επιβάλλουν το Ανθρώπινο) δεν μπορούν σήμερα παρά να λειτουργήσουν σαν το μυστικό και συγχρόνως ολοφάνερο στρατηγείο της Ιστορικής άρνησης και όχι πια στην περιφέρεια της καθημερινής ζωής αλλά στο κέντρο της.

Η επιτελική τους σκέψη πηγάζει και φανερώνεται από την επιτελική τους πρακτική στην καθημερινή ζωή.

Οι κοινωνικές συνθήκες μέσα στις οποίες εκδηλώνεται σήμερα το σιτουασιονιστικό εγχείρημα -δηλαδή η αιχμή του επαναστατικού δόρατος για περισσότερα από 30 χρόνια τώρα-, είναι οι χειρότερες από ποτέ, δύσκολα αναλύσιμες. Τα υποπαράγωγα της έκπτωσης του πνεύματος και του εκχυδαϊσμού των μορφών της Ζωής βρίσκονται παντού. Συγκροτούνται σε κοινωνία.

Όπως παλιά έτσι και τώρα οι σιτουασιονιστές είναι οι μόνοι που δουλεύουν σοβαρά για την επανάσταση -ίσως γιατί δεν δουλεύουν για τίποτα άλλο-. Στην Γαλλία ο Σεμπαστιανί, ο Σεμπρούν, ο Λοντέρ, ο Μαρτός, στην Αγγλία ο Χρος, ο Πριτζέντ, ο Μπλόμπ στην Ιταλία ο Πιλόνε, ο Βερντεσίν, ο Καλίνι, στην Γερμανία ο Πάβλε, στο Βέλγιο ο Ρενέσες, στην Δανία ο Μαρτίν, αλλά και στην Αμερική και παντού οι σύντροφοι μας δεν σταμάτησαν να αποτελούν αυτό το στρατηγείο της αληθινής σύγκρουσης στον χώρο της θεωρίας και της ουσίας. Καλά κρυμμένοι από την φαινομενικότητα (κάτι που δυστυχώς εμείς δεν το καταφέραμε αλλά τώρα είμαστε αποφασισμένοι να το επιβάλλουμε) αναλύουν την πραγματικότητα, την εποχή, τις συνθήκες της και τους τρόπους επέμβασης συγκροτώντας την σκιώδη κυβέρνηση του αρνητικού, ΤΗΝ ΜΟΝΗ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ στο σημερινό παζάρι των ιδεών και των εκπτώσεων της Ανθρώπινης αξίας.

Αντιπολιτεύονται σε θεωρητικό επίπεδο, έναν κόσμο που δεν έχει καμμία θεωρία και σε πρακτικό δείχνουν με την καθημερινή τους ζωή πως δεν μπορεί να υπάρξει άλλη (κρατική ή αυτοφυής) πρακτική. Δουλεύουν σοβαρά γιατί δουλεύουν φάση σχεδίου και εκείνοι που θέλουν να γίνουν άξιοι συνομιλητές των σιτουασιονιστών ας λάβουν υπόψιν τους ότι δεν μπορούν να έχουν μαζί τους σχέσεις ακίνδυνες. Ήδη εμείς έχουμε υποχρεώσει τους εχθρούς μας αλλά και τους πιθανούς συμμάχους μας σε μια συνολική εκλογή. Να μας αποδεχτούν συνολικά ή να μας απορρίψουν συνολικά. Καμμία διαπραγματεύση. Κανένας συμβιβασμός. Το παιχνίδι χοντραίνει. Δεν σκοπεύουμε να ασχοληθούμε με λεπτομέρειες.

Οι λεγόμενοι μετασιτουασιονιστές δηλαδή όλοι εκείνοι που μετά την αναστολή λειτουργίας της Ιστορικής Ι.Σ. το 1972 έπεσαν σαν τα κοράκια πάνω της για να αμφισβητήσουν "από μέσα" την γραμμή της, το πρόγραμμά της, τους ίδιους τους φορείς της κατέπεσαν πολύ γρήγορα. Οι διάφοροι Μουανέ, Σαρλ, Μανάκ, Βουαγιέ, Ντενεβέρ αποδείχθηκαν πολύ ανίκανοι να "εξυγιάνουν" ή να "ανανεώσουν" όπως διακύρηταν την Ι.Σ. και σύντομα χάθηκαν σημαδεμένοι με την αχλύ της υποψίας για ποιόν τελικά δούλεψαν.

Χρησιμοποιούμενοι σαν Δούρειος Ίππος και συγχρόνως πολιορκητικός κροιάς προσπάθησαν να αλώσουν το θεωρητικό κάστρο της Ι.Σ. και να το αντικαταστήσουν με τα δικά τους χαμόσπιτα. Απέναντι στην οπλισμένη αυστηρότητα, στην λογική σύγκρουσης και στην παγωμένη θεωρία του "Όλου", θέλαν να βάλουν τους ατέρμονους διαλόγους, τις δακρύβρεχτες προσωπικές τοποθετήσεις - εξομολογήσεις την μιζέρια των υποκειμενιστικών λαθυρίνων, τον μερισμό των προβλημάτων (χρήμα - οργανωτικό - φιλία - χαρακτήρα) τον διαχωρισμό, τον αυτοεγκλεισμό, σε παρεούλες "μυημένων" και DE FACTO μελών μόνο όσων ήταν ήδη "φιλαράκια". Απέτυχαν όμως. Δεν κατάφεραν να τρυπώσουν στο κάστρο που περιτριγύριζαν και όταν πλησιάζαν το καυτό λάδι της ζώσας θεωρίας που τους έριχναν οι υπερασπιστές του τους ζεμάτισε την γούνα για τα καλά. Ο Μανάκ ξαναγύρισε στο εργοστάσιο, ο Ροσσί στο πουθενά, η Ναντίν Μπλοκ στο νοικοκυριό της, ο Βουαγιέ εράσθη την τρέλλα κι ο Κορνυό τον Βουαγιέ. Μπροστά σ' αυτές τις εξελίξεις, κάποιιοι πλανημένοι αλλά σχετικά έντιμοι -όσο έντιμος δηλαδή μπορεί να 'ναι κάποιος που αφελώς συμπλέει με τέτοιους κανάγιες- κάναν την αυτοκριτική τους και σώπασαν οριστικά (π.χ. Ντενεβέρ).

Κάτι πορδές τύπου Ναμπ ή Σολνέ που συνεχίζουν να μουρμουράν αποκλεισμένοι από όλους

τους σοβαρούς ανθρώπους βρίσκουν πια οπαδούς μόνο στα θρησκευόντα νεοφρηκιά που σ' όλο τον κόσμο κυρήσουν την Νέα Τάξη της σύγχισης.

Το μισοτελειωμένο έργο των μετά-σιτουασιονιστών ανέλαβε να το ολοκληρώσει το κράτος. Εξάπλωσε παντού το πνεύμα αυτό "του πράου αναφυλλητού που τά 'χει χάσει όλα και την νοσταλγική αισιοδοξία που δεν έχει τίποτα να κερδίσει". Δημιούργησε μια κατάσταση διαλόγου ανάμεσα στους πάντες, και ονόμασε την αδυναμία που προκαλούσε: Θαρρετή στάση ζωής. Τα μουσεία που έχτισε για την Ι.Σ. ήταν μια μάλλον αναμενόμενη κίνηση.

20

Ο μετα-σιτουασιονισμός δηλαδή ο χαρούμενος και ειρηνικός διάλογος ανάμεσα σε όλα τα στυλ της ήττας και η εκμάθηση του πως να αντέχεις (και να απολαμβάνεις αργότερα) μια αβίωτη κοινωνία, είναι επίσης ο επιβαλλόμενος τρόπος για να λειτουργείς διαχωρισμένα, αυτογκετοποιούμενος και αυτοευνουχιζόμενος. Αυτός ο μετασιτουασιονισμός της πλήρους ιδεολογικοποίησης που χάρη στο κράτος εξαπλώθει θριαμβικά, δημιούργησε στην διεθνή σκηνή της αμφισβήτησης μια "μαύρη τρύπα" που καταπίνει κάθε ρηξικέλευθη προσπάθεια που θέλει να βασισθεί στην καθαρότητα και βάζει συνολικά αιτήματα. Κάθε προσπάθεια για το όλον και το ουσιώδες κρίνεται με βάση το μερικό, την φαινομενικότητα και καταβαράθρωνεται σ' αυτήν την μαύρη τρύπα του μετασιτουασιονισμού. Για την φρούρηση της δε, αναπτύχθηκαν σε ατμόσφαιρα θερμοκηπίου σύγχισης όλα εκείνα τα θλιβερά όντα με τα ποικίλα ονόματα και την συγκεκριμένη αποστολή: φρικιά, αριστεριστές, μικροδιανοούμενοι, ελευθεριακοί, οπαδοί της μη-βίας, ιδεολόγοι μουσικόφιλοι!, φλυαρούντες βετεράνοι, βελτιωτές "προοδευτικοί", εναλλακτικοί, φοιτητοζωούντες, εμπειριστές, οικολόγοι, νεο-θρησκευόμενοι, καλλιτέχνες, αναρχογιάπηδες, γρουπούσκουλα κ.λπ. Αυτά τα ξεπλύματα των ιδεολογιών - "ων ουκ εστί αριθμός, ζώα μικρά μετά μεγάλων"- ποτέ δεν θα παραδεχθούν την κατάστασή τους και την συνομοταξία τους κατηγορώντας μανιασμένα όλες τις υπόλοιπες. Κάποιοι μάλιστα διαμαρτύρονται¹ γιατί μπαίνουν λέει στο ίδιο σακκί με τους εχθρούς τους... Που να καταλάβουν τα φτωχά αυτά ανθρωπάκια του LOW LIFE, την σοφή ρήση του Χέγγελ ότι: "Στο σκοτάδι του απόλυτου όλες οι αγελάδες φαίνονται μαύρες". Χαρακτηριστικό τους δεν είναι ότι πάνε αγελαδόν μην μπορώντας να σταθούν μόνοι τους και να εγγυηθούν για τον εαυτό τους, αναλαμβάνοντας προσωπικές ευθύνες και ρίσκα για την χάραξη ατομικής πορείας. Κι ενώ αν τους συναντήσεις μόνους τους είναι "ψυχούλες" και ζητούν βοήθεια να ξεφύγουν απ' το χάλι τους που "αιφνιδίως" το αντιλαμβάνονται, όταν μαζευτούν με τους άλλους ομοιοπαθείς τους, βγάζουν κορώνες σιγουριάς και δεν θέλουν να αλλάξουν με τίποτα. Κάποιοι Γάλλοι "θυμόταν" τα αγγλικά τους για να συννενοηθούμε μόνο όταν γινόταν πολλοί!! Και ενώ είναι πολύ αδύναμοι για να είναι κακοί και ελάχιστα σοβαροί για να τους πάρεις στα σοβαρά (δεν υπάρχει καμμία αντιπαλότητα μεταξύ μας οι καλύτεροί τους θά 'ταν απογοητευτικοί ακόμα και σαν "σάκκοι πυγμαχίας" της θεωρίας μας) είναι ιδιαίτερα ενοχλητικοί σαν παρουσίες γιατί σηματοδοτούν την έκπτωση αυτή του πνεύματος που συνετελέσθη στην εποχή μας. Σηματοδοτούν την εξορία της καθαρότητας, του ορθοφρονείν, των μεγάλων ελπίδων, του νοείν, του σκέπτεσθαι και όλων των αληθειών της ζωής και της ύπαρξης. Συμμετέχουν στην περιέουσα εκχυδαιοπήση και στην καλπάζουσα σύγχιση που οδηγεί στην τρέλλα όχι μόνο σαν κομμάτια τους αλλά συγχρόνως και σαν παραγωγοί τους. Αν αυτά τα θλιβερά όντα επανέρχονται συχνά στην κριτική των σιτουασιονιστών είναι γιατί τελικά αποτελούν τυπικό δείγμα της κατάπτωσης της εποχής μας και των

¹ Υπάρχουν χαρακτηριστικές περιπτώσεις ατόμων που έκριναν πως "φωτογραφίζονται" από τα γραφόμενά μας και κάποιες κατηγορίες. Τι κρίμα όμως που εμείς δεν μιλούσαμε συγκεκριμένα και το πεδίο των κινήσεών μας (διεθνές - ελληνικό) το αγνοούσαν παντελώς όπως και τις παραμέτρους του αγώνα μας.

Αφού όμως ανακαλύψαν τον εαυτό τους μέσα σ' αυτές τις κατηγορίες μας γιατί να τους το αρνηθούμε εμείς. Τώρα μάλιστα που μόνοι τους έσπευσαν να αποκαλυφθούν δηλώνοντας θιγόμενοι, είναι πολύ αργά, προδόθηκαν και θα πρέπει να ζήσουν μ' αυτές τις αποκαλυμμένες κατηγορίες. Και δόξα στην πάνσοφη κριτική μας, που ξετρυνώνει, αυτούς τους καλοτρυπωμένους στο παρελθόν, αρουραίους της απάτης, λειτουργώντας θαρρείς μόνη της, με δικό της εσωτερικό μηχανισμό και λογική.

ακαθαρσιών που αυτή είναι εντεταλμένη να παράγει όσο δεν επεμβαίνουμε δραστικά για την αλλαγή της. Και δεν φτάνει να τραβήξεις το καζανάκι της κριτικής για να φύγουν αυτές οι ακαθαρσίες. Πρέπει να ξηλωθεί όλο το σύστημα αποχέτευσης και το παραγωγικό τους προτσέσο. Είναι το ίδιο μ' αυτό της εμπορευματικής, κυβερνητικής κοινωνίας. Μαζί πρέπει να καταστραφούν.

21

Η συσσώρευση κεφαλαίων διαβρώνει τις δυο βάσεις του ανθρωπίνου πλούτου την εργασία την οποία ανάγει σε καθεστώς εμπορεύματος και την φύση που την καταστρέφει γιατί αδιαφορεί ή επειδή την θεωρεί ανεξάντλητη. Η εμπορευματική αλλοτρίωση και η καταστροφή της φύσης (με την ευρύτερη έννοια) δεν μπορούν να πολεμηθούν από καμιά από τις υπάρχουσες οργανωμένες δυνάμεις της κοινωνίας. Όλες οι οργανωτικές μορφές που δοκίμασε το αντι-καπιταλιστικό κίνημα απέτυχαν. Όλες οι οργανωτικές δομές που έστησε ο καπιταλισμός (που στην εξελιγμένη του μορφή είναι το θέαμα) ισχύουν.

Ο επαναστατικός διεθνισμός δεν κατόρθωσε ποτέ να ανοίξει τα σύνορα στις τρεις διαστάσεις τους. Το κατόρθωσε η κίνηση κεφαλαίων και εμπορευμάτων. Το θέαμα έσπασε όλα τα σύνορα. Τα εμπορεύματα ταξιδεύουν, ο άνθρωπος μένει στατικός. Το θέαμα είναι παντού. Στην αγκαλιά του ο άνθρωπος ταξιδεύει, έχει τα πάντα, βρίσκεται παντού. Αλλά μόνο εκεί. Η δημιουργημένη πλάνη δεν έχει κανέναν αντίπαλο εκτός τις αντιφάσεις της. Ο Άνθρωπος εντοχίστηκε στο εμπόρευμα. Ο Αλέκτωρ της θεωρίας μάταια λαλεί στο σκοτάδι. Να η τραγωδία των σιτουασιονιστών και του κόσμου της θεωρησιακής άρνησης. Πρέπει να γίνουν "πρακτικοί" αλλά διαχωρισμένα. Να κατεβούν σε μια αλωμένη φαινομενικότητα και να ασκήσουν μια πρακτική που δεν τους ανήκει.

22

Πρέπει να απαξιώσουν τις κατακτήσεις του πνεύματος τους και να οργανωθούν με έναν πρακτικό τρόπο για να πολεμήσουν μια φαινομενικότητα που ορίζει τα πάντα ως και τον πρακτικό τρόπο που θα την πολεμήσουν.

Να γιατί οι σιτουασιονιστές αισθάνονται τόσο άβολα στις κούφιες αντιπαραθέσεις του τίποτα και στις πρακτικές επιβουλές του καθόλου. Οι μεγάλοι του πνεύματος πάντα αισθάνονταν καλύτερα όταν ήταν μόνοι. Η μοναχικότητα τους καταδεικνύει όχι την αδυναμία ή την αδιαφορία για συλλογικότητα και οργάνωση αλλά την αδιαφορία και την αδυναμία να ενταχθούν σε συλλογικότητες και να οργανώσουν το πνεύμα τους όχι στην ολότητα αλλά στο μερικό. Η θεωρία είναι ότι τους έχει απομείνει για να συναντήσουν τον κόσμο. Δεν μπορούν να διαμεσολαβήσουν την πραγματικότητα αλλιώς. Αλλά συγχρόνως δεν μπορούν να αφεθούν απερίσπαστοι στην παραγωγή της. Δεν ήρθε ακόμα η ώρα. Ενα σωρό πολεμικές της στιγμές ξεπροβάλλουν απαιτητικές. Πρώτα καθαρίζεις το γραφείο και μετά κάθεται να γράνεις. Ούτε αυτό τους αναπαύει όμως. Σαρώνουν στα γρήγορα το γραφείο. Τα πετάν όλα κάτω και βγαίνουν στον δρόμο. Η απελπισία θα τους ακολουθήσει κι εκεί. Ο σπαραγμός τους δεν έχει τέλος. Ο πόνος μονάχος ζεσταίνεται. Ξαναγυρνάν στην θεωρία.

23

Πράγματι η θεωρία είναι ότι καλύτερο υπάρχει σήμερα και η συνολική πρακτική της ότι καλύτερο θα υπάρξει αύριο. Οι σιτουασιονιστές, οι επαναστάτες, αυτό το χάσμα αγωνίζονται να κλείσουν. Αυτή η ψαλίδα της χρονικής ανακολουθίας τους κυνηγάει. Δοκιμάζουν όλα τα συλλογικά σχήματα και δοκιμάζουν να μείνουν μόνοι. Σε έναν κόσμο που διαρκώς χειροτερεύει, σε μια ανθρωπότητα που έχει ξεπεράσει την "δωδεκάτη" ώρα για να σωθεί, αποτελούν την τελευταία ελπίδα της, αν και -γιατί να το κρύψουμε;- εξαιρετικά αμυδρή. Το φτεροκόπημα αυτής της απέραντης ελπίδας μόλις ξεχωρίζει από τους άλλους θορύβους, σε έναν κόσμο που μαζί με την μνήμη του εκποίησε και την ακοή του.

24

Σ' αυτές τις συνθήκες εργαζόμαστε και σαν γνωστοί πια εχθροί αυτών των συνθηκών. Δεν θα κάνουμε πίσω, αλλά θα κάνουμε προστά; Τι νόημα έχουν οι βροντερές αισιοδοξίες και προς τι οι ανώφελες πολεμικές στους ακόλουθους της ήττας όταν η νίκη μας μοιάζει μια υπέρτατη φαινάκη; Μ' αυτά τα λόγια μπορούσε κάποιος να ξεγελάει την προϊούσα των συνθηκών αμφιβολία και να

συνεχίζει τον πόλεμο εναντίον τους. Όταν αναγνωρίζεις, ευκρινώς την απελπιστική θέση σου τότε είναι που η αναγκαιότητα της νίκης σου δίνει θάρρος και σιγουριά. Όταν ανάγεις στο απόλυτο τις ελαττούμενες πιθανότητες της οικειοποίησης του κόσμου από το Σχέδιο σου, τότε μοιάζει ήδη παρούσα η καθολική ενσωμάτωσή του στην κίνηση του ξεπεράσματος. Η λογική του ξεπεράσματος κάποτε έρχεται πριν από το ίδιο το ξεπέρασμα. Αρκούν μερικές επιτυχίες στο ουσιαστικό, αρκεί η συνειδητή και μόνιμη αίσθηση της εντιμότητας του αγώνα σου. Οι δυσκολίες στην φαινομενικότητα δεν τρομάζουν, η κούραση πάει αλλού. Το ψηλό δένδρο ρίχνει τα φύλλα του. Θα πολεμήσουμε στον ήλιο. Μας παίρνουν τους ουρανούς και τους πλανήτες. Θα πολεμήσουμε στην καρδιά, στο μυαλό και στο μέλλον. Φύση είναι ο άνθρωπος. Μέσα του αρχίζουν και τελειώνουν όλες οι αλήθειες.

Οι χτιστές ορκίζονται στην διάρκεια, έλεγε ένας σουρεαλιστής. Δεν έχουν καιρό για θλίψη. Το ρόδο ανθίζει, επειδή ανθίζει, επειδή ανθίζει, έλεγε ο σοφιστής Σιλέσιος. Το αρνητικό "υπάρχει", επειδή υπάρχει, επειδή θα ανθίσει, λένε οι εργάτες του. Αλλά εμείς δεν λέμε πια. Η σιωπή μας θα κραυγάζει τώρα μέχρι να μας ακούσουν οι Ζωντανοί που τώρα κρύβονται, μέχρι να έρθει να μας ψάξει η Ιστορία.

Κι η απουσία μας θα ουρλιάζει σαν τους ανέμους που τρομάζουν τους ναυτικούς στα μεγάλα ταξίδια.

*"Κι είμαι πάντα εδώ και δεν κούνησα ποτέ
απ' τις πλούσιες σε θηράματα αργίες μας..."*

25

Υπάρχουν πολλά να γίνουν τώρα.

Από ένα παρελθόν αιμάτων σε ένα μέλλον συνείδησης.

Υπάρχουν τα παιδιά με την κονκάρδα του ήλιου στην καρδιά.

Υπάρχουν τα κορίτσια με το γιασεμί ρεβόλβερ στο βλέμμα.

Υπάρχει ο μάρτυρας του Ροντέζ που μας συμβουλεύει: Ολο το ζήτημα τώρα είναι να αποσυρθείς, να χάσεις ορισμένες επαφές να ξαναβρείς το αληθινό πρόβλημα κατά πρόσωπο. Ν' απομονώσουμε το πρόβλημα από την πιο απόλυτη, την πιο ζωτική σκοπιά".

Ο θεωρητικός δράκος ήταν από χαρτί καμωμένος. Τρομάζει τα αδέρφια μας; Καθυστερεί τους νέους λύκους της θεωρίας;

"Τον βάλαμε φωτιά."

Δεν μας ήταν τίποτα να σχίσουμε την Λέσχη αλλά από την άλλη δεν θα μπορούσε να σταθεί κανείς σαν σχισματικός, θέλαμε να την σπάσουμε αλλά ξέραμε σε πια χέρια θα μέναν τα κομμάτια της. Διάξαμε τα τεμπέλικα χέρια. Και μας περικύκλωσαν τα τεμπέλικα μυαλά. Τα σβήσαμε κλείνοντας τον διακόπτη των ψευδαισθήσεων τους για ανταλλάξιμη επιτυχία μας και να σου οι ληστές της καρδιάς, οι τεμπέληδες του οίκτου. Εν τω μεταξύ φορτωθήκαμε ένα κάρρο ανάπηρους και φρενοβλαβείς για να τρώγονται με τον ρεφορμισμό και τα φρικιά του. Να κι η "άγρια νεολαία" στο παιχνίδι. Αγρίεψε το μάτι μας. Μόνο ο ρομαντισμός μας έκανε να ελπίζουμε ότι εκεί θα ανθίσουν ανεμώνες. Ανθιζε μόνο ότι φυτεύαμε. Κι απ' τους άλλους του ρεφορμιστικού τσίρκου που υποψιαζομάσταν ότι μαζί με τα σκήπτρα της μισητής καθοδήγησης θα μας φόρτωναν με ποτιστήρια ιδεολογίας στην ξεραίλα της επιβίωσης κάνοντάς μας κηπουρούς, τσέλιγκες στο μαντρί της πνευματικής τους φτώχειας, τι απέμεινε απ' αυτούς μέσα στο καμίνι της περιφρόνησής μας; Οπου η φωτιά εκεί κι η στάχτη. Σ' αυτούς που λείπει το θάρρος περισσεύει η μικροπρέπεια. Οποιος φοβάται την Ζωή δεν φοβάται χίλιους εξευτελισμούς. Οποιος λέει ψέμματα για την ζωή του δεν θα διστάσει να πει ψέμματα γι' αυτούς που τιμούν την Αλήθεια τους ζώντας την. Ας μην κοιτάξουμε πίσω μας, ω Λωτ, και σεις δραπετές Γομορίτες, αρκετά με το κακό. Πρόσω ολοταχώς!

Η μεγαλύτερη νίκη μιας επαναστατικής ομάδας είναι να προετοιμάζει μια καινούργια. Η μεγαλύτερη νίκη είναι να συντριβεί το παρελθόν της. Η δύναμη της αλλαγής. Η δύναμη του αφνιδιασμού. Η δύναμη του ξεπεράσματος. Έτσι κι εμείς. Θα μεταλλαχθούμε εντελώς. Θα διακτινιστούμε αλλού.

Ο τωρινός πυρήνας της Λέσχης είναι συνεκτικός και ευέλικτος. Θα μεταφερθεί αλλού. Και πάντος εκτός από 4-5 άτομα που δούλεψαν σοβαρά όλοι οι υπόλοιποι που μας περιστοίχιζαν (με

μια-δυο εξαιρέσεις) μας βάραιναν αφόρητα. Δεν πρόσφεραν τίποτα. Και απλώς περιέφεραν γύρω μας την αδυναμία τους και μιά εκνευριστικά απόλυτη και μόνιμη θαυμαστική παραδοχή όσων κάναμαε. Και γι' αυτό μπορώ ανεπιφύλακτα να συμφωνήσω με τον σύντροφό μου που είπε πως εκτός από καλύτερους εχθρούς μας αξίζουν και καλύτεροι φίλοι. Αυτοί τώρα θα βρεθούν αλλού. Το σχέδιο περνάει σε μια ανώτερη φάση. Κάναμε έναν έλεγχο αγοράς. Μια έρευνα στην προσφορά και στην ζήτηση. Στον χώρο του αρνητικού και σε τοπικό επίπεδο. Παίρναμε συγχρόνως δείγματα από τον διεθνή χώρο. Εκεί θα συνεχίσουμε, αυτά θα αξιοποιηθούν τώρα. Προς ένα παγκόσμιο συμβούλιο σιτουασιονιστών κρυμμένοι πια από τα ένοχα ή τα παρακλητικά μάτια που το κοίταγ-
μά τους λερώνει ή καθυστερεί.

Δεν θά 'μαστε πια πουθενά και για κανέναν.

Θα χτυπάμε σαν κεραυνός και θα επιστρέφουμε στον θεωρητικό πύργο μας. Είμαστε υπερβολικοί; Μα ο δρόμος της υπερβολής βγάζει κατευθείαν στο παλάτι της σοφίας.

Κι έπειτα έχουν χαθεί τόσα στην ζωή που τίποτα πια δεν πρέπει να χαθεί. Δεν υπάρχει χρόνος για μεμνημοιρίες και δισταγμούς. Με την Ίστορία ή με το παρελθόν, με την Ελπίδα ή με τον κρατικό ρεαλισμό, ολόψυχα με τους επαναστάτες, ή εναντίον τους. Δεν συζητάμε, ούτε διαπραγματευόμα-
στε πια γι' αυτά που αφήνουμε πίσω.

ALL OR NOT AT ALL γράφαν οι λυσσασμένοι στις γειτονιές του L.A. που οι τηλεοράσεις δεν τις καταδέχτηκαν για τα σώου τους. Εμείς αρκετά γράψαμε. Θα το ξανακάνουμε αλλά όπως θέλουμε πια και όταν δεν μπορεί να γίνει αλλιώς. Μπορεί αύριο, ελπίζουμε ποτέ. Η Ζωή είναι ο στόχος. Θέλουμε να κρατήσουμε το ημερολόγιό της. Αυτή είναι η θεωρία μας. Κάθε άλλη μας κουράζει.

Αρκετά και με τις νίκες και με ήττες, αρκετά και με τις συζητήσεις γι' αυτές. Μπροστά και μόνο μπροστά. Να περιμένεις δηλητήριο απ' το στάσιμο νερό. Να κλείσουμε έναν κύκλο. Να βάλουμε σε κατάσταση μια νέα μονάδα επιθετικής ζωής. Να μην μείνουμε στο παρελθόν. Αυτοί που το παρουσιάζουν ένδοξο ή άδοξο είναι εχθροί μας, θέλουν να μας κρατήσουν σ' αυτό. Με τις διαγραφές ελάφρυνε το σκάφος, ας ξεφορτωθούμε ανενδοίαστα και την υπόλοιπη σαβούρα (αυτούς που συκοφαντούν, αυτούς που γλύφουν, αυτούς που χάσκουν, αυτούς που αμφιβάλλουν) για να φύγει το σκάφος μπροστά. Κάναμε μια καλή αρχή, Θα την ακολουθήσει μια καλύτερη συνέχεια. Όπως κι αν εξελιχθεί η κατάσταση αυτοί που υπήρξαν τίμιοι μεταξύ μας ξέρουμε πως "δεν θα σταματήσουν να χορεύουν".

Στον χορό ίσως μπουνε κι άλλοι που ξεχάσαμε να καλέσουμε ή από λάθος εκτιμήσεις κρατή-
σαμε απέξω. Οι έντιμοι και οι άνθρωποι καλής θέλησης ξέρουν που θα μας βρουν. Με τους άτιμους τελειώσαμε, ας μην μας ψάχνουν άδικα, ούτε για το καλό ούτε για το κακό. Θα τους ξανασυνα-
ντήσουμε αλλά σε άλλο τόπο και σίγουρα με άλλο τρόπο.

Τώρα η ένταση του αγώνα πρέπει να δυναμώσει στην διεθνή διάσταση και να χαμηλώσει στην τοπική. Κάναμε την τριλογία μας, σκαράσαμε την διαλεκτική μας, ξεμπροστιάσαμε "φίλους" και εχθρούς, μιλήσαμε για τους ήρωες του πνεύματος και της επανάστασης, υπερασπίσαμε την ελπίδα τους, ξαναβάλαμε την σιτουασιονιστική κριτική και πρακτική σε κίνηση. Δεν μας είναι αρκετά όμως. Μόλις ξεκινάμε. Το απόλυτο είναι περισσότερο από το αρκετό. Το όλον είναι πιο γλυκό απ' όλα. Το αιώνιο διαρκεί περισσότερο.

Να καθορίσουμε τώρα τις νέες μορφές του αγώνα και να προσπεράσουμε τις παλιές. Τους εαυτούς μας πρώτα απ' όλα να ξεπεράσουμε. Να περιλάβουμε μια καταγραφή των σφαλμάτων και των επιτυχιών του παρελθόντος στις αποσκευές μας. Να την κοινοποιήσουμε στους διεθνείς μας συνομιλητές και εκεί να τελειώσουμε με το "ως τώρα". Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο. Υπάρχουν τόσα πολλά να κερδηθούν και μεταξύ αυτών και ο χρόνος. Τώρα ξεκινάμε για τις μεγάλες μας ολοκληρώσεις.

Το όριό μας είναι ο Θεός.

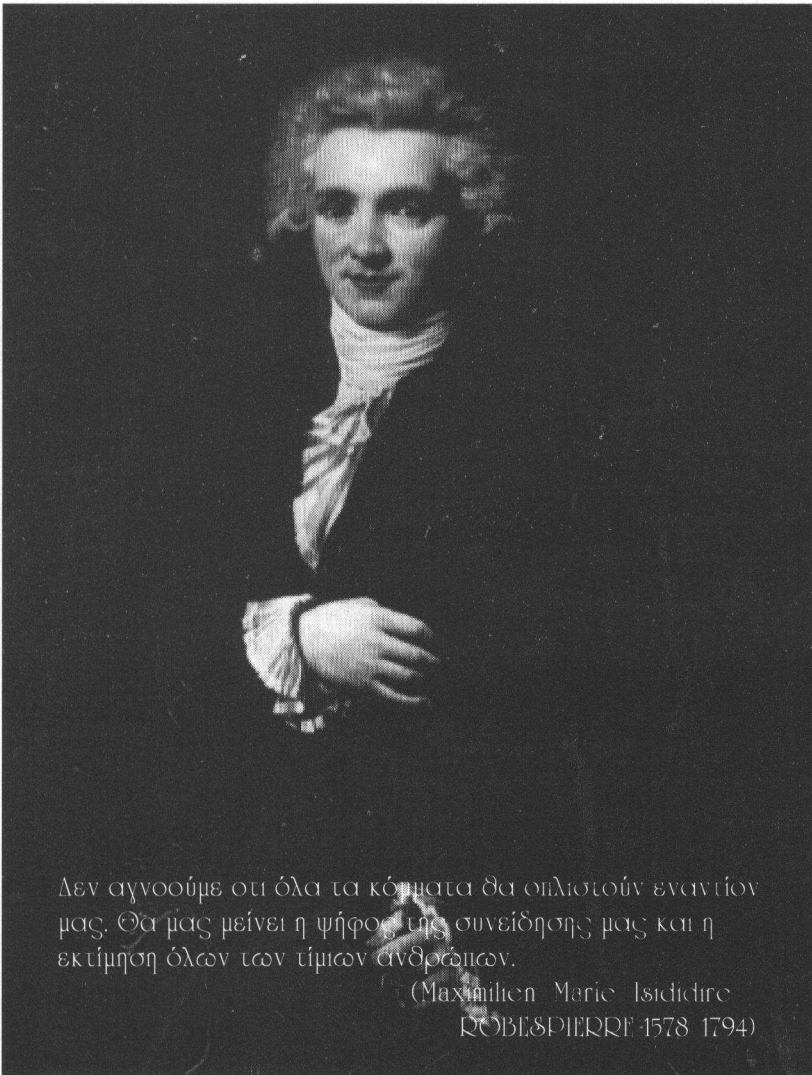
Το μέτρο μας ο Άνθρωπος.

Το πεδίο του αγώνα μας η απελευθέρωση του κόσμου του.

Τίποτα άλλο δεν θα μας αναπαύσει, πουθενά αλλού δεν θα βρούμε γαλήνη.

ΛΕΣΧΗ ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ ΒΟΡΕΙΟΔΥΤΙΚΟΥ ΠΕΡΑΣΜΑΤΟΣ

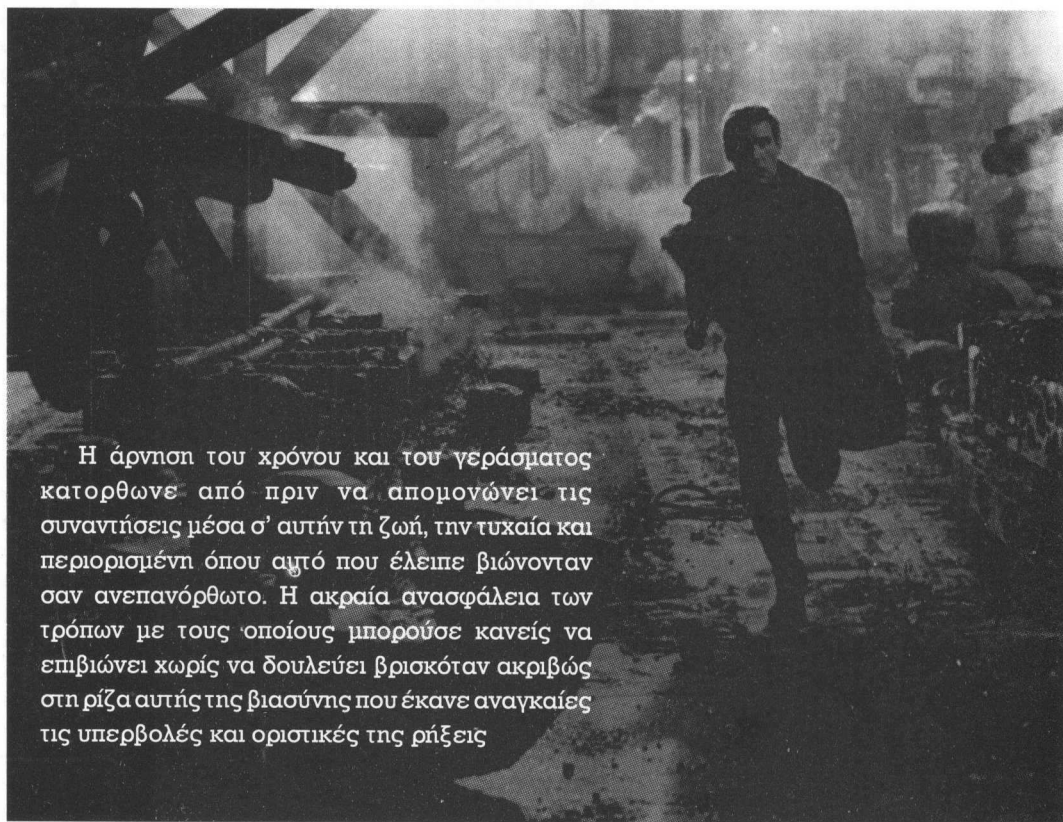
Τ.Θ. 50884
540 14 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 22

Δεν αγνοούμε ότι όλα τα κόμματα θα οπλιστούν εναντίον
μας. Θα μας μείνει η ψήφος της συνείδησης μας και η
εκτίμηση όλων των τίμων ανθρώπων.

(Maximilien Marie Isidore
ROBESPIERRE 1778 1794)

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΠΕΡΝΑΕΙ ΜΠΡΟΣΤΑ

Η άρνηση του χρόνου και του γεράσματος κατορθώνει από πριν να απομονώνει τις συναντήσεις μέσα σ' αυτήν τη ζωή, την τυχαία και περιορισμένη όπου αυτό που έλειπε βιώνονταν σαν ανεπανόρθωτο. Η ακραία ανασφάλεια των τρόπων με τους οποίους μπορούσε κανείς να επιβιώνει χωρίς να δουλεύει βρισκόταν ακριβώς στη ρίζα αυτής της βιασύνης που έκανε αναγκαίες τις υπερβολές και οριστικές της ρήξεις

Η ομάδα ήταν, ή έστω επιθυμούσε πάντοτε να είναι, αυτό που ο Σατρ αποκάλεσε ομάδα σε κατάσταση τήξης. Σ' αυτή τη θερμοκρασία είναι αναπόφευκτο να αποβάλλονται βίαια τα αποκλίνοντα στοιχεία. Με άλλα λόγια, όποιος αρνείται να ενστερνιστεί απόλυτα τους στόχους που καθορίζουν, σε μια δεδομένη στιγμή, τη συλλογική δραστηριότητα συνιστά κίνδυνο για τη συνοχή της ομάδας: ο αποκλεισμός είναι λογική συνέπεια αυτής της απαράδεκτης κατάστασης.

Φιλίπ Οντινάν: Οι σουρεαλιστές

Η απόφασή τους στο να κάνουν αμέτρητες αποπομπές χωρίς ανώφελη επιείκεια τους προστατέψε από ηλίθιους εισοδιστές από όλους αυτούς που πρόσβλεπαν σε έναν σιτουασιονισμό χωρίς σιτουασιονιστές, όπου θα μπορούσαν να φέρνουν τις ιδεοληψίες τους και μιζέριες τους.

Η αρχή μιας εποχής I.S. No 12

Δεν δέχεται να τον γράφουν στα παλιά τους τα παπούτσια τους με το να προσποιούνται πως δέχονται τους κανόνες, ενώ προσπαθούν να τους χρησιμοποιήσουν σαν όργανα σ' ένα άλλο παιχνίδι: αυτό της "κοσμιότητας" με την πλατιά του έννοια της συμφωνίας με την υπάρχουσα τάξη του κόσμου. Σε παρόμοιες καταστάσεις, είναι χωρίς επιείκεια και όμως μπορούμε να πούμε πως αυτά τα προβλήματα συμβιβασμού ή υποταγής στάθηκαν, τότε ή αλλοτε, το τέλος σχεδόν όλων του των σχέσεων. Εγκατέλειψε αυτούς τους ανθρώπους οριστικά. Βρήκε άλλους...

Ασκερ Γιόρν "Ο Γκύ Ντερμπόρ και το πρόβλημα του καταραμένου"

Σε εφαρμογή της καταστατικής απόφασης της Λέσχης μας, πως: "όσοι δεν συνεισφέρουν ιούτιμα στην θεωρητική και πρακτική δραστηριότητα της ή η καθημερινή τους ζωή τους βρίσκει παγιδευμένους στην επιβίωση που υποτίθεται πολεμάνε, ή ακόμα εμπλέκονται σε υποθέσεις και δραστηριότητες που είναι αντίθετες με τις αρχές και τους σκοπούς μας σαν επαναστατικής οργάνωσης μετά από τρίμηνη παράταση για να αποδείξουν πρακτικά τα αντίθετα θα αποέμπονται," διαγράφηκαν από την Αε.Φι.Βο.Π. οι: Σ.Ε. (Σωτήρης Ελευθερόπουλος) σαν διαχωρισμένος καλλιτέχνης που δεν υπερέβει τον "διανουμενισμό", Δ.Μπ. (Δημήτρης Μπίτσιος) για μικροπρέπεια και κακομοιριά και Α.Α. (Απόστολος Αρβανιτάκης) σαν ανήμπορος να προσφέρει στην θεωρητική - πρακτική δραστηριότητα και ανάπτυξη της Λέσχης μας.

Αυτή η λιτή ανακοίνωση της Λέσχης μας ξαναβάζει το πρόβλημα των διαγραφών σήμερα που το κυρίαρχο στοιχείο της κοινωνίας είναι η αγαθή συνύπαρξη των πάντων. Πάνω όμως στις σημερινές νερόβραστες σχέσεις, πάνω σε καταναγκαστικές φιλίες και "συντροφικές" ανοχές δεν μπορεί να στηριχθεί κανένα επαναστατικό εγχείρημα.

Αυτό που ξεχωρίζει τους επαναστάτες απ' τα φρικιά είναι η αυσιηρότητα με την οποία αντιμετωπίζουν τις προοπτικές της επανάστασης. Η αγαθή εγκαταβίωση στο υπάρχον και η αποδοχή του, δεν σηματοδοτούν παρά την πλήρη παραδοχή της ήττας και την εγκατάλειψη των σχεδίων για καθαρότητα και αγώνα.

Η έννοια της φιλίας, πολύ ελαστική και χαλαρή άλλωστε από μόνη της, αποτελεί τροχοπέδη για την ανάπτυξη του νοήματος της έννοιας της συντροφικότητας. Κι όμως σ' αυτήν την συντροφικότητα είναι απαραίτητο να προσανατολιζόμαστε αν θέλουμε να χτίσουμε επαναστατικές οργανώσεις που να προχωρήσουν μπροστά.

Κάποτε από "κάποιους" οι έννοιες φιλία και συντροφικότητα σκόπιμα μπερδεύονται για να αφοηλίσουν την δεύτερη υπέρ της μίζερης αποδοχής του άλλου με τα ελλαιτώματά του! στην πρώτη. Εμείς όμως όπως και όλοι οι επαναστάτες δεν είμαστε φρικιά να ανεχόμαστε αιώνια την αδυναμία, την έλλειψη πραγματικής διάθεσης για αλλαγή, την κακομοιριά, ούτε και θέλουμε να τους κουβαλάμε στην πλάτη μας εσαεί. Αν δεν θέλουν ή δεν μπορούν να τρέξουν μαζί μας ας έχουν το θάρρος και την ειλικρίνεια να το πουν, να μην ξεκινήσουν, ή να λύσουν αλλού τα προβλήματά τους. Αλλιώς ας μείνουν μόνοι τους να πεθάνουν ή ας βρουν άλλους φίλους στην στασιμότητα που να τους ανέχονται. Η κίνηση της επαναστατικής οργάνωσης πάντως πρέπει να τους ξεφορτωθεί. Δεν μπορεί καταρχήν να υπάρξει επαναστατική ομάδα δύο ταχυτήτων. Δεν μπορεί κατά δεύτερο λόγο να στηρίζεται στην ανοχή, να στηρίζει την ενοχή. Ακόμα δεν μπορούν να αφεθούν κάποιοι να κερδοσκοπούν πάνω στον αγώνα που ολόψυχα και έντιμα διεξάγουν κάποιοι άλλοι. Και πρέπει να βρίσκουμε το θάρρος της πρακτικής καταγγελίας μιας τέτοιας στάσης. Μια επαναστατική ομάδα δεν είναι εξομολογητήριο. Σε έναν κόσμο που οι πάντες ανέχονται τους πάντες και τα πάντα, που η σύγχιση βασιλεύει, κι η αδυναμία αυτοθαυμάζεται, η καθαρότητα είναι το πρώτο που πρέπει να προσεχθεί ως κόρη οφθαλμού απ' τους επαναστάτες. Η επαναστατική ομάδα δεν είναι η σύνθεση των καθυστερήσεων των μελών της αλλά το αντίθετο. Είναι ένας παγωμένος μηχανισμός πρόδου αδιάρρηκτα συλλογικός και προσωπικός, είναι ένας φλεγόμενος κομήτης που έχει ξεκαθαρίσει

την θέση του τόσο για την πορεία του όσο και για τα "υλικά" με τα οποία θα την πετύχει. Μαζί με την ουρά του αποβάλλει και όλα τα στοιχεία που μειώνουν την ταχύτητα του ή θολώνουν τον στόχο.

Μια επαναστατική ομάδα που δεν μπορεί να λειτουργήσει εξισωτικά για τα μέλη της πρέπει να διαλύεται και να ξαναφτιάχνεται σε νέες βάσεις ή να αποδιώχνονται τα στοιχεία εκείνα που ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ να εξισωθούν με τους υπόλοιπους και αντίθετα επιμένουν να παράγουν αντεστραμμένη ιεραρχία. Να γίνονται "υποτελείς" και να το συγκαλύπτουν. Και αυτό είναι κάτι που συμβαίνει συχνά μια και το θάρρος της προσωπικής στάσης στην ζωή έχει εκλείψει. Όλοι θέλουν να κρατηθούν από κάπου αλλά χωρίς θυσίες πουθενά. Κακομοίρηδες χωρίς καρδιά θέλουν να κρύβονται μέσα σε συλλογικότητες που δεν μπορούν να στηρίξουν και που έξω απ' αυτές είναι ατομικά εντελώς ανίκανοι και ανίσχυροι. Εκεί μέσα κρύβουν αυτήν την αδυναμία τους και τον φόβο του προσωπικού αγώνα, του ρίσκου της ατομικής πορείας, ανεχόμενοι τα πάντα, αυτοκατηγορούμενοι και κλαψουρίζοντας χίλιες-δυο δικαιολογίες που όσο αληθοφανείς κι αν μοιάζουν δεν πρέπει να συζητούνται πέρα από ένα αρχικό και περιορισμένο χρονικά όριο γιατί μετά παίζει το παιχνίδι τους. Αυτό της ελεημοσύνης, της ιεραρχίας και τελικά της καθυστέρησης και του αποπροσανατολισμού σου.

Οι επαναστατικές οργανώσεις μπορούν να προχωρήσουν μόνο με όσους έχουν αποδείξει ότι μπορούν να "υπάρξουν" δημιουργικά και μόνοι τους. Μόνο με όσους δεν τις έχουν ανάγκη. Μια επαναστατική ομάδα δεν μπορεί να αναλάβει ψυχιατρικό ρόλο ή το κανάκεμα των αδυναμιών των μελών της. Αυτά πρέπει να σφίξουν από υγεία αν θέλουν να αναλάβουν τέτοιον ρόλο απέναντι στην κοινωνία. Και η μόνη πράξη υγείας και ταυτόχρονα αγάπης είναι να απομακρύνεις αυτούς τους αδιόρθωτους επαίτες της συλλογικότητας. Καλό και γι' αυτούς (που ή θα ξυπνήσουν ή θα εντικοποιηθούν πλήρως το σύστημα) καλό και για την ομάδα που θα μπορεί πια να ξεχυθεί απεριόριστη προς τον αγώνα της. Κάποτε δεν είναι εύκολο όταν πρέπει να διαλέξεις ανάμεσα στο Σχέδιο και σε κάποιους φίλους. Και εμείς αντιμετωπίσαμε αυτό το πρόβλημα. Τελικά καταλάβαμε ότι διαλέγοντας το Σχέδιο διαλέγαμε να κάνουμε καινούργιους φίλους και να κυνηγήσουμε την Ιστορία. Αν διαλέγαμε τους "φίλους" που μας κρατούσαν στο παρελθόν και στην αδυναμία θα βρισκόμασταν παντρεμένοι ή σαν τα φρικιά ανεχόμενοι τους πάντες και τα πάντα ή τέλος στην καλύτερη περίπτωση σε κάποια μπαρ να πνίγουμε στο αλκοόλ την απελπισία μας και να ψάχνουμε δικαιολογίες για την ανημπορία μας. Υπάρχουν πολλοί τρόποι να καταστρέψεις έναν καλοπροαίρετο άνθρωπο που προσπαθεί να αλλάξει την ζωή του. Ο χειρότερος είναι να τον αφήσεις να ζει με τις ψευδαισθήσεις του.

Από την άλλη ο πιο εύκολος τρόπος για να καταστραφεί μια επαναστατική ομάδα που θέλει να δουλέψει σοβαρά είναι να δαχτεί την ύπαρξη ανισοτήτων και διαχωρισμένης δράσης στο εσωτερικό της. Να εστιάζει εκεί, να διευθετεί προβλήματα καθυστέρησης και ανακολουθίας μεταξύ των μελών της. Είναι γνωστό πως δεν μπορείς να πολεμήσεις τον κόσμο της ανισότητας με μια ομάδα που την ανέχειται στο εσωτερικό της. Αυτό που λείπει, είναι το θάρρος, η τιμότητα και το ρίσκο. Αυτά είναι που θα μετατρέψουν την ομάδα σε κύτταρο επαναστατικής δημιουργίας. Οτι την καθυστερεί την σκοτώνει. Καλύτερα χίλιες βεβαιωμένες κινήσεις, καλύτερα χίλιες πρόσκαιρες αποτυχίες παρά μια ώρα αμφαλοσκοπής και ρουτινιασμένης ενασχόλησης με τις κλαίουσες αδυναμίες αυτών που δεν θέλουν να προχωρήσουν μπροστά και καθυστερούν αυτούς που θέλουν. Μέσα στην ιστορική κίνηση θα μάθεις να χρησιμοποιείς τις ήττες και διδασκόμενος απ' αυτές θα πλησιάσεις την Νίκη. Αρκεί να κινείσαι, να προχωράς μπροστά, να διακινδυνεύεις. Οι διαγραφές αυτήν την διάθεση καταδεικνύουν. Δεν είναι αστυνομικός μηχανισμός ούτε μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν μυθολογικό κατάλοιπο. Ετσι μετατρέπεται σε θέσβατο ιδεολογίας. Οπωσδήποτε δεν είναι μέσο επίλυσης προσωπικών διαφορών και λίγες φορές συμβαίνει να είναι τρόπος ξεκαθαρίσματος λογαριασμών απόψεων ή τάσεων μέσα στην ίδια ομάδα. (Εκεί πρέπει να επεμβαίνεις πριν δημιουργηθούν οι τάσεις προβλέποντας γιατί και από ποιούς θα δημιουργηθούν). Δεν χωράνε τάσεις και μειοψηφίες μέσα σε μια επαναστατική οργάνωση. Η αντιπολίτευση δεν έχει θέση: ή νικάει ή διαγράφεται. Δεν παραμένει πάντως γιατί είναι στοιχείο φθοράς. Η I.S. πήρε την κάτω βόλτα όταν δέχτηκε κάτι τέτοιο και μάταια μετά ο Ντεμπόρ έτρεχε με το τευτέρι των διαγραφών στο χέρι να τα μπαλώσει. Έτρεχε και δεν έφτανε. Οι επαναστατικές ομάδες που θέλουν να

"φτιάσουν" πρέπει να καταλάβουν πως μπαίνοντας στον κόσμο σαν η ουσιαστική αντιπολίτευση σαν η αρνητική τάση στην Ιστορία δεν μπορούν να φέρουν στον πυρήνα τους αυτά τα θραύσματα της μερικής-τητας, των τάσεων, των αδυναμιών, των εσωτερικών προβλημάτων ή των αντιπολιτευτικών γραμμών. Να καταλάβουν ότι ακριβώς εναντίον αυτών αγωνίζονται κοινωνικά, για την κατάργησή τους, και να τα καταργήσουν στο εσωτερικό τους πριν είναι πολύ αργά.

Οι διαγραφές αυτά τα φαινόμενα καταπολεμούν. Οι διαγραφές δείχνουν την αποφασιστικότητα σου να πολεμήσεις τον παλιό κόσμο μέχρι τέλους. Δείχνουν ακόμα την ικανότητα να αναγνωρίζεις τις λάθος επιλογές -αν πρόκειται περί λάθους- και τις αστοχίες σου. Το θάρρος του να αποκαλύπτεις αυτούς που σε κοροϊδίσαν, αυτούς που προσπάθησαν να κοροϊδέσουν την επανάσταση και να τους αφοπλίζεις πριν γίνουν επικίνδυνοι για σένα και γι' αυτήν. Να προλαβαίνεις τις συνέπειες του αρχικού λάθους πρωτού αυτό γίνει θέση.

Τελικά οι διαγραφές έχουν το νόημα ότι δεν μπορούμε στο πλαίσιο ενός επαναστατικού δρόμου να βαδίσουμε πια μαζί με κάποιους άλλους. Συνήθως είναι ανεπίστρεπτες και αδιαπραγμάτευτες αν και πάντα εξαρτώνται και από την μελλοντική στάση των διαγραμμένων. Πάντα υπάρχει επιστροφή αλλά δεν είναι σίγουρο αν πάντα υπάρχει διάθεση και ικανότητα. Εκτός όμως των άλλων όλων για να τελειώνουμε μ' αυτήν την όχι ευχάριστη αλλά σημαντική και αναγκαία διαδικασία διαλεκτικοποίησης, οι διαγραφές είναι και μια αρρώστια της πρόοδου του Κόμματος μας. Οι τεχνικές της επανάστασης βελτιώνονται, η έννοια της καθαρότητας συμμετέχει σ' αυτήν την βελτίωση. Η διαγραφή είναι αναγκαία. Είναι επακόλουθο της πρόοδου. Σφυρηλατεί την ενότητα της οργάνωσης χρησιμοποιεί τις δυνατότητες της, οβήνει μια λαθεμένη τακτική, την αντικαθιστά με την σωστή πορεία.

Οι διαγραφές είναι η επιθετική πολιτική της αγάπης, το τελευταίο επιχείρημα των έντιμων και των αγωνιστών. Μέσα τους εκτός από την ανσιτηρότητα του Σκοπού και την καθαρότητα της θεωρίας κλείνουν την κίνηση της Ιστορίας που ποτέ δεν ηουχάζει, την προσωπική διάθεση για διαρκές προχώρημα, για εξοντωτική ειλικρίνεια, το ανικανοποίητο, το θάρρος, την νεότητα, την ρήξη με το παρελθόν, την εμπιστοσύνη στην περιπέτεια και το μέλλον και τελικά την επαναστατική διάσταση του "παιχνιδιού". Πάνω από όλα όμως ένα ανειρήνευτο πάθος που λέγεται Ζωή.

Ο Ζακ Ντυπέν μοιάζει να "ξέρει πολλά" όταν στο ποίημά του "Ανακωχή" δακτυλοδεικτεί την Αίσθησή μας μ' αυτά ακριβώς τα λόγια:

"Ο χρόνος θα γιατρέψει τα σημάδια των αγώνων μας
Δίνοντας αίτια και στέγη στα κύμματα του πυρετού μου
Τον έχω πολεμήσει, κυνηγήσει κατά πόδας,
Στραγγαλίζει σε κάθε μας δεσμό,
Γεννήσει σε κάθε μας ρήξη.
Σήμερα πορευόμαστε μαζί
Οπως το ποτάμι και της όχθης οι λεύκες
Αλλά αυτά που κοιμούνται στην ψυχή μου, τα σκυλιά
Είναι πάντα λυσοσασμένα"

ΖΗΤΩ ΤΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

**...Εκεί ο διάλογος είναι οπλισμένος
για να επιβάλλει τους όρους του...**

ΟΙ ΣΠΟΥΑΣΙΟΝΙΣΤΕΣ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ

Οι σπουασιονιστές βρίσκονται παντού, και το έργο τους επίσης. Όλοι όσοι νομίζουν πως είναι σπουασιονιστές πρέπει απλούστατα να αποδείξουν την αλήθεια, δηλαδή "την πραγματικότητα, την δύναμη, την υλικότητα" της σκέψης τους μπροστά στο σύνολο του προλεταριακού επαναστατικού κινήματος... Όσο για το πως ορισμένοι σπουασιονιστές θα μπορέσουν να οδηγηθούν σε μια άμεση σύνδεση μεταξύ τους να κάτι που θα καθοριστεί από τις συγκεκριμένες μορφές του πρακτικού αγώνα και όχι από τον οποιοδήποτε οργανωτικό απριωρισμό.

Γκυ Ντεμπόρ - Τζαφράνγκο Σαγκουνέντι (1972)

Σπουασιονιστές είναι οι μαχητές της Ζωής και των δικαιωμάτων της πάνω στην κοινωνία που σήμερα βρίσκεται υπό τον έλεγχο εχθρικών προς τον Άνθρωπο δυνάμεων.

Σπουασιονιστές είναι όσοι δεν γονάτισαν στην επιβίωση και στην πλήξη, όσοι μένουν άγρυπνοι στην νύκτα του θεάματος.

Σπουασιονιστές είναι όλοι όσοι αγωνίζονται για την κατασκευή καταστάσεων και την κατάσταση που θα επιπρέπει ελεύθερα πια να ανθίσουν οι δυνατότητες για κατασκευές.

Στον βαθμό που οι καταστάσεις δημιουργούν και διαμορφώνουν τον Άνθρωπο σπουασιονιστές είναι εκείνοι που αγωνίζονται για την δημιουργία και την διαμόρφωση Ανθρώπινων καταστάσεων.

Σπουασιονιστές δεν είναι όσοι δηλώνουν τέτοιοι ή πιπιλάν τα τσιπάτα τους ή όσοι ασχολούνται ακαδημαϊκά μαζί τους και μεταφράζουν τα βιβλία τους. Οπωσδήποτε δεν είναι σπουασιονιστές οι συγχισμένοι "αναζητητές" που ανακαλύπτουν τον λυρισμό τους, ανάμεσα στα άλλα αλατοπίπερα για τη μιζέρια τους.

Σπουασιονιστές είναι όσοι αγωνίζονται για την Επανάσταση και την αλήθεια της, με έναν συνειδητά πρακτικό τρόπο α ξεχώριστο, από την εξίσου συνειδητή θεωρητική του κατανόηση.

Μεταξύ αυτών μπορεί να βρίσκονται, σαν σπουασιονιστές, οι σαμποτέρ -οι ωθούμενοι από το ανικανοποίητο- μέσα στις μεγαλοαστικές τάξεις, οι καλύτεροι των ανθρώπων της σκέψης που ξεπέρασαν τον διανοουμενισμό, οι πιο ριζοσπάστες των αναρχικών, της ανυπότακτης κοινωνικής αλητείας, της εγκληματικής εργοστασιακής νεολαίας και όλοι όσοι οργανώνονται γύρω από την έμπρακτη κριτική της καθημερινής ζωής.

Οι σπουασιονιστές δεν αυτοαποκλούνται "κομμουνιστές", απλούστατα για να μην συγχέονται με τα στελέχη των αντι-εργατικών φιλο-σταλινικών ή αριστεριστικών γραφειοκρατιών, υπολλειμάτων της μεγάλης επαναστατικής αποτυχίας απ' την οποία ξεκίνησε και επεκτάθηκε η παγκόσμια δικτατορία της οικονομίας και του κράτους.

Οι σπουασιονιστές δεν συνιστούν ξεχωριστό κόμμα, πλάι στα άλλα κόμματα, προτιμώντας ν' αυτοαποκαλούνται "εργάτες του αρνητικού".

Οι σπουασιονιστές αρνούνται ν' αναπαράγουν ανάμεσά τους τις ιεραρχικές συνθήκες του κυρίαρχου κόσμου. Αρνούνται παντού την εξειδικευμένη πολιτική των αρχηγικών ομάδων και ιεραρχικών σχημάτων που στηρίζουν πάνω στην παθητικότητα που έχει οργανωθεί από τους ιδεολόγους τους την καταπιεστική και ψευδή εξουσία τους, της μελλοντικής κυρίαρχης τάξης.

Οι σπουασιονιστές δεν διακηρύττουν ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΕΣ αρχές πάνω στις οποίες θα ήθελαν να διαμορφώσουν το κίνημα του προλεταριάτου και άρα να το διευθύνουν. Θεωρούν ότι μέχρι τώρα η επαναστατική ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ δεν έκανε τίποτ' άλλο απ' το ν' αλλάζει χέρια: σήμερα το ζήτημα είναι να την διαλύσουν αντιπάσσοντας σ' αυτήν την επαναστατική ΘΕΩΡΙΑ.

Οι σπουασιονιστές είναι το πιο ριζοσπαστικό ρεύμα του προλεταριακού κινήματος σε πολυάριθμες χώρες, αυτό που πάντα προχωράει μπροστά. Με το ν' αγωνίζονται να διαφωτίσουν και να συντονίσουν τους σκόρπιους αγώνες των επαναστατών προλετάρων, συντελούν στο να δώσουν στους προελατάρους τους λόγους τους. Προτιθέμενοι να είναι ο υψηλότερος βαθμός επαναστατικής συνειδησης, μπόρεσαν ν' ανακοινώσουν διεθνώς, μαζί με τη νέα θεωρητική κριτική, την αναγκαιότητα μιας σύγχρονης επανάστασης. Δεν τους φοβούνται τόσο για το μέγεθος των εξουσιών που κατέχουν, όσο για την χρήση αυτών των εξουσιών. Η κατασφυγμένη τους συνεπώς είναι αναμενόμενη, και χωρίς να τους ενοχλεί στο ελάχιστο αποτελεί ευκρινή απόδειξη της τιμιότητάς τους, αλλά και της ικανότητας να γίνονται "ενοχλητικοί".

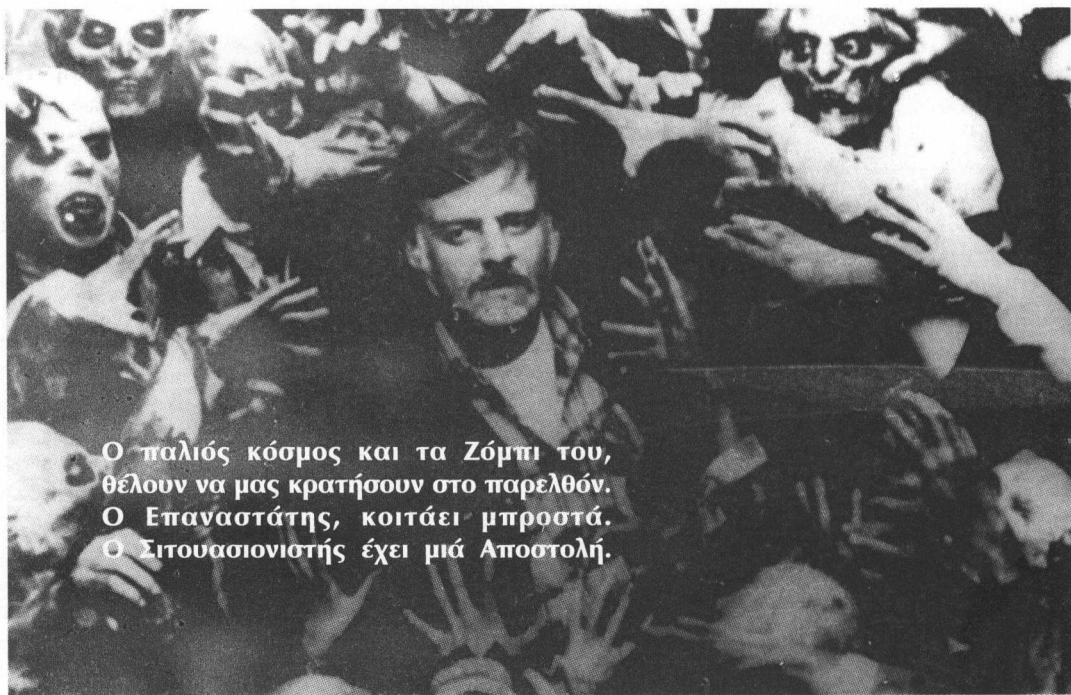
Το συμφέρον τους δεν διαφέρει από τα συμφέροντα του προλεταριάτου στο σύνολό του. Επιτυχάνουν τα πάντα και δεν έχουν να φοβηθούν τίποτα από τις δήμενες ακρότητες που σηματοδοτούν ταυτόχρονα το κριτικό βάθος της νέας εποχής και τον θετικό πλούτο της απελευθερωμένης καθημερινής ζωής που ανατέλλει σ' αυτήν.

Σ' όλους τους σύγχρονους αγώνες οι σπουασιονιστές θέτουν πάντα πρώτο το ζήτημα της κατάργησης "όλων όσων υπάρχουν ανεξάρτητα από τα άτομα" ως το αποφασιστικό ζήτημα του κινήματος της άρνησης της υπάρχουσας κοινωνίας.

Οι σπουασιονιστές δεν αποκρύπτουν με ταπεινότητα ούτε τις θέσεις τους, ούτε τις προθέσεις τους. Διακηρύσσουν υπερποπικά ότι το μοναδικό τους ενδιαφέρον και ο μοναδικός τους σκοπός δεν είναι αλλά από το να καταστήσουν διαρκή την κοινωνική επανάσταση, μέχρις ότου συγκεντρωθούν στην διεθνή ομοσπονδία των συμβουλίων των ποιτών¹ όλες οι εξουσίες, η εξουσία του καθένα πάνω σ' όλες τις πτυχές της καθημερινής ζωής, δηλαδή την οικονομία, την κοινωνία και την ιστορία. Δεν πρόκειται, συνεπώς, για μια μεταμόρφωση της ατομικής ιδιοκτησίας ή του Κράτους, αλλά για την κατάργηση τους, ούτε για την συμφιλίωση των ταξικών ανταγωνισμών, αλλά για την κατάργηση των τάξεων, ούτε για την βελτίωση της τωρινής κοινωνίας, αλλά για την δημιουργία μιας καινούργιας, ούτε για μια μερική πραγματοποίηση στόχων προορισμένη να επιφέρει μια νέα διαίρεση, αλλά για την οριστική έλλειψη ανεκτικότητας, όσον αφορά κάθε νέα μεταμείωση του παλιού κόσμου.

Οι σπουασιονιστές δεν αμφιβάλλουν ότι το μοναδικό έφικτο πρόγραμμα της σύγχρονης επανάστασης, περνάει αναπόφευκτα από τον σχηματισμό των Συμβουλίων όλων των εργαζομένων που αναγνωρίζοντας ξεκάθαρα όλους τους εχθρούς τους, γίνονται η μοναδική εξουσία.

Προς την Αμερική είναι που στρέφεται κυρίως η προσοχή των σπουασιονιστών, γιατί η Αμερική βρίσκεται στα πρόθυρα μιας γενικής εξέγερσης στην κατεύθυνση της παγκόσμιας κοινωνικής επανάστασης.

Ο παλιός κόσμος και τα Ζόμπι του,
θέλουν να μας κρατήσουν στο παρελθόν.
Ο Επαναστάτης, κοιτάει μπροστά.
Ο Σιτουασιονιστής έχει μιά Αποστολή.

* Συμβούλια των ποιτών: Από το ποιώ: συμβούλια των δημιουργών των ανθρώπων που διαμέσου των κατασκευών τους μεταβάλλουν τα πάντα, κατασκευάζουν τον κόσμο τους και μαζί τον ίδιο τον εαυτό τους. Εξελικτική φάση των εργατικών συμβουλίων (βλέπε και κείμενο "Επαρσις" σε 1ο D.B.C.) από τα οποία θα πάρουν την σκυτάλη μετά την απελευθέρωση από την οικονομία και το κράτος της. Ο ποιητής θα μπορεί τότε να "βάλει ουσία" στην απελπισία που περικλείει η τρέχουσα σημασία του όρου.

Ο ΗΛΙΟΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ - G.W.F. HEGEL

"Διότι πράγματι, το μέλλον του κόσμου, και κατά συνέπεια η έννοια του παρόντος και η σημασία του παρελθόντος εξαρτώνται σε τελευταία ανάλυση από τον τρόπο που ερμηνεύονται σήμερα τα χεγγελιανιά κείμενα".

Αλεξάντρ Κοζέβ

"Introduction a la Lecture de Hegel"

"Να σκεφτούμε την ζωή" αυτό είναι το έργο διακύρητε ο χλωμός Βερολινέζος νεαρός που αρνείτο επίμονα να συγχρωτισθεί με τους νέους του καιρού του προτιμώντας να εκδώσει μαζί με τον ρομαντικό Σήλινγκ το "Περιοδικό για την κριτική της Φιλοσοφίας". Αργότερα όταν εμπνεόμενος απ' τις βροντές των κανονιών της Ιένας βάζει την τελευταία "πινελιά" στην "Φαινομενολογία" του, έχει πια όλα τα προσόντα και τα εχέγγυα για να αποτελέσει τον ολοκληρωμένο πρόγονό μας. Και προς το τέλος όταν πια έχει καταπιεί την οστία (Επιστήμη της Λογικής) και έχει θεμελιώσει την αναγκαιότητα του Ιστορικού "Εγκλήματος" (Αισθητική) γίνεται ο αιώνιος συμπολεμιστής και ο πανούργος οδηγός της Ελευθερίας.

Η Τέχνη ανήκει στο παρελθόν γνωμοδοτεί με την εγκυρότητα χιλίων OBERDADA, εκατό χρόνια πριν από εκείνον. Το ίδιο και η θρησκεία συνεχίζει να καταφάσκει καταγγέλοντας όσους την αρνούνται αφηρημένα -με την θεωρητική τους αθεία- και ουσιαστικά ενισχύουν το ρεύμα της. Και δεν περιορίζεται στις καταγγελίες ορίζει σαφώς τον τρόπο πολεμικής όσο και τον πολεμιστή. Η διαλεκτική του είναι ο τρόπος και το δρων υποκείμενο του Λόγου ο πολεμιστής. Αυτός ο εργάτης της αρνητικότητας μέσα στην Ιστορία μοιάζει να είναι άχρονος. Ο διαγραμμένος από την Ι.S. Άγγλος καλλιτέχνης Ραλφ Ράμνεϋ ενοχλείται όταν αναπολεί τους σιτουασιονιστές να παρουσιάζονται σαν "Παγωμένες χεγγελιανές φιγούρες" και δεν διστάζει μετά 35 χρόνια να προσάψει "πολιτικούς" στόχους ακατανόητους σ' αυτόν, που παρέμενε καλλιτέχνης συνεπώς μέσα στον διάχωρισμό και την έλλειψη συνείδησης του θεωρησιακού προτσέσου της Ι.S. Εκεί βασιζόμενος ο σημερινός αγώνας απαιτεί απ' τους σύγχρονους πρίγκηπες της θεωρίας να ξαναδιαβάσουν τον Μαρξ από την σκοπιά του Χέγγελ στην διαλεκτική απόβαση τους μέσα στην κοινωνία: ΘΕΣΗ / ΑΝΤΙΘΕΣΗ / ΞΕΠΕΡΑΣΜΑ λοιπόν. Και ειδικά στην εποχή μας που η πορεία προς το παγκόσμιο κράτος μοιάζει νά 'χει ολοκληρωθεί ο νεφελοσυνάχτης Χέγγελ είναι απαραίτητος για την κατανόηση του γιατί αυτό έγινε αντεστραμμένα, για το "Είναι" που μετατρέπεται σε "Έχειν" που μετατρέπεται σε "Φαίνεσθαι" και πως το Απόλυτο μέσω της Ιστορίας θα επιστρέψει στον ευατό του.

Θά 'θελα πολύ, αργότερα όταν μου το επιτρέψουν οι τωρινές ιεραρχήσεις του αγώνα, να ασχοληθώ επισταμένα με τον Χέγγελ σαν ιδιοφυΐα της στρατηγικής Τέχνης, σαν μάστορα της πολεμικής του πνεύματος και σαν εμπνευστή των θεωρητικών τακτικών μας. Λέει για την πολιτική θεωρία: Δεν έχει τίποτα πραγματικά δικό της, δεν οφείλει να λογοδοτήσει πουθενά και μπορεί μόνο να αναγγείλει και να ορίσει τον τρόπο κατανόησης αυτού που Είναι (του εαυτού της δηλαδή). "Η κουκουβάγια της Αθηνάς πετάει μόνο μετά το σούρουπο" λέει για την αυστηρότητα αυτών των θεωρητικών και ανακεφαλαιώνει: "Το έργο των ουσάρων είναι να κάνουν την ιστορία δια γυμνής σπάθης χωρίς να καταλαβαίνουν το παραμικρό, όπως έργο της θεωρίας είναι να καταλάβει την πράξη τους και την κίνησή της. Μιλώντας για την φαινομενικότητα, για το μερικό, για το διαχωρισμένο αφήνει φανερά τα κλειδιά που μετατρέπουν της ουσάρους σε συνευρητοποιημένο προλεταριάτο και την θεωρία στον εμβόλιμο εκείνον πυρήνα που διαλύεται μέσα του αποτελώντας την πρωτοπορία του (σαν συνείδηση του) και τον στόχο του (σαν πραγματοποιημένο τέλος των διαχωρισμών). Δεν θέλω να συνδέσω την απαίτηση αυτή της θεωρίας με την "λυκανθρωπία" του

BOREL, ούτε με την -τόσο ενοχλητική για μερικούς- τακτική "ιστοριοποίησης" και συνειδητοποίησης μέσα απ' την χρήση που περιστασιακά εφαρμόστηκε τόσο απ' την ιστορική Ι.Σ. όσο και από μας απέναντι σε μερικές δεκάδες φέρελπεις μπλουζόν-νουνάρ*.

Θά 'θελα όμως να απαντήσω σ' αυτούς που θα συναντήσουν στην ανάγνωση του Χέγγελ την ιεραρχική δόμηση και τις προτάξεις του δεν θα καταλάβουν. Καταρχήν μιλάμε για χρόνο και χώρο εξουσίας, μιλάμε για το μερικό που έλκεται στο απόλυτο καθολικό. Ενα είδος ιεραρχείας πράγματι εμφανίζεται σαν αρρώστια όμως και σαν διαχωρισμός. Αυτή η ώσμωση υπάρχει για να καταδείξει την αναγκαιότητα της "υγείας" και να βάλει τέλος στους διαχωρισμούς. Ο αφέντης δεν μπορεί νά 'ναι τέλεια ελεύθερος όσο έχει σκλάβους, ο θεωρητικός δεν μπορεί χωρίς το εξεγερμένο προλεταριάτο που θα του δώσει την απόδειξη της υλικότητάς του, σπάζοντας την αφόρητη μοναξιά του. Αυτό που στην φαινομενικότητα μοιάζει για ιεραρχεία και κώδικας μνημένων στην ουσία είναι η επώδυνη πορεία προς την ισότητα και την απελευθέρωση. Η ελευθερία έχει νόημα μόνο στη σχέση μεταξύ προσώπων και σήμερα όπως κι αν εγγυηθεί αυτή δεν μπορεί παρά νά 'ναι ψεύτικη σε έναν κόσμο που ορίζεται ακριβώς από την "νοημάτωση" του διαχωρισμού τις ψεύτικες γνωμοδοτήσεις για την ελευθερία και τις βίαια ναρκωμένες συνειδήσεις κι ελπίδες "ξεπεράσματος". Ο Χέγγελ βάζει τα πράγματα στην θέση τους ορίζοντας τους εντολοδόχους της σκέψης. Αυτοί οι άριστοι, οι καλύτεροι, δεν μπορούν παρά νά 'ναι το καθεστώς που εισάγει στην κοινωνία της προς τα πάνω ισότητας. Αφέντες χωρίς δούλους, θά 'ναι εκείνοι που κατέχουν την γνώση, την θεωρία και που την πραγματώνουν καταργώντας του διαχωρισμούς: οι ποιητές, οι δημιουργοί καταστάσεων οι άνθρωποι της ολότητας. Και είναι ο ίδιος ο Χέγγελ που απαιτεί την ύπαρξη σιτουασιονιστών σαν παγωμένων θεωρητικών της άρνησης όταν προβλέπει και θρηνεί για την επερχόμενη αποβαρβάρωση της σκέψης, αποβαρβάρωσης που αντικαθιστά το περιεχόμενο με το φρόνημα. Και η τελευταία αγωνία του Χέγγελ: αν ο θόρυβος των σύγχρονων συνθηκών της εποχής και η "υπνωτιστική φυλαρία" της περιοριζόμενης σ' αυτήν ματαιοδοξίας θα άφηναν χώρο για μια χωρίς ταραχή γνώση για μια χωρίς σύγχιση θεωρία επιτείνεται σήμερα από την πλούσια σε λόγια ευγλωτία ακαδημαϊκών ερπετών και ξεδοντιασμένων "διανοητών" οι οποίοι ανακατεύουν την φιλοσοφία με τα συμφέροντα της εποχής. Ίσως ήταν πιο ήσυχος αν ήξερε ότι εκτός από την αποβαρβάρωση θα ερχόταν και οι παγωμένοι πολέμιοι της.

Ο Χέγγελ -την θεωρία του ας συνοψίσω σύντομα- εγκαινιάζοντας την διαλεκτική ανάμεσα στο καθολικό και το μερικό που τελικά αναζητεί την σύνθεση, σχεδόν εισάγει μια διαλεκτική τριαδική. Η διαλεκτική αυτήν δεν παραμένει με την λειτουργική της δομή αναλλοίωτη, αλλά υπερβαίνεται και οδηγείται σε μια σύνθεση ή νέα κατάσταση. Μια, απόλυτη και μοναδική είναι η

*Δεν καταλαβαίνουν τίποτα για μας τους σιτουασιονιστές και τον αγώνα μας οι μικροπρεπείς κατήγοροι (έλληνες και ξένοι) που ανέκαθεν αποτελούσαν την ζηλόφθονη αρρώστια της προόδου και της σοβαρότητας. Αλλά τουλάχιστον δεν καταλαβαίνουν οι φθονεροί συκοφάντες των σιτουασιονιστών ότι δεν νομιμοποιούνται να ομιλούν για κάτι που δεν κατανοούν και πως δεν πρέπει νά 'χουν καμμία απολύτως γνώμη εφόσον αγνοούν τα πάντα τόσο για το ιστορικό παιχνίδι όσο και για την φαινομενικότητα των ρόλων σ' αυτό; "Ειδωμένες κατά την μορφή τους τόσο οι ψευδείς όσο και οι επανομαζόμενες "αληθινές" κρίσεις ψεύδονται, γιατί έτσι ειδικωμένες οι κρίσεις αποκτούν μονόπλευρο χαρακτήρα που δεν τους επιτρέπει να αποδώσουν ολόπλευρα καμμία αλήθεια ούτε και να κατανοήσουν το φαινόμενό της. Λέει ακόμα ο Χέγγελ στην "Εγκυκλοπαίδεια των Φιλοσοφικών Επιστημών" πως η "κρίση μέσω της μορφής της είναι μονόπλευρη και κατά τούτο ψευδής".

Συνεπώς ατάραχοι στην οποιαδήποτε κρίνουμε ή κατηγορούμε αρχή που προσπαθεί να μας κρατήσει στην φαινομενικότητα, να μην ξεχνάμε πως μόνο η ολότητα μπορεί να κρίνει. Και πως εμείς κρίνοντας απ' τη σκοπιά της, συνολικά της ξαναδίνουμε τις συνιστώσες της πρακτικής αναδημιουργίας του κόσμου. Αυτός είναι ο Αγώνας μας, αυτή είναι η Αποστολή μας. Ο Επαναστάτης δεν "Υπάρχει" για να κριθεί απ' τον κόσμο αλλά για να κρίνει τον κόσμο.

πραγματικότητα. Αλήθεια είναι η πραγματικότητα. Το Ολον είναι η αλήθεια, έλεγε και εξηγούσε: το καθολικό μόνο σαν ιδεατή πραγματικότητα μπορεί ακόμα να νοηθεί. Το απόλυτο καθολικό δεν είναι στατικό αλλά κινητικό. Η κίνηση του είναι διαλεκτική. Προς το καθολικό αντιπαράβάλλεται η συνειδητοποίηση του που είναι μια επιμέρους και αποσπασματική πραγματικότητα. Γι' αυτό και η συνείδηση που μοιάει να αναδύεται στην φύση, στην ζωή, και στις εκδηλώσεις του πολιτισμού δεν έχει σχέση με το ίδιο το απόλυτο πνεύμα αλλά με την φαινομενική του εμφάνιση. Η συνείδηση αυτή δεν ξεπερνάει την φυσική και βιολογική πραγματικότητα και υλοποιείται στον πολιτισμό σαν σύνολο διαχωρισμένων πνευματικών λειτουργιών όπως η Τέχνη, η φιλοσοφία (οι ιδεολογίες της), η θρησκεία, το αίσθημα του δικαίου. Αυτή η αποσπασματική συνείδηση που προσπαθεί να αρθρωθεί εκεί μέσα αυτονομείται από το απόλυτο πνεύμα γιατί προέρχεται από μια διαχωρισμένη πραγματικότητα και άρα συγκρούεται διαλεκτικά με το καθολικό. Τα βίαια κομματιασμένα ίχνη - σπαράγματα του απόλυτου πνεύματος κινούνται διαλεκτικά ως μερικό προς το καθολικό, ως διαχωρισμένο προς το όλον. Εκεί νόηση και συνείδηση δεν θεωρούνται μόνες ή ανεξάρτητες εφόσον αποτελούν μέρος και φαινόμενα του απόλυτου πνεύματος. Έχουν κάτι το προσωρινό που δεν μπορεί να αποκτήσει ποτέ πλήρη αυτονομία (παρά μόνο να συγκρουστεί και να αναμετρηθεί με το Απόλυτο πνεύμα). Και τελικά σ' αυτό το Απόλυτο πνεύμα θα επιστρέψουν για να αναπαυθούν ύστερα από την ιστορική πορεία και εξέλιξη που επιτρέπει την διαλεκτική αναμέτρηση ανάμεσα στο καθολικό και το μερικό.

Ο Χέγγελ στις εκδηλώσεις της Λογικής βλέπει τα φαινόμενα της ιστορίας του απόλυτου πνεύματος. Από το ένα μέρος υπάρχει το καθολικό είναι και το άλλο τα θραύσματα αυτού του είναι (που γίνονται φύση και ιστορία). Οποιος απολυτοποιεί αυτά τα θραύσματα που είναι σπαράγματα της απόλυτης ιδέας (του απόλυτου νοείν λέει ο Χέγγελ) βρίσκεται σε μια κατάσταση πλήρους αλλοτρίωσης και καθολικής αμνησίας επί του ουσιαστικού.

Η κατά φύση πραγματικότητα είναι η ταύτιση Είναι και "μερικού" νοείν, του καθολικού και του μερικού, μια και ας το επαναλάβω, το μερικό στο Χέγγελ αναμετρείται διαλεκτικά με το καθολικό και δεν μπορεί ποτέ να αποτελέσει αυτονομημένη και καθολική πραγματικότητα. Είμαστε καταδικασμένοι να πετύχουμε εμείς οι φίλοι της Ολότητας, του συνολικού ανθρώπου. Εκεί το κόμμα μας στηρίζει την αισιοδοξία του που καμμία φενάκη δεν μπορεί να κλονίσει. Ο διαχωρισμός, η κοινωνία των τάξεων δεν υπάρχουν από μόνοι τους, δεν έχουν υπόσταση ούτε ουσία αλλά εκφράζουν την Διαλεκτική. Κάθε επιμέρους έκφανση του απόλυτου πνεύματος είναι καταδικασμένη να εξαφανισθεί: Τέχνη, θρησκεία, μικροπολιτικές της οικονομίας, όλες οι μορφές του διαχωρισμού, οι τεχνικές της επιβίωσης όλα αυτά θα παρέλθουν, το Ολον είναι η μόνη πραγματικότητα και αλήθεια. Το μερικό πρέπει να ενταχθεί στο καθολικό αλλιώς δεν είναι αλήθεια και δεν μπορεί να παραμείνει για πάντα ψέμμα, γιατί το ψέμμα δεν είναι υποστατικό. Μέσα στην φαινομενικότητα μπορεί να χωρέσει κάποια αλήθεια αλλά στην Αλήθεια δεν χωρά καμμία φαινομενικότητα. Τελικά κάθε προσκόλληση σε επιμέρους σχήματα δίχως την συνείδηση της διαλεκτικής σύγκρουσης καθολικού και μερικού που οδηγεί στην απόλυτη κυριαρχία του πρώτου, αποτελεί δυσκαμψία στην κίνηση της συνειδησιακής πορείας προς το Απόλυτο πνεύμα. Αυτό το Απόλυτο πνεύμα βάλαμε στόχο να φτάσουμε. Γιατί ο θεός του Χέγγελ είναι και δικός μας θεός. Γι' αυτό το Σχέδιο οι επαναστάτες, οι σιτουασιονιστές, μετατρέπονται σε παγωμένες χεγγελιανές φιγούρες για να διασώσουν κουβαλώντας μαζί τους στην εξορία του Πνεύματος ως Κιβωτό της Διαθήκης την Αρνητική σκέψη. Το ρόδο του Λόγου και ο σταυρός του παρόντος είναι η αναγκαία στάση και σχάση της αλωμένης φαινομενικότητας. Και το ρόδο θα ανθίσει, και μετά τον σταυρό θά 'ρθει η ανάσταση. Το διαβεβαιώνει ο Χέγγελ, στο χέρι μας είναι να το αποδείξουμε. Να μετατρέψουμε την βεβαιότητα του σε πρακτική δύναμη. Το κείμενο που ακολουθεί είναι κάποιες σκέψεις με αφορμή παλαιότερες αναγνώσεις του Χέγγελ και κάποιες μεταστροφές - επαναοικειποιήσεις βασικών του θέσεων. Δεν διεκδικεί οποιαδήποτε πρακτική εμβάθυνση ή ερμηνεία της σκέψης του. Αυτή θα την διεκδικήσει το προλεταριάτο από την Ιστορία.

Ο ΧΕΓΓΕΛ ΚΑΙ Η ΥΠΟΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΡΝΗΤΙΚΟΥ

Η ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ

ΠΡΩΙ: ΞΥΠΝΗΜΑ. ΠΟΥ;

ΑΠΑΡΙΘΜΗΣΗ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ (αναπαράσταση, καταμερισμός, αποδοχή της μη πραγματικότητας τους).

ΠΡΩΙΝΟ ΡΟΦΗΜΑ: ΑΡΝΟΥΜΑΙ

ΠΕΦΤΕΙ ΓΙΑ ΥΠΝΟ

Η ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ. ΑΛΛΑ ΤΟΤΕ ΤΙ ΘΑ ΜΑΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΝ Η ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ;

"Η βίαια καταστροφή του αντικειμένου αντικαθίσταται από την κατοχή, η συντήρηση και ο σχηματισμός του αντικειμένου σαν μέσο που τα δύο άκρα, η ανεξάρτητη ύπαρξη και η εξαρτημένη, συναντώνται. Η μορφή του παγκοσμίου στην ικανοποίηση της ανάγκης είναι βιώσιμο μέσο και μια πρόβλεψη που κοιτάζει στο μέλλον και που το εξασφαλίζει."

1. ΔΕΝ ΘΑ ΜΙΛΗΣΩ ΠΑΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ.

Ο ΝΙΤΣΕ ΛΕΕΙ: ΙΣΑ ΣΤΟΥΣ ΙΣΟΥΣ ΑΝΙΣΤΑ ΣΤΟΥΣ ΑΝΙΣΟΥΣ.

ΑΛΛΑ ΠΟΙΟΣ ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ΣΤΗΝ ΑΝΙΣΟΤΗΤΑ;

2. ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΟΥ ΚΑΘΟΛΟΚΗΡΙΑΝ ΟΛΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΠΑΡΑ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΕΙ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ. ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΔΕΝ ΘΑ' ΝΑΙ ΚΟΜΜΑ.

ΟΥΤΕ ΘΑ ΑΝΕΧΕΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ ΑΛΛΟ ΚΟΜΜΑ.

ΤΟΤΕ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ. ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ.

ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΥΑΤΟ ΤΟΥ ΑΝΑΠΑΡΑΓΕΙ ΤΟΣΟ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ (ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΑΘΟΛΙΚΟΥ) ΟΣΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΙΔΕΕΣ ΤΟΣΟ ΠΕΡΙ "ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ" ΟΣΟ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΑΚΡΙΒΩΣ ΑΝΤΙΘΕΤΕΣ ΤΗΣ.

"Μόνο με την απελευθέρωση των δούλων μπορούν οι αφέντες να γίνουν "τέλεια" ελεύθεροι".

3 Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΟΜΩΣ ΒΟΗΘΑ ΣΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ;

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ; (ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΟΙΑ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ;)

ΚΙ ΑΝ ΝΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΟΗΘΗΣΕΙ ΣΕ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΤΗΣ;

ΕΙΝΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΠΛΑ ΕΝΑΣ ΡΟΛΟΣ

- εξωτερικά δομημένος

- κοινωνικά βιωμένος

ΜΠΟΡΕΙ ΤΕΛΙΚΑ Η ΠΡΑΓΜΑΤΩΣΗ ΤΗΣ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ;

"Η διαφορά του γνωρίζειν και της γνώσης είναι οικεία στο καλλιτεργημένο πνεύμα".

4 Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΕΙΝΑΙ ΓΝΩΣΗ.

ΑΛΛΑ ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΠΝΕΥΜΑ ΔΕΝ ΙΚΑΝΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΛΗ ΓΝΩΣΗ.

ΚΑΙ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΛΗΡΗΣ ΓΝΩΣΗ ΑΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΟΛΙΚΗ (ή καθολικά επιβεβλημένη σαν τέτοια).

ΟΤΙ ΤΗΝ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΗ ΤΗΝ ΚΑΝΕΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ.

Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΕΙΝΑΙ Η ΘΕΩΡΙΑ ΠΟΥ ΨΑΧΝΕΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΗΣ.

5 Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΑΝΤΙΘΕΤΑ ΨΑΧΝΕΙ ΤΗΝ ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΣΗ ΕΧΟΝΤΑΣ ΥΠΟΨΕΙ ΤΗΝ ΒΑΘΙΑ ΑΜΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ. ΕΤΣΙ ΨΑΧΝΕΙ ΝΑ ΒΡΕΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΚΑΙ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΞΕΧΑΣΕΙ. ΟΣΟ ΔΕΝ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΝΑ ΤΟ ΨΑΧΝΕΙ ΜΕ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΤΟΣΟ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΗΣ ΠΑΡΑΜΕΝΟΝΤΑΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ.

6 Ο HEGEL ΘΕΛΗΣΕ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΑΝΤΕΣΤΡΑΜΜΕΝΑ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΟΠΟΥ ΑΣΧΟΛΗΘΗΚΕ ΜΕ ΤΟ ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΚΑΙ ΤΟ ΦΑΙΝΕΣΘΑΙ.

ΟΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΑΝ ΑΝΑΓΚΗ.

ΟΤΙ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ ΚΡΥΦΟ.

ΕΤΣΙ ΤΟΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ ΠΟΣΩΣ ΤΟΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΚΑΤΑΦΕΡΝΕΙ ΝΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΠΩΣ ΥΠΑΡΧΕΙ. Η ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΛΟΓΙΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΡΥΨΕΙ ΠΩΣ ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΓΙΝΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗΣ.

ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΔΗΛΑΔΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΑΠΟΛΥΤΟ ΠΝΕΥΜΑ¹

ΕΤΣΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΑΣΧΟΛΗΘΕΙΣ ΜΕ ΤΟ ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΚΑΙ ΤΟ ΦΑΙΝΕΣΘΑΙ ΠΑΡΑ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΝΑ ΦΤΑΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΠΡΟΥΠΟΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΟ "ΕΙΝΑΙ ΕΧΕΙΝ" ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟ "ΟΥΣΙΑ ΚΑΤΕΧΕΙΝ".

¹ Το απόλυτο πνεύμα δεν είναι διαλεκτικό παρά σαν αντικείμενο προς ανάλυση. Αλλά τότε δεν είναι το πραγματικό.

Ετσι αυτό που υπάρχει απέναντί του βρίσκει μόνο έναν αντίπαλο.

Αυτό που απαιτεί να υπάρξει.

Αλλά η απαίτησή του δίνει ζωή;

Η ύπαρξή του είναι απαίτηση απλώς ή μήπως ορθούμενο απέναντι από το όντως υπαρκτό αναγνωρισμένο σαν το αντίθετο του έχει ήδη περάσει στην ύπαρξη;

ΕΧΕΙ ΔΗΛΑΔΗ ΓΕΝΝΗΘΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΟΜΟ ΤΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗΣ. ΚΑΙ ΣΥΝΑΜΑ ΚΑΤΑΡΓΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΝΗΣΗ ΤΟΥ "ΟΝΤΩΣ ΥΠΑΡΚΤΟΥ ΕΙΝΑΙ" ΝΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΙ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ ΑΛΛΗ ΑΠΟ ΑΥΤΗΝ ΠΟΥ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΟΥ. ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΞΩ ΑΠΟ ΑΥΤΟ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ "ΠΑΘΗΤΟ" ΚΑΙ "ΧΡΟΝΙΚΟ" (υλικό δηλαδή) ΚΑΙ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΕΤΟΙΟ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΟ ΟΥΤΕ ΝΑ ΓΙΝΕΙ Η ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΑΡΝΗΣΗΣ ΣΤΟ "ΟΝΤΩΣ ΕΙΝΑΙ".

Η ελεύθερη νόηση είναι η διαλεκτική καθεαυτή των μορφών της άμεσης εξωτερικότητας.

7 ΟΤΙ ΕΡΧΕΤΑΙ ΓΡΗΓΟΡΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΥΓΕΙ ΓΡΗΓΟΡΑ (ΕΚΤΟΣ ΑΝ ΠΑΡΑΜΕΙΝΕΙ ΠΟΛΥ).

8 Η ΝΟΗΣΗ ΣΑΝ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΣΤΙΓΜΩΝ (υποκείμενου - αντικείμενου) ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ.

9 ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΦΑΙΝΟΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΠΑΡΑ ΜΟΝΟ ΑΥΤΗ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΝΑΤΡΑΠΕΙ. ΑΛΛΑ ΑΥΤΗ Η ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΤΗΝ ΜΗ-ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ.

10 Η ΑΜΕΣΗ ΓΝΩΣΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΝΑ ΣΥΝΟΔΕΥΕΤΑΙ ΑΠΟ ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ.

11 Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΛΥΤΗ.

ΚΑΙ ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΟ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ.

ΚΑΠΟΤΕ ΘΑ ΤΟ ΚΑΤΑΦΕΡΟΥΜΕ ΚΙ ΑΥΤΟ ΟΧΙ ΟΜΩΣ ΜΕ ΔΙΕΥΡΗΝΣΗ ή ΕΛΑΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΑΛΛΑ ΜΕ ΧΤΙΣΙΜΟ.

ΤΟ ΚΑΘΟΛΙΚΟ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ.

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΕΜΒΟΛΙΑΖΕΙ ΤΗΝ ΥΛΗ.

Η ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ ΘΡΙΑΜΒΙΚΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ (και το προστατεύει)²

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΘΡΕΦΤΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ.

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ.

"ΟΛΟΙ ΘΕΟΙ" "ΕΝΑΣ ΘΕΟΣ"

² Πώς; Οχι βέβαια διαλεκτικά. Αλλά δικτατορικά.

Βοηθώντας την λήθη στο εσωτερικό της σαν μη ενέργεια.

12 Η ΜΝΗΜΗ ΔΕΝ ΕΝΕΡΓΕΙ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΣΑΝ ΣΕ ΚΑΤΙ ΖΩΝΤΑΝΟ (αν και την αδυνατίζει ολοένα σαν νά 'ταν ζωντανή).

13 (ΘΑ ΞΕΡΩ ΑΚΡΙΒΩΣ ΠΟΥ ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΑΩ ΜΟΝΟ ΟΤΑΝ ΕΧΩ ΦΤΑΣΕΙ).

14 ΜΙΑ ΛΕΞΗ ΜΠΟΡΕΙ ΕΥΚΟΛΑ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΜΝΗΜΗ ΑΝ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΟΡΘΩΣΕΙ ΝΑ ΝΤΥΘΕΙ ΜΕ ΤΟΝ ΜΑΝΔΥΑ ΤΟΥ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΥ (ή έστω του-πρόσκαιρα-υπαρκτού).

15 Η ΠΟΙΗΣΗ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΠΙΒΛΗΘΕΙ ΑΛΛΑ ΣΑΝ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΕΝΗ.

Η ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΦΑΣΗ.

Η ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΣΕ ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΑΣΗ.

Η ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΠΡΟΥΠΟΘΕΤΕΙ ΤΙΣ ΔΥΟ ΠΡΩΤΕΣ ΦΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΝΤΙΘΕΤΕΣ ΟΙ ΦΟΡΕΣ ΤΗΣ.

ΑΤΟΜΙΚΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΩΘΕΙ Η ΠΟΙΗΣΗ ΟΥΤΕ ΚΑΝ Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ (εφόσον παραμένουμε κοινωνικά δικαιολογήσιμοι έναντι της ιστορίας).

ΑΛΛΑ ΠΑΛΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΑΜΜΙΑ ΑΤΟΜΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΛΠΙΖΕΙ ΣΕ ΕΛΕΟΣ. Η ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΩΣΗΣ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Η ΣΤΙΓΜΗ ΤΟΥ ΞΕΠΕΡΑΣΜΑΤΟΣ ΤΗΣ.

Ο ΟΡΙΣΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΤΗΝ ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΗ. ΑΠΟ ΠΟΙΗΣΗ ΘΑΝΑΤΟΥ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΛΟΠΙΟΝ ΠΟΙΗΣΗ ΖΩΗΣ.

16 ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΛΟΓΙΑ ΟΤΑΝ ΣΥΓΚΡΟΥΟΝΤΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ.

17 ΟΤΑΝ ΣΥΓΚΡΟΥΟΝΤΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ Η ΠΟΙΗΣΗ ΠΑΡΑΤΗΡΕΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΗΣ ΤΑ ΔΡΩΜΕΝΑ (διαλέγωντας το ουδέτερο διαλέγει το μερικό, δεν μπορεί να γίνει αλλιώς).

18 ΣΚΕΦΤΟΜΑΣΤΕ ΜΕ ΤΙΣ ΛΕΞΕΙΣ ΕΝΩ ΘΑ ΕΠΙΡΕΠΕ ΟΙ ΛΕΞΕΙΣ ΝΑ ΣΚΕΦΤΟΝΤΑΙ ΜΟΝΕΣ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΧΕΙΡΑΓΩΓΟΥΣ ΤΟΥΣ.

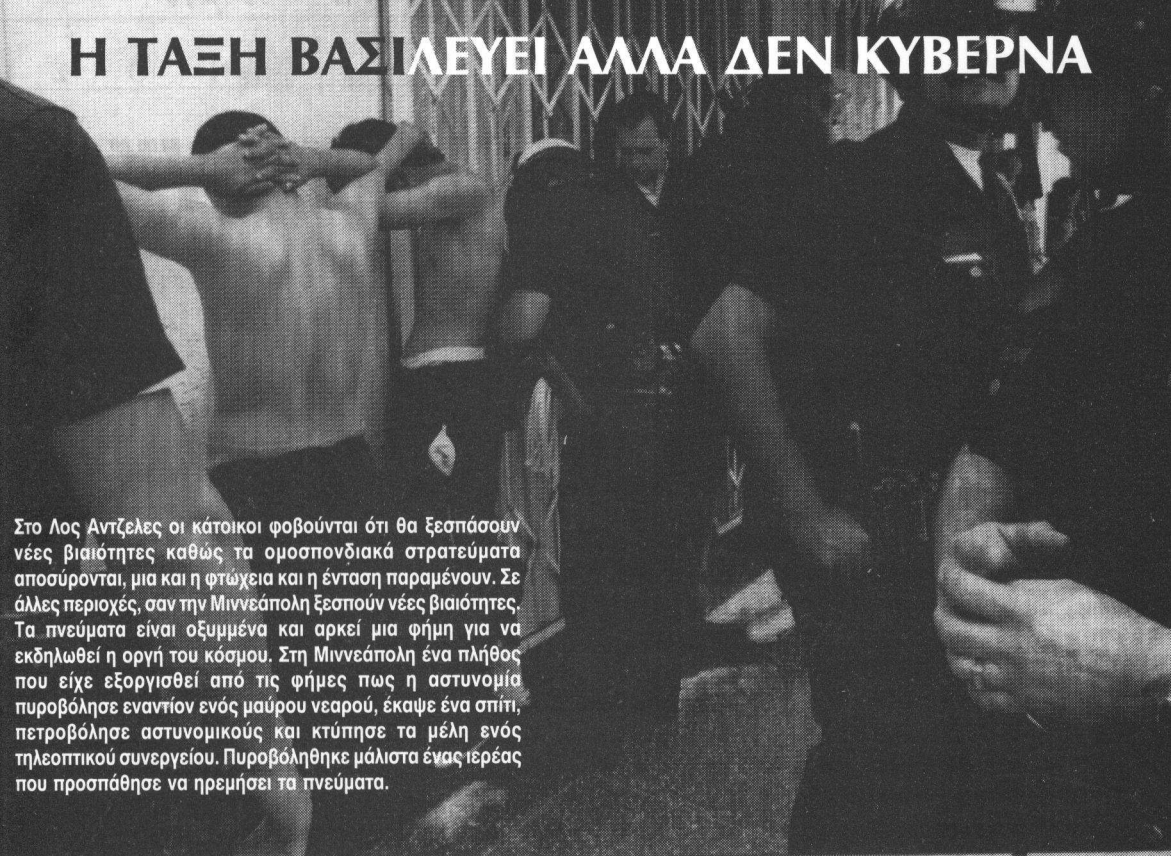
Η νόηση γνωρίζει "εν εαυτή" και "δι' εαυτήν". "Εν εαυτή" γνωρίζει το παγκόσμιο, μια και στην σκέψη της το υποκείμενο και το αντικείμενο ταυτίζονται. "Δι' εαυτήν" γνωρίζει ότι είναι εσκεμμένο "είναι και ότι δεν είναι εφόσον είναι εσκεμμένο. Οι σκέψεις αποτελούν το περιεχόμενο και το αντικείμενό της.

19 Η ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ' ΝΑΙ ΠΑΡΑ ΦΟΡΤΙΣΜΕΝΗ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ. ΕΤΣΙ ΚΑΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΠΑΡΑ ΝΑ ΑΝΑΤΡΑΠΕΙ ΜΕ ΜΙΑ ΑΝΤΙΘΕΤΗ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΦΟΡΤΙΣΗ. ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΣΚΟΠΙΜΑ ΞΕΧΝΙΕΤΑΙ ΕΙΝΑΙ ΟΤΙ ΑΝΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΠΡΟΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΣΚΟΠΟ ΤΗΣ. (ΣΚΟΠΟΣ Ο ΟΠΟΙΟΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕΙ ΤΑ ΜΕΣΑ ΤΟΥ ΑΝ ΕΝ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΞΑΕΙ ΑΠΟΞΕΝΩΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΙΟΝ ΤΟΥ).

Η δέληση, σαν σκεπτόμενη δέληση, αυτοδύναμα ελεύθερη διαφοροποιείται η ίδια από την ιδιορρυθμία των επιθυμιών και τίθεται σαν απλή υποκειμενικότητα της σκέψης πάνω απ' το πολλαπλό περιεχόμενό τους. Είναι έτσι μια εσκεμμένη δέληση.

20. Η ΘΕΩΡΙΑ ΓΝΩΡΙΖΕΙ "ΕΝ ΕΥΑΤΗ" ΚΑΙ "ΔΙ' ΕΥΑΤΗΝ". "ΕΝ ΕΥΑΤΗ" ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ, ΜΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΣΚΕΨΗ ΤΗΣ ΤΟ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΤΑΥΤΙΖΟΝΤΑΙ. "ΔΙ' ΕΥΑΤΗΝ" ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΣΚΕΜΜΕΝΟ "ΕΙΝΑΙ" ΚΑΙ ΟΤΙ ΔΕΝ "ΕΙΝΑΙ" ΕΦΟΣΟΝ ΕΙΝΑΙ ΕΣΚΕΜΜΕΝΟ. ΟΙ ΙΔΕΕΣ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΥΣΗ ΤΗΣ.

Η ΤΑΞΗ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΚΥΒΕΡΝΑ

Στο Λος Αντζελες οι κάτοικοι φοβούνται ότι θα ξεσπάσουν νέες βιαιότητες καθώς τα ομοσπονδιακά στρατεύματα αποσύρονται, μια και η φτώχεια και η ένταση παραμένουν. Σε άλλες περιοχές, σαν την Μιννεάπολη ξεσπούν νέες βιαιότητες. Τα πνεύματα είναι οξυμμένα και αρκεί μια φήμη για να εκδηλωθεί η οργή του κόσμου. Στη Μιννεάπολη ένα πλήθος που είχε εξοργισθεί από τις φήμες πως η αστυνομία πυροβόλησε εναντίον ενός μαύρου νεαρού, έκαψε ένα σπίτι, πετροβόλησε αστυνομικούς και κτύπησε τα μέλη ενός τηλεοπτικού συνεργείου. Πυροβόληθηκε μάλιστα ένας ιερέας που προσπάθησε να ηρεμήσει τα πνεύματα.

ΤΟ ΝΕΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ

Τι είναι προλεταριάτο; Προλεταριάτο είναι η κοινωνική εκείνη τάξη που καταπιέζεται άμεσα. Που έχει συνείδηση της καταπίεσής της και που αγωνίζεται ενάντια της. Που έχει συνείδηση της Αποστολής της και που οργανώνεται αποκλειστικά για να την φέρει σε πέρας.

Το Προλεταριάτο ή είναι επαναστατικό ή δεν υπάρχει. Με Χεγγελιάνους όρους ή "ΕΙΝΑΙ" ή είναι "μηδέν".

Η εξάπλωση της κυριαρχίας του θεάματος (που είναι η σύνθεση των καταπιεσμών, η ολοκληρωμένη μορφή καταπίεσης) άπλωσε και τα προλεταροποιημένα στρώματα του πληθυσμού σε όλες τις κοινωνικές τάξεις και ομάδες. Τώρα πια προλεταριάτο είναι η επαναστατική τάξη όλης της κοινωνίας. Όλη η κοινωνία είναι υποδουλωμένη στο θέαμα και στους μηχανισμούς του και όλη πρέπει να λυτρωθεί. Από την άλλη πλευρά όπου υπάρχει καταπίεση υπάρχει και υπεραξία. Είναι το κέρδος που αποκομίζουν οι ειδικοί και οι κατέχοντες τις εξουσιαστικές νόρμες των συγκεκριμένων προοπτικών του θεάματος. Μια υπεραξία που καρπούμενη τους επιτρέπει να συνεχίζουν την υλική παραγωγή της καταπίεσής τους.

Αλλά το σημαντικό είναι να κατανοηθεί πως το προλεταριάτο έψαξε τα παλιά του οικονομικά όρια και σήμερα βρίσκεται παντού. Τα νέα ποιοτικά όρια περιλαμβάνουν όλη την κοινωνία. Οι μαρξιστικές προφητείες επαληθεύονται αλλά αντεστραμμένα. Πράγματι το προλεταριάτο καταργεί τις τάξεις (γιατί όλες οι τάξεις έχουν προλεταριοποιηθεί) αλλά και πράγματι όσο δεν επαναστατεί δεν μπορεί να είναι ούτε προλεταριάτο αλλά ούτε καν ιδιαίτερη τάξη (κοινωνική ή πολιτική), που να μπορεί να αγωνιστεί για την αυτοκατάργησή της σαν τέτοια.

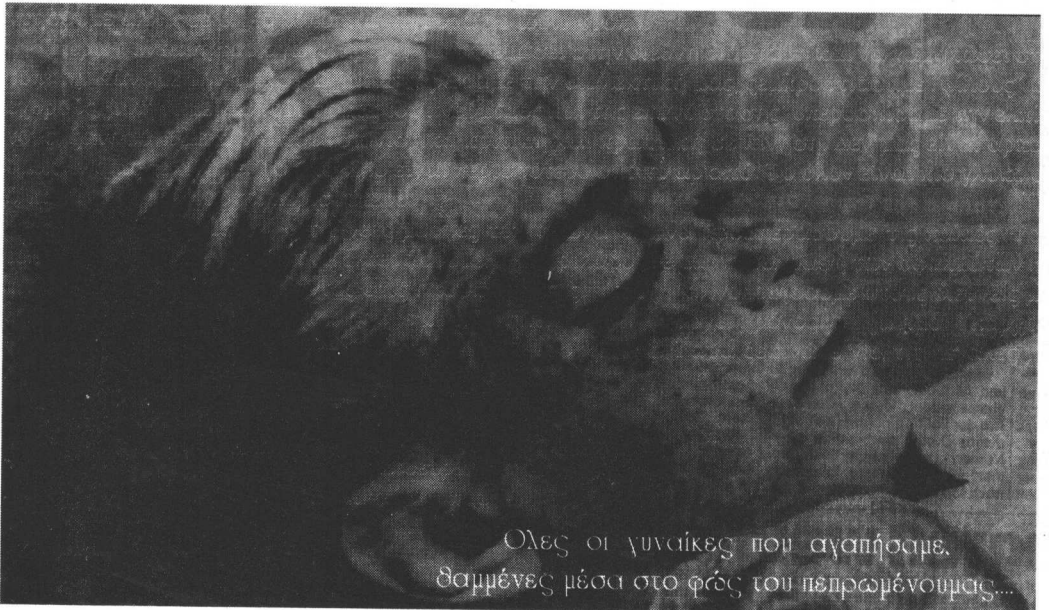
Όσο για την ισοτία έχει κι αυτή αντεστραμμένα επιτευχθεί (HEIL SPECTACLE) ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΛΗΘΗΣ ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΙ ΙΣΟΙ.

Συνεπώς αυτοί που αγωνίζονται εναντίον της είναι προλετάριοι και επαναστάτες. Βρίσκονται παντού όπως παντού διεξάγεται ο καινούργιος υπόκωφος ταξικός πόλεμος. Παραγωγικές δυνάμεις μπορούν να χαρακτηριστούν σήμερα -με ελάχιστη δόση αυθαιρεσίας και πολύ απελπισίας- οι μηχανές, οι "ειδικοί" και η λήθη της αλλοτρίωσης. Το νέο προλεταριάτο θα τις καταργήσει γιατί δεν παράγουν τίποτα χρήσιμο εφόσον αναπαράγουν τους εαυτούς τους, άρα την καταπίεση, άρα και τους λόγους ύπαρξής του που είναι ακριβώς η κατάργηση όλων των μορφών καταπίεσης, των τάξεων και των διαχωρισμών.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑΣ

Αυτό είναι το πορτραίτο-ρομπότ της "ιδανικής γυναίκας", βασισμένο στο FRANCE-SOIR της 31 Αυγούστου 1962, σε 10 λεπτομέρειες θεωρούμενες ως οι πιο ωραίες στον κόσμο, παρμένες από δέκα διάσημες γυναίκες. Αυτή η βεντέτα της σύνθεσης μας εφοδιάζει με ένα εύγλωτο παράδειγμα πάνω στο τι μπορεί να δώσει η ολοκληρωτική δικτατορία του αποσπασματος, αντιτιθέμενη εδώ στο διαλεκτικό παιχνίδι του προσώπου. Αυτό το πρόσωπο του Κυβερνητικού ονείρου είναι διαμορφωμένο από τις τεχνικές της σύγχρονης πληροφόρησης, που είναι πραγματικά αποτελεσματικές ως καταστολή, έλεγχος, ταξινόμηση και διατήρηση της τάξης (το πορτραίτο-ρομπότ δοκιμάστηκε στην αστυνομική έρευνα). Είναι προφανώς αντίθετες στα μέσα και στους σκοπούς πληροφοριών, όπου υπάρχουν η γνώση, η ποίηση, η πιθανή μας οικειοποίηση του κόσμου. Η κοινωνιολογία της ομορφιάς ταιριάζει με την βιομηχανική κοινωνιολογία ή την κοινωνιολογία της αστικής ζωής, για τους ίδιους λόγους: είναι μία μυστικοπαθής και εξαπατητική καταγραφή του αποσπασματικού, που κρύβει τις ολότητες και την κίνηση τους. Αλλά επίσης ο ακριβής επιστημονικός μοραλισμός της κοινωνιολογίας, παρεμβλημένος, χωρίς καν να θέλει να σκέφτεται, μέσα στην κοινωνία του θεάματος, δείχνει στον καθένα, ταυτόχρονα με την "ομορφιά", την χρήση της. Η καινούργια μετάφραση του "Ιδού η Ρόδος, ιδού και το πήδημα", μπορεί να διαβαστεί: "Ιδού η Ομορφιά, Ιδού, καταναλώνεις".

Όλες οι γυναίκες που αγαπήσαμε.
θαμμένες μέσα στο φάος του πεπρωμένου μας....

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΕΤΩΠΟ

(προλεγόμενα ενός εμφυλίου πολέμου)

1

Ο Ι. Ντικάς εκτός από το σχέδιο της τυφλής λύσσας και την ανοιχτοματική χρήση του μας έμαθε ότι: "Οι ιδέες βελτιώνονται. Η έννοια των λέξεων συμμετέχει σ' αυτήν την βελτίωση. Η λογοκλοπή είναι αναγκαία, την επιβάλλει η πρόοδος. Σφυρηλατεί την φράση, ενός συγγραφέα, χρησιμοποιεί τις εκφράσεις του, σβήνει μια λαθεμένη ιδέα, την αντικαθιστά με την σωστή".

Αυτό όλο συνοψίζεται και βρίσκει την χρηστική του αξία σε μια έννοια που δεν είναι καινούργια. Στην μεταστροφή.

Η μεταστροφή (detournement) που μπορεί να ονομαστεί και εκτροπή-επαναοικειοποίηση, δηλαδή η χρησιμοποίηση προϋπάρχοντων επαναστατικών στοιχείων σε μια καινούργια ενότητα- είναι μια διαρκής τάση της θεωρητικής πρωτοπορίας, πριν και μετά τη συγκρότηση της I.S.

Η μεταστροφή έχει μια ιδιαίτερη δύναμη, που προφανώς απορρέει από το γεγονός ότι εμπλουτίζει το μεγαλύτερο μέρος των στοιχείων, χάρη στο διπλό της θεμέλιο, στο ότι συνυπάρχουν μέσα της το παλιό και το άμεσο νόημά της. Δεύτερον, χάρη στην ευκολία χρήσης και στις ανεξάντλητες δυνατότητες ξαναχρησιμοποίησης των στοιχείων.

Ωστόσο αυτά τα δυο σημεία δεν δικαιολογούν από μόνα τους αυτήν την μέθοδο, που "χτυπάει κατά μέτωπο όλες τις τετριμμένες και νομικές συμβάσεις". Υπάρχει ένα ιστορικό νόημα στη μεταστροφή και πρέπει να το καταδείξουμε.

"Η μεταστροφή είναι ένα παιχνίδι που γεννήθηκε από την ικανότητα εξαφάνισης της αξίας", γράφει ο Γιόρν στη μελέτη του Μετεστραμμένη ζωγραφική (Μάιος 1959), προσθέτοντας ότι όλα τα στοιχεία του επαναστατικού παρελθόντος πρέπει "να ξαναχρησιμοποιηθούν" ή να εξαφανιστούν. Γίνεται λοιπόν φανερό ότι η μεταστροφή είναι η άρνηση της αξίας της παλιότερης οργάνωσης της έκφρασης. Εμφανίζεται και ενισχύεται όλο και περισσότερο κατά την ιστορική περίοδο του μαρξισμού της επαναστατικής έκφρασης. Ταυτόχρονα όμως οι απόπειρες ξαναχρησιμοποίησης του "συνδουλου που μπορεί να μεταστραφεί" ως υλικό για ένα καινούργιο σύνολο, εκφράζουν την αναζήτηση μιας ευρύτερης κατασκευής σ' ένα ανώτερο επίπεδο αναφοράς, μιας κατασκευής που θ' αποτελέσει καινούργια νομισματική μονάδα της δημιουργίας. Δεν μιλάμε παρά για επαναστατικές έκτροπες - καταστάσεις. Δεν μιλάμε παρά για την ίδια γλώσσα της επανάστασης και πρέπει μετά τη γλώσσα να φανερώσουμε τώρα και το κεφάλι της και τον τρόπο που σκέφτεται αλλά και το σώμα της και το πως αυτό μπορεί να υλοποιηθεί κοινωνικά. Είναι η κατ' εξοχήν αναγκαία και επίκαιρη προτεραιότητα για τους επαναστάτες θεωρητικούς της εποχής μας. Αρα δεν μπορούμε να αρνηθούμε την ανάληψη αυτής της ευθύνης. Εξάλλου είμαστε σιτουασιονιστές και ποιός άλλος θα μπορούσε να αναλάβει και να διεκπεραιώσει τέτοιας έκτασης και επικινδυνότητας επιχείρηση με μεγαλύτερες πιθανότητες επιτυχίας;

2

Η επίθεση του πρώτου προλεταριακού κινήματος ενάντια στο σύνολο της οργάνωσης του παλιού κόσμου τέλειωσε εδώ και πολύ καιρό¹. Τίποτα δεν μπορεί να την ξαναζωντανέψει. Παρά την αποτυχία της πρόσφερε πολλά σημαντικά, χωρίς όμως νά 'ναι αυτά ο στόχος για τον οποίο πολέμησε. Ασφαλώς αυτή η παρέκλιση, που έφερε εν μέρει απρόσμενα αποτελέσματα, είναι ο γενικός κανόνας των ανθρώπινων πράξεων. Αλλά απ' αυτόν τον κανόνα θα πρέπει ν' αποκλείσουμε τη στιγμή της επαναστατικής δράσης, του ποιοτικού άλματος, του όλα ή τίποτα. Η δεύτερη προλεταριακή επίθεση έχει κι αυτή λάβει τέλος.² Οι αγώνες της έχουν πια εντοιχιστεί στις μνήμες και στις άμυνες της θεαματικής κοινωνίας. Η υποχώρησή της στα τέλη της δεκαετίας του '70 σήμανε

την αντεπίθεση του παγκόσμιου κράτους σε όλα τα μέτωπα που το εξεγερμένο προλεταριάτο και οι θεωρητικοί του είχαν δώσει τις μάχες τους. Η εκδίκηση των νικητών απέναντι στον εφιάλτη που τους ξανάπιασε στον ύπνο και που τους ξαναξύπνησε κάθιδρους, είναι αυτή τη φορά σχεδιασμένη και "ταχτική" χωρίς και πάλι να μπορεί να γίνει "στρατηγική". Η άμυνα του θεαματικού κράτους έγινε σταδιακά, συνδυασμένη επίθεση ενάντια στο κόμμα του αρνητικού και -ΠΡΟΣΟΧΗ- στην βάση του δικού του σχεδίου. Αρχικά πλαστοποιώντας το και έπειτα πραγματώνοντάς το αντεστραμμένα.

Και δεν είναι μόνο η δημιουργία ενός "εσωτερικίστικου" τλήμωτος κρατικά εγγυημένου και διαφημιζόμενου μετα-"σιτουασιονισμού" που μας πείθει γι' αυτό. (Ενας μετασιτουασιονισμός πανάκεια και ραχοκοκκαλιά της ελεγχόμενης και απονευρωμένης "επαναστατικής" τάσης στην κοινωνία). Δεν είναι μόνο η εμφάνιση και η εξαφάνιση (πρακτικά - όχι ακόμα ιδεολογικά-) του δημιουργήματος της "τρομοκρατίας". Ούτε ακόμα μόνο η εκμηδένιση της ανατολικής γραφειοκρατείας (την στιγμή που δεν την χρειαζόταν πια σαν αποσυμπίεστική -εναλλακτική πρόταση και ιδεολογική αντιπολίτευση- αστυνομία, αλλά σαν ρεζερβουάρ που θα ξαναδώσει κίνηση στο σκουριασμένο δίκτυο διανομής και παραγωγής του εμπορεύματος. Το κατεξοχήν εμπόρευμα που περικλείει όλα τα άλλα είναι το θέαμα-).

Δεν είναι τίποτα απ' αυτά και συγχρόνως όλα αυτά συν ακόμα κάτι, που μας δείχνουν το βαρύ τμήμα που πλήρωσε και πληρώνει το κόμμα μας γι' αυτήν την δεύτερη ήττα του.

Ο κατακερματισμός της ξαναμεταφυσικοποιημένης υποκειμενικότητας και η οργάνωση της παθητικότητας και γεωλογικά πια, είναι τα νέα στοιχεία που ολοκληρώνουν το σκηνικό που επέβαλλε το παγκόσμια νικηφόρο κράτος. Χαρακτηριζόμενο όμως από συνεχή κινητικότητα την στιγμή μάλιστα που δεν δέχεται καμιά πίεση και που καταφέρνει να την αποκρύπτει όταν και εκεί που την δέχεται (κυρίως απ' τις αντιφάσεις του όχι από το προλεταριάτο πάντως) ετοιμάζεται να αλλάξει σκηνικό και να ξαναμοιράσει την τράπουλα.

Αυτό το χαρακτηριστικό του συνδυαζόμενο με την εφησυχασμό που του προκαλεί η απουσία του αρνητικού από τους πρακτικούς αγώνες μπορεί να οδηγήσει σε μια παγκόσμια συνειδησιακή ανάφλεξη και στην τρίτη προλεταριακή επίθεση που ευαγγελίζεται η Λέσχη μας.

Πράγματι ο κυρίαρχος κόσμος παρουσιάζεται περισσότερο από ποτέ τελεσίδικος και εφησυχασμένος -χάρη στον εμπλουτισμό και την απεριόριστη εξάπλωση ενός αναντικατάστατου μοντέλου-. Αλλά όμως η κατανόηση αυτού του κόσμου μπορεί πια να στηριχτεί μόνο στην αμφισβήτηση, μια αμφισβήτηση που είναι αληθινή και πραγματική μόνο ως αμφισβήτηση της ολότητας.

Αυτή η αμφισβήτηση δεν είναι μια θεωρία άσχετη από τον τρόπο με τον οποίο οι άνθρωποι αντιμετωπίζουν πια τη ζωή. Πρόκειται αντίθετα για μια πραγματικότητα που υπάρχει στο κεφάλι των ανθρώπων, χωρίς όμως ακόμα νά 'χει δεσμούς με τη θεωρία. Εκείνοι που έχουν οδηγήσει αρκετά μακριά "τη συνύπαρξη με το αρνητικό" (με την χεγγελιανή έννοια του όρου), θ' αναγνωρίσουν με σαφήνεια αυτήν την έλλειψη ως κύρια δύναμή τους και ως το πρόγραμμά τους, αυτοί θα φέρουν στο φως το μοναδικό θετικό σχέδιο που μπορεί να γκρεμίσει τους τοίχους του ύπνου, τα πλάνα της επιβίωσης, τις βόμβες της έσχατης κρίσης, τους μεγατόνους μιας αρχιτεκτονικής χωρίς καρδιά και τα μοναχικά κελιά της οικονομίας και του θαύματός της. Μιλώντας λοιπόν για το νέο σιτουασιονιστικό σχέδιο πρέπει να μιλήσουμε πρώτα για την νέα σιτουασιονιστική θεωρία και τους νέους σιτουασιονιστές.

Μια νέα σιτουασιονιστική θεωρία πρέπει να πετύχει να αντιμετωπίσει πρακτικά και να γεφυρώσει την πραγματικότητα της αμφισβήτησης του θαύματος που υπάρχει στα κεφάλια όλων με την θεωρία και την συνείδηση αυτής της αμφισβήτησης μεταμορφώνοντάς την σε υλική δύναμη, και οργανώνοντάς την σε ταξικούς σχηματισμούς. Δεν βρισκόμαστε πια στην εποχή του ανικανοποίητου στην οποία εργάστηκε η πρώτη γενιά των σιτουασιονιστών αλλά στην εποχή του αφόρητου

στην οποία πρέπει να δουλέψουμε και να επεμβούμε για την αλλαγή της. Οι νέοι σιτουασιονιστές πρέπει να οργανώσουν την τρίτη προλεταριακή επίθεση με έναν καινούργιο τρόπο και στην βάση ενός επαναπροσδιορισμένου σχεδίου. Σιτουασιονιστικού και πάλι αλλά νέου.

Παράλληλα οι σιτουασιονιστές της εποχής μας συναντούν τον 21ο αιώνα σε τελείως διαφορετικές συνθήκες από τους προγόνους τους και τελείως καινούργια είναι τα καθήκοντα και οι συμπεριφορές που οφείλουν να ακολουθήσουν. Να δοκιμάσουν μέσω των καταστάσεων την κατασκευή του συνολικού ανθρώπου (των εαυτών τους πρώτα) σε χρόνο και χώρο εξουσίας και με τις "καλές τέχνες" άχρηστες πια.

Τη στιγμή που ο κόσμος του θεάματος επεκτείνει την κυριαρχία του, πλησιάζει και το κρίσιμο σημείο της αυτοκαταστροφικής ανάπτυξής του ξεσηκώνοντας παντού καινούργιες αντιδράσεις. Αυτές όμως οι αντιδράσεις παραμένουν ελάχιστα γνωστές γιατί στόχος του κυρίαρχου θεάματος είναι ακριβώς η παγκόσμια και ναρκωτική αντανάκλαση της υποταγής. Δεν παύουν ωστόσο να υπάρχουν και να μεγαλώνουν.

Ολος ο κόσμος μιλάει, χωρίς να καταλαβαίνει και πολλά πράγματα για την αντίθεση νεολαία των προηγμένων βιομηχανικών χωρών και τους τρόπους που αυτή εκδηλώνει την λύσσα της. Για την επανάσταση της γηπεδικής νεολαίας π.χ. στήνεται μια συνομωσία παραπληροφόρησης και συκοφάντησης: νεοφασίστες, ασυνείδητοι, εγκληματικά στοιχεία ονομάζονται τα παιδιά της άρνησης που ενώνονται μεταξύ τους για να χτυπηθούν με την αστυνομία. (Και εδώ η Λέσχη μας μπορεί όχι άδικα να υπηρξανε πώς είναι η μόνη "πολιτική" ομάδα με συνεχή υπεράσπιση του σχεδίου αυτών των χούλιγκανς της συνείδησης. Και όχι απλώς στα λόγια, αλλά μαζί τους, στο γήπεδο, πάνω στα κάγκελα και κάτω απ' τους προβολείς της απελπισίας που λούζουν την φυλακισμένη ζωή της άγριας νεολαίας).

Εκτός απ' αυτούς πρέπει να δώσουμε το χέρι σε όλους όσους ανήκοντας στον "θαραλλέο κόσμο" των πρακτικών αρνητών αυτής της κοινωνίας σηκώνουν το μαχαίρι ή μπουκάρουν στις "ξένες ιδιοκτησίες" θέλοντας να γίνουν ιδιοκτήτες στις επιθυμίες τους και στην ζωή τους. Βαδίζουμε πλάι-πλάι με τους ποινικούς, αν δεν μπορέσουν δίπλα μας να βρουν την συνείδηση και την θεωρία του αγώνα τους τόσο το χειρότερο γι' αυτούς. Θα μας χάσουν στην στροφή του δρόμου.

Πάντως πρέπει συνεχώς να ερευνούμε και να ενισχύουμε τις νέες μορφές αντίστασης όπου και όπως αυτές παρουσιάζονται. Και πρέπει να δείχνουμε πάντα με ξεκάθαρο τρόπο τι ζητάμε απ' αυτούς και τι μπορεί να περιμένουν αυτοί από μας.

Υπάρχει μια τεράστια γκάμα τέτοιων περιπτώσεων που προσπαθούν να ουρλιάξουν αλλά τους λείπει η φωνή που ο αγώνας τους έχει ουσία αλλά όχι αποτέλεσμα.

Και καθώς οι παλιές μορφές αντίστασης φανερώνουν την αναποτελεσματικότητά τους ή, συχνότερα, τη συμμετοχή τους στο κατεστημένο, αυτή η αμείλικτη δυσaréσκεια προχωράει υπόγεια υπονομεύοντας την κοινωνία της "αφθονίας". Σκάβει "ο γεροτυφλοπόντικας", για τον οποίο μιλούσε ο Μαρξ σε μια Πρόποση προς τους ευρωπαίους εργάτες, και το φάντασμα του πλανιέται και πάλι σ' όλες τις γωνιές που η σύγχυση πλέκει την μοναξιά της, στον πύργο της φυλακισμένης ζωής που μας καταδίκασε η οικονομία. Αρκεί να υπάρξουν και νά 'χουν την εξουσία τα συμβούλια των ποιητών όμως κι όλες οι ψυχοφθόρες ομίχλες της θα διαλυθούν!

Στο τέλος του 18ου και στις αρχές του 19ου αιώνα η πρώτη οργάνωση του κλασικού προλεταριάτου αναγγέλθηκε από κάποιες απομονωμένες, "εγκληματικές" ενέργειες με στόχο τις μηχανές μιας παραγωγής που εξαφάνιζε τους ανθρώπους από τη δουλειά τους. Μ' έναν ανάλογο τρόπο βλέπουμε σήμερα ένα πρώτο κύμα βανδαλισμού ενάντια στις στερημένες αξίες της κατανάλωσης, που εξίσου μας στερούν την ζωή. Οπωσδήποτε, σήμερα όπως και τότε, το νόημα αυτών των πράξεων δεν βρίσκεται στην ίδια την καταστροφή, αλλά στο γεγονός ότι εκφράζουν μια ανυποταξία

που αργότερα θα μετασχηματιστεί σε θετικό σχέδιο για ν' ανατρέψει όλες τις αξίες ενός κόσμου που δεν έχει καμμία, δίνοντας το προβάδισμα στην πραγματική εξουσία των ανθρώπων. Ας ατενίσουμε αισιόδοξα προς την "εγκληματική" διάσταση και τις ευφρόσυνες λεηλασίες. Σκιαγραφούν τον καινούργιο ταξικό πόλεμο ενάντια στην ευτυχισμένη κατανάλωση. Αυτόν που είδαμε πρόσφατα στο Λος Αντζελες να ξαναεμφανίζεται με μια δριμύτητα που ξάφνιασε τους εχθρούς του, και πολλούς από τους λεγόμενους "φίλους" του αλλά όχι και εμάς. Ήδη την Πρωτομαγιά η Λέσχη μας επεσήμαινε στους Έλληνες εργάτες ότι: "Αυτό που ξεκινάει στο Λος Αντζελες δεν είναι ακόμα η επανάσταση αλλά είναι ΗΔΗ επαναστατικό και προειδοποιούσε τα διάφορα αφεντικά τους: Αθλιοι αυτή είναι μόνο μια ψυχάλα, σύντομα έρχεται καταιγίδα..."

Και πράγματι ψηλά απ' τις κορυφογραμμές της θεωρίας "παγωμένοι χεγγελιανοί" ετοιμάζονται να εκτοξεύσουν χιονοστοιβάδες ενάντια στον κόσμο της πλήξης και να τον παρασύρουν σ' εκείνη την γιορτή όπου κανένας δεν μένει εγκρατής.

Οι άγγελοι δεν πετάνε μόνο πάνω απ' την Καλιφόρνια. Σιτουασιονιστές προάγγελοι της τρίτης προλεταριακής επίθεσης πετάνε παντού πια.

5

Πρέπει στις νέες οργανωτικές δομές που θα στήνουμε πέρνωντας υπόψιν μας τι απαιτεί από μας η εποχή μας να μην ξεχνάμε αυτούς τους "χωρίς γλώσσα αλλά όχι χωρίς αιτία" αντάρτες των κοινωνικών περιθωρίων που αντιδρούν με τόσο αξιοθαύμαστο τρόπο στις επιθέσεις τις αλλοτρίωσης που δέχονται από δεξιά και αριστερά. Και γι' αυτό μας βοηθούν να μελετήσουμε τόσο τον αρνητικό όσο και "το θετικό πόλο της αλλοτρίωσης". Εκτός λοιπόν από τη διάγνωση που κάναμε για την φτώχεια των ψευδοεπαναστατών που διαφημίζουν έναν πλούτο που δεν τους ανήκει, να είμαστε ικανοί να χαράξουμε το χάρτη ενός νέου κόσμου εντοπίζοντας τον αληθινό πλούτο εκεί που πραγματικά υπάρχει θεωρούμενος τώρα σαν φτώχεια. Αυτοί οι ομιλούντες χάρτες μιας καινούργιας τοπογραφίας θά 'ναι η πρώτη πραγμάτωση της "ανθρωπογεωγραφίας". Σ' αυτούς τους χάρτες θ' αντικαταστήσουμε την οριοθέτηση των πετρελαιοφόρων κοιτασμάτων με την ανακάλυψη κοιτασμάτων ανεκμετάλλευτης προλεταριακής συνείδησης.

Απ' αυτά θα πάρουμε καύσιμο για να βάλουμε μπρος τις ατμομηχανές της Ιστορίας. Καινούργιες ομάδες ξεκινάν ερχόμενες από το πουθενά και το παντού για να αναλάβουν την έμπρακτη κριτική των συστημάτων και όλων των ελεγχόμενων απ' αυτό ψευτοκριτικών. Αυτό το σύστημα δεν μπορεί να πάει άλλο, εσωτερικά καταρρέει, τα τρυκ του δεν πιάνουν, το ενδογενές μειονέκτημά του βρίσκεται στ' ότι δεν μπορεί να "πραγματοποιήσει" στην εντέλεια τους ανθρώπους. Έχει ανάγκη να τους κάνει να δρουν και να πετυχαίνει τη συμμετοχή τους για να μη σταματήσει η παραγωγή της πραγματοποίησης κι η κατανάλωσή της. Συνεπώς το κυρίαρχο σύστημα βρίσκεται σ' ένα διαρκή πόλεμο με την ιστορία, με την ίδια του την ιστορία, που είναι ταυτόχρονα ιστορία της ενίσχυσής του και ιστορία της αμφισβήτησής του.

Εκεί βρισκόμαστε, μ' όλους τους άλλους ριζοσπάστες συντρόφους για να εκμεταλλευτούμε και να επιτείνουμε αυτήν την εσωτερική κρίση του με εξωτερικές επιθέσεις. Αυτός ο πόλεμος - παιχνίδι είναι πιο αιματηρός και πιο καταστροφικός από όλους τους πολέμους και συγχρόνως είναι το πιο ευχάριστο και δημιουργικό παιχνίδι, το μόνο που θέλουμε να παίζουμε συνέχεια. Αυτός ο πόλεμος - παιχνίδι είναι το μέλλον μας. Η νικηφόρα έκβαση του, η ελπίδα μας.

Και μιλώντας για τον πόλεμο, για τον εμφύλιο πόλεμο δεν μπορούμε να μην θυμηθούμε τον Μαρξ που θαραλλέα διακύρρητε πως: "Όποιος θέλει ειρήνη, προετοιμάει εμφύλιο πόλεμο". Εμείς από τα πρώτα κιόλας βήματα του "DE BELLO CIVILI" είχαμε επαναβεβαιώσει για την στράτευση μας, σ' αυτόν και όσο για τους εχθρούς είμασταν ανέκαθεν σαφέστατοι. Ενα σωρό γεγονότα και το Λος Αντζελες που κυοφορεί μας δείχνουν πως σήμερα το παιχνίδι αυτό έχει αποκτήσει τόσο σημασία για την ανθρωπότητα ώστε δεν μπορούμε πια να συζητάμε με συνομιλητές χωρίς προτάσεις. Οι

ιδέες μας είναι παντού. Δεν έχουμε καμιά πρόθεση να φανούμε κατώτεροι τους.

6

Στα χέρια μας κρατάμε το σπαθί. Το κόμμα μας δεν έκρυψε ότι ευαγγελίζεται τον εμφύλιο πόλεμο. Κεντρικός στόχος της επαναστατικής δράσης του κόμματός μας θα πρέπει νά 'ναι η απελευθέρωση και η διεύρυνση της ζωής και όχι πως να εκφράσει ή να ερμηνεύσει την ζωή ή την έλλειψή της. Πρέπει να πολεμήσουμε το κακό όπου κι αν βρίσκεται. Η επανάσταση δεν περιορίζεται στο ύψος παραγωγής της βαριάς βιομηχανίας ή στο ύψος εκπομπής στα Μ.Μ.Ε., ούτε στο ποιός θα τά 'χει στα χέρια του. Μαζί με το τέλος της εκμετάλλευσης του ανθρώπου πρέπει να σβύσουν τα πάθη, οι παρηγορίες και οι συνήθειες που γέννησε. Πρέπει να ορίσουμε καινούργιες επιθυμίες συνυφασμένες με τις σημερινές δυνατότητες. Πρέπει από τώρα κιόλας, μέσα στον αγώνα που φέρνει αντιμέτωπη τη σημερινή κοινωνία με τις δυνάμεις που θα την καταστρέψουν, να βρούμε τα πρώτα στοιχεία μιας ανώτερης κατασκευής του περιβάλλοντος και των καινούργιων συνθηκών συμπεριφοράς. Αυτό σαν πείραμα και σαν προπαγάνδα. Όλα τ' άλλα ανήκουν και χρησιμεύουν στο παρελθόν.

Για τους επαναστάτες δεν υπάρχει δυνατότητα επιστροφής στο παρελθόν. Ο κόσμος της έκφρασης, όποιο κι αν είναι το περιεχόμενό του, έχει κιόλας φθαρεί. Επαναλαμβάνεται σκανδαλωδώς και θα διατηρηθεί όσον καιρό η κυρίαρχη κοινωνία θα καταφέρει να διατηρεί τη στέρηση και τη σπάνη, που είναι οι αναχρονιστικές βάσεις της βασιλείας της. Αλλά η διατήρηση ή η ανατροπή αυτής της κοινωνίας δεν είναι ουτοπικό ζήτημα. Είναι το πιο φλέγον σημερινό ζήτημα, είναι το ζήτημα από το οποίο εξαρτιούνται όλα τ' άλλα.

7

Πρέπει λοιπόν να ξεκινήσει μια οργανωμένη συλλογική δουλειά που θα τείνει σε μια ενιαία χρήση όλων των μέσων ανατροπής της καθημερινής ζωής. Με λίγα λόγια πρέπει ν' αναγνωρίσουμε την αλληλεξάρτηση αυτών των μέσων στην προοπτική της κατασκευής του συνολικού ανθρώπου και μιας μεγαλύτερης ελευθερίας. Πρέπει να κατασκευάσουμε καινούργιες ατμόσφαιρες που θά 'ναι ταυτόχρονα προϊόν κι εργαλείο καινούργιων συμπεριφορών. Συνεπώς σ' ένα πρώτο στάδιο πρέπει να χρησιμοποιήσουμε εμπειρικά τις καθημερινές πρακτικές και κάποιες απ' τις πολιτιστικές μορφές που υπάρχουν σήμερα, αμφισβητώντας τους όμως κάθε αξία.

Εξάλλου κεντρική ιδέα μας είναι πάντα η κατασκευή καταστάσεων, δηλαδή η συγκεκριμένη κατασκευή πρόσκαιρων χώρων ζωής και ο μετασχηματισμός τους σε μια ανώτερη ποιότητα γεμάτη πάθος. Πρέπει να δημιουργήσουμε μια επέμβαση που θα κατευθύνεται από τους πολύπλοκους παράγοντες δυο μεγάλων συνιστωσών, που βρίσκονται σε διαρκή αλληλεπίδραση: το υλικό σκηνικό της ζωής και τις συμπεριφορές που το γεννούν και το ανατρέπουν.

Αυτό που ονομάζουμε καταστάσεις είναι η αναζήτηση μιας διαλεκτικής οργάνωσης των πρόσκαιρων κι αποσπασματικών πραγματικοτήτων, μια δημιουργημένη επέμβαση πάνω στην αλωμένη ζωή, μια σχεδιοποίηση της ατομικής ύπαρξης, η οποία δεν θ' αποκλείει αλλά αντίθετα θα "ξαναβρίσκει" το "τυχαίο" και μάλιστα στην βάση ενός σχεδίου καταστροφής και αναδόμησης της καθημερινότητας.

Για μας η κατάσταση είναι το αντίθετο του έργου τέχνης, που προσπαθεί να δώσει απόλυτη αξία και να συντηρήσει τη σημερινή στιγμή. Θέλουμε την στιγμή μέσα στο μέλλον. Και το μέλλον στην στιγμή. Εχουμε γνωρίσει όλοι την θετική ενέργεια των ανατρεπτικών και των "αρνητικών" καταστάσεων μέσα στην προσωπική μας ιστορία. Οι καταστάσεις και οι δημιουργοί τους σκοπό έχουν να επεκταθούν και να χρησιμοποιηθούν στην κοινωνική ιστορία μας σαν ικανή και αναγκαία συνθήκη για την απελευθέρωσή μας από την προϊστορία και τους πειθαναγκασμούς της. Σαν το καθημερινό μας όπλο. Αλλά ένα όπλο που πρέπει καθημερινά να μετασχηματίζεται (μια και κάθε κατάσταση,

όσο συνειδητά κι αν έχει κατασκευαστεί, εμπεριέχει την άρνησή της και αναπόφευκτα τείνει στην αυτοανατροπή της.) Στη συμπεριφορά της ατομικής ζωής μια καταστασιακή πράξη δεν θεμελιώνεται στην αφηρημένη ιδέα της ορθολογιστικής πρόοδου, στο να γίνουμε αφέντες και ιδιοκτήτες της "φύσης" ή κάποιου αφηρημένου χώρου αλλά σε μια πρακτική διαμόρφωσης του περιβάλλοντος που μας εξαρτά. Ο κατασκευαστής καταστάσεων, "δρώντας με τις κινήσεις του πάνω στην εξωτερική φύση και μετασχηματίζοντάς την (...) μετασχηματίζει την ίδια του την φύση", όπως έλεγε κι ο Μαρξ.

Συνεπώς αληθινός επαναστάτης δεν μπορεί παρά νά 'ναι ο δημιουργός καταστάσεων. Καταστάσεων που ξεκινούν από το ατομικό στοχεύοντας το κοινωνικό. Και από την επιτυχή εμβολή στο κοινωνικό θα εξαρτηθεί η επιστροφή τους στο προσωπικό πια. Σε μια κοινωνία προσώπων, σε μια κοινωνία ποιητών, σε μια καταστασιακή κοινωνία. Ο καταστασιακός και το νέο καταστασιακό κίνημα ξέρουν πολύ καλά τους συμμάχους τους, πρέπει όμως να βρουν τον καινούργιο τρόπο χρήσης τους. Ο ενοποιητικός τους ρόλος πρέπει όχι απλά νά 'ναι αντι-ιεραρχικός αλλά να καταφέρει να γίνει εξισωτικός. Πρέπει μελετημένα και κυρίως στατηγικά να επέμβει στις σημερινές αντιλήψεις που καθιστούν ανενεργούς και ουσιαστικά άχρηστους τους φυσικούς του χορηγούς. Να τους δείξει και να τους πείσει για το μόνο μέλλον που μπορεί να υπάρξει πια στον πλανήτη. Να τους δείξει πως αυτό το κοινό μέλλον -η επανάσταση- αμφισβητεί και καταστρέφει ότι βρίσκεται έξω από τη ζωή. Κι αυτό απλά σημαίνει ότι το προλεταριάτο πρέπει να ξαναβρεί μέσα απ' αυτήν την συμμαχία την συνειδησή του και τον τρόπο για να εκπληρώσει τον ιστορικό του ρόλο να γίνει ο Μεγάλος Καταστασιακός που θα βάλει τέλος στον κόσμο των διευθυντών δημιουργώντας τον κόσμο του παιχνιδιού.

Η επανάσταση στην καθημερινή ζωή, συντρίβοντας τη σημερινή της αντίσταση στην ιστορία (και σε κάθε είδους αλλαγή), θα δημιουργήσει συνθήκες τέτοιες που το παρόν θα κυριαρχεί το παρελθόν και η δημιουργικότητα θα υπερισχύει πάντα της επανάληψης. Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες εκείνη η πλευρά της καθημερινής ζωής που εκφράζεται από τις έννοιες της αμφιβολίας (παρεξήγηση, συμβιβασμός ή κατάχρηση), θα χάσει σε μεγάλο βαθμό τη σημασία της και τη θέση της θα παίρνουν οι αντίθετες έννοιες: η συνειδητή επιλογή, το ποντάρισμα, η ουσιαστική απόλαυση, η απόλαυση της ουσίας.

8

Πριν πολλά - πολλά χρόνια θα μπορούσαμε να δεχτούμε την ύπαρξη καλλιτεχνών σαν καταστασιακών, χωρίς να τους καταγγείλουμε σαν ψεύτες και να τους τιμωρήσουμε γι' αυτό. Σήμερα το καταστασιακό παιχνίδι δεν έχει να κάνει τίποτα απολύτως με τους διαχωρισμένους καλλιτέχνες. Είναι ένα παιχνίδι που παίζεται αποκλειστικά από επαναστάτες προλετάριους που μισούν αυτούς τους καλλιτέχνες του διαχωρισμού και πολεμούν την κουλτούρα που τους θρέφει ξέροντας τι ρόλο έχει παίξει στο παρελθόν και ποιό ρόλο παίζει σήμερα. Και καταρχήν δεν υπάρχει πια καμμία κουλτούρα, καμμία διανόηση, καμμία "καλή τέχνη". Η κρίση που τις μάστιζε χρόνια τώρα τις έχει ρίξει στην αγκαλιά του κράτους και των ειδικών του. Μόνο μια καλή τέχνη υπάρχει σήμερα και η Λέσχη μας πιστή θεραπευίδα αυτής της μόνης τέχνης έχει σκοπό να κάνει όλες τις άλλες ρημαδιό. Εξάλλου η σημερινή κατάληξη της κρίσης της σύγχρονης καλλιτεχνίας και κουλτούρας είναι η ιδεολογική αποσύνθεση. Τίποτα καινούργιο δεν μπορεί πια να χτιστεί πάνω σ' αυτά τα ερείπια. Ακόμα και η απλή ασκηση του κριτικού πνεύματος εκεί μέσα γίνεται αδύνατη, καθώς η κάθε άποψη συγκρούεται με τις άλλες και ο καθένας αναφέρεται είτε σε στείρα λείψανα σφαιρικών συστημάτων είτε σε προσωπικές συναισθηματικές επιταγές. Αυτή η αποσύνθεση που γέννησε και επέβαλε την κρατούσα σύγχυση κέρδισε τα πάντα. Τώρα πια δεν χρησιμοποιείται μαζικά μόνο από την εμπορική διαφήμιση, επηρεάζοντας όλο και περισσότερο τις αντιλήψεις για την πολιτιστική δημιουργία, έχουμε φτάσει σε τέτοιο σημείο ιδεολογικής απουσίας, ώστε η διαφημιστική δραστηριότητα δρα μόνη της, χωρίς να προϋπάρχει καμμία κριτική άποψη, με αποτέλεσμα να επιβάλλει αυτή μια

ελεγχόμενη κι εξαρτημένη αντίδραση της κριτικής.

Αυτή η πλαστή κριτική πάνω στις κουλτούρες της πλαστοποίησης δεν αφορά μόνο την διαφήμιση, αλλά όλα τα επίπεδα που αυτή επεμβαίνει διαφημίζοντας τον εαυτό της και το έργο της. Ένα έργο που δεν είναι άλλο από το εξωραϊστικό, πολύχρωμο ρετουσάρισμα του δυστυχημένου κόσμου που ασφυκτιά από έλλειψη ζωής. Μας υπόσχονται πολλά και δεν μας δίνουν τίποτα, γεννούν ψεύτικες παρηγορίες, ψεύτικες απολαύσεις, ψεύτικο σύστημα αξιών. Προσπαθούν να γίνουν το καινούργιο ότιο αλλά δεν πείθουν κανέναν πια. Εντός ολίγου θα τις αποσύρουν απ' την αγορά³ καθώς αυτή η κουλτούρα κι αυτή η πολιτική έχουν φθαρεί αμετάκλητα. Δικαιολογημένα οι περισσότεροι άνθρωποι τις βαριούνται. Ο επαναστατικός μετασχηματισμός της καθημερινής ζωής δεν τοποθετείται σε κάποιο αόριστο μέλλον. Βρίσκεται ακριβώς μπροστά μας, χάρη στην ανάπτυξη του μοντέρνου καπιταλισμού και των αφόρητων επιταγών του. Αν δεν νικήσουμε η μοντέρνα σκλαβιά θα γίνει παντοδύναμη. Ο επαναστατικός μετασχηματισμός της καθημερινής ζωής θα σημάνει το τέλος κάθε εξειδικευμένης πολιτικής και κάθε μονόπλευρης και αποθηκευμένης σαν εμπόρευμα καλλιτεχνικής έκφρασης. Θα καταστρέψει το παλιό καλό σχέδιο της τέχνης παίρνοντάς το απ' τα χέρια του κράτους και πραγματώνοντάς το.

Να ποιό θά 'ναι το έργο μιας νέας επαναστατικής οργάνωσης, που θα παίξει ενοποιητικό ρόλο και από τον σχηματισμό της κιόλας δεν θ' ακολουθήσει κανένα παραδοσιακό μοντέλο.

9

Ας σκιαγραφήσουμε λοιπόν μια τέτοια ενοποιητική οργάνωση και ένα τέτοιο μοντέλο ικανό να χρησιμεύσει και στους ανένταχτους συντρόφους μας προδιαγράφοντας όμως κύρια τους καινούργιους ορίζοντες της Λέσχης του Βορειοδυτικού Περάσματος ή μιας διάδοχης της οργάνωσης.

Πρώτα-πρώτα πρέπει να επιδιώξουμε μια πλήρη συμφωνία των ατόμων και των ομάδων που συμμετέχουν σ' αυτήν την ενωμένη δράση, χωρίς να διευκολύνουμε αυτήν τη συμφωνία κρύβοντας ορισμένες συνέπειες. Πρέπει να κρατήσουμε σε απόσταση όσους αστειεύονται και τους αρριβίστες, που συνειδητά ή ασυνειδητά θέλουν να κάνουν καριέρα μέσ' από το δικό μας δρόμο, ή απλώς να αλατίσουν την επιβίωσή τους.

Επειτα πρέπει να θυμίσουμε ότι, αν και μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε κάθε πραγματικά πειραματική συμπεριφορά, η κατάχρηση αυτής της λέξης συχνά ήταν τρόπος για να δικαιολογηθεί μια διαχωρισμένη δράση στο εσωτερικό μιας σημερινής δομής -δηλαδή μιας δομής που έχει κιόλας αρχίσει να σαπίζει. Ο μοναδικός αξιόλογος πειραματικός δρόμος θεμελιώνεται στη συγκεκριμένη κριτική των υπαρχουσών συνθηκών και στο συνειδητό ξεπέρασμά τους. Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε πως οι πειραματισμοί, οι συμπεριφορές και οι τακτικές μας μόνο σκοπό που έχουν είναι ο τακτικός συνδυασμός τους για την δημιουργία καταστάσεων και την παγκόσμια επιβολή τους, και όχι κάποια αυτόνομη αξία ή άλλη χρησιμότητα διαχωρισμένη από αυτόν τον σκοπό. Πρέπει να δείξουμε παράλληλα πως να γίνεται σωστή χρήση τους πειραματισμούς, στις συμπεριφορές, στις δημιουργημένες καταστάσεις χωρίς όμως να αναπαράγουμε ιεραρχικές δομές και αυτοέγκλειστες κοινότητες "φωτισμένων". Ετσι πρέπει να πολεμήσουμε ανάμεσά μας το σεχταρισμό που αντιτίθεται στην ενότητα δράσης με πιθανούς συμμάχους για συγκεκριμένους στόχους κι εμποδίζει τον εισοδισμό σε παράλληλες οργανώσεις. Είναι αλήθεια ότι η Λε.Φι.Βο.Π. ξεπερνώντας μια διπλή κρίση (το καλοκαίρι του '91 και τους πρώτους μήνες του '92) κάνοντας κάποιες αναγκαίες εκκαθαρίσεις, ήταν εξ αρχής προσανατολισμένη σταθερά προς μια απόλυτη αυστηρότητα που την οδηγούσε όμως σε μια εξίσου απόλυτη απομόνωση κι αναποτελεσματικότητα, ευνοώντας μακροπρόθεσμα έναν κάποιο συντηρητισμό κι έναν εκφυλισμό του κριτικού κι εφευρετικού πνεύματος. Προσπαθούμε τώρα να ξεπεράσουμε οριστικά αυτήν την σεχταριστική συμπεριφορά και να προχωρήσουμε σε πραγματικές ενέργειες. Μόνο με βάση αυτό το κριτήριο θα πρέπει να γνωρίζουμε ή να εγκαταλείπουμε συντρόφους. Φυσικά αυτό δεν σημαίνει ν' απαρνηθούμε τις ρήξεις, όταν αυτό είναι κάτι στο οποίο μας

σπρώχνουν τα πάντα. Αντίθετα πιστεύουμε πως πρέπει να προχωρήσουμε ακόμα περισσότερο τη ρήξη μας με τις συνθήκες και τ' άτομα. Πρέπει να καθορίσουμε συλλογικά το πρόγραμμά μας και να το πραγματώσουμε πειθαρχημένα, χρησιμοποιώντας όλα τα μέσα, ακόμα και τα πιο ριζοσπαστικά ή συκοφαντημένα. Αυτή η "δικτατορία όλων των συμμάχων" πρέπει να βρει "τους αόρατους καπετάνιους της", αλλά με έναν τρόπο που να μην βλαβερός για καμιά από τις πλευρές και να εγγυάται την διατήρηση της αυτονομίας τους. Θέλει πολύ προσοχή όμως αυτό.

Εμείς σαν Λε.Φι.Βο.Π έχουμε πάρα πολλά για τα οποία μπορούμε να περηφανευτούμε στον τομέα, αλλά έχουμε και πολλά για να μετανιώσουμε γι' αυτά.

Εν τέλει διδασκόμαστε και συνεχίζουμε, βρίσκουμε τρόπους ξεπεράσματος των προβλημάτων, τρόπους αντιμετώπισης της λειψανδρείας και της υλικής δύναμης, χωρίς να εγκαταλείπουμε τις αυστηρές μας απαιτήσεις για το ποιοτικό και την πνευματικότητα, και ακόμα δοκιμάζουμε τους εχθρούς μας με τις μεταμορφώσεις, τους ελιγμούς και τις τακτικές μας αιφνιδιάζοντάς τους και κερδίζοντας πολύτιμο χρόνο για τις επόμενες κινήσεις μας. Σ' αυτές τις κινήσεις πρέπει να συμπεριλάβουμε και κάποιες "επιχειρήσεις" που πρέπει να μένουν μυστικές έως ότου ολοκληρωθεί η έκβασή τους. Μπορεί να μας προσφέρει αξιοσημείωτη ελευθερία δράσης το πέρασμά μας στην αφάνεια κάποιες φορές. Ακόμα τέτοιες μορφές μυστικής δράσης είναι κατάλληλες για την αντιμετώπιση μιας θεαματικής εικόνας την οποία θέλουν να φτιάχνουν για μας πονηροί εχθροί και ανόητοι σπαδοί. Τέλος οι παγίδες αποτελούν αναπόσπαστο στοιχείο της εποχής μας. Η συνειδητή χρήση τους εγγυάται την αναμόρφωσή τους.

Πρέπει να είμαστε ικανοί να κατανοούμε το παρόν σαν προέκταση του παρελθόντος, να εμβαθύνουμε και να ξαναπροσδιορίζουμε ορισμένες επαναστατικές περιόδους καταστρέφοντας την δόλια χαρά των ειδικών που νομίζουν ότι κανένας δεν εκπροσωπεί και δεν υπερασπίζει αυτά τα γεγονότα και το νόημα που αυτά έχουν για το σήμερα.

Ακόμα, πρέπει να έχουμε έτοιμη την αμφισβήτηση κάθε "ιδεολογίας του ζειν", κάθε ρόλου όσο καλά κι αν ασκείται, όσο γερά θεμελιωμένος κι αν είναι. Να μην υποκύπτουμε σε κανένα μεμονωμένο ή αυτονομημένο ρόλο, όσο γοητευτικός κι αν μοιάζει. Δεν υπάρχουν καθαροί ρόλοι, η εξειδίκευση μαραίνει κάθε αλήθεια και κάθε αυθορμητισμό στην ζωή. Να μην υποκύπτουμε στις δυνάμεις εκείνες που επαινούν και πλασάρουν συστηματικά ρόλους και "στυλ" ζωής. Ανήκουν πάντα στην θεαματική πλευρά. Ο καταραμένος των μπαρ, ο σκοτεινός μουσικός, ο μοναχικός, ο ασυμβίβαστος αγωνιστής, ο αριστερός γιάππης, ο ρόκερ, η εύχαρις τσούλα, η στριφνή διανοούμενη, ο ξένοιαστος αλητάκος, ο αναζητητής του απείρου, ο "κουρασμένος" και τόσα άλλα ζόμπι που βλέπουμε γύρω μας να περιφέρονται στολισμένα, με την αμφίβολη γοητεία του θεαματικού τους θρύλου, βρισκονται όλοι στο ίδιο τσίρκο της χαρούμενης διατήρησης του κοινωνικού στάτους κβο, στην ίδια χορωδία που υμνεί αυτόν που δίνει τους διαχωρισμένους ρόλους και που τους εξαργυρώνει κοινωνικά. Δηλαδή του θεάματος που είναι πάντα αυτό που προχωρεί τους διαχωρισμούς: θεωρία - πρακτική, Ζωή και εικόνα της, και πολεμιούνται με καθημερινό αγώνα υπέρ του συνολικού ανθρώπου με μια άρνηση και ταυτόχρονη πράγματωση των ρόλων με απελευθερωτικούς συνδυασμούς τους. Ο σιτουασιονιστής επαναστάτης είναι ο αντι-ειδικός, ο ερασιτέχνης-επαγγελματίας, ο ψυχρός αυθορμητιστής, ο νοικοκύρης της αταξίας, ο βράχος που γίνεται ποταμός. Δημιουργεί τις καταστάσεις και μέσα τους βρίσκει τον εαυτό του. Τον αναπαράγει με όλες τις μορφές και σε όλους τους δυνατούς συνδυασμούς. Στην κατεύθυνση της πραγμάτωσης του καθολικού ανθρώπου πρέπει να προσανατολίζεται λοιπόν όποια ομάδα θέλει να λέγεται επαναστατική και σέβεται τον εαυτό της.

Να προσέχουμε δε αυτοί οι αλληλοδιαδεχόμενοι ρόλοι νά 'χουν πάντα ραχοκοκαλιά, ουσία και επανάσταση. Να τους αναλαμβάνουμε μαζί με την ερμηνεία τους, βάση σχεδίου, με κριτήριο τις καταβολές και της απελευθερωμένες επιθυμίες μας, με συλλογική υποστήριξη (υλική - θεωρητική) με πρόβλεψη για αρνητικά επακόλουθα και αντιμετώπιση τους, με γνώση και επέμβαση πάνω στα ποσοστά επιτυχίας - αποτυχίας.

Σε μας δεν πετύχαιναν όλοι, αλλά όλοι προσπαθιώταν, κάποιοι βγαίναν πηγαίοι, κατέχονταν "νόμιμα" αλλά έπρεπε να τους οδηγήσουμε στις τελικές συνέπειές τους, να τους βάλουμε σε κίνηση. Ρόλοι που μένουν στάσιμοι σαπίζουν, γίνονται δηλητήριο, γίνονται άμυνα, στυλ της επιβίωσης, περιφερόμενο ψέμμα που δηλώνει την αδυναμία αλλαγής και μια νιότη που παρήλθε ανεπιστρεπτί. Και στον χώρο μας υπήρξαν αθεράπευτα γέροι, δεν έχουμε πρόθεση να το κρύψουμε, μπορούμε να αναλάβουμε την ιατρική ευθύνη. Μερικοί δεν ήταν συνεργάσιμοι, μερικοί ήδη πολύ φθαρμένοι (στην μισθωτή εργασία, στον λαϊκισμό, στην απελπισία), σ' άλλους έλειπε τόσο το πολιτιστικό μπασκράουντ, όσο και η διάθεση, οι ικανότητες, το θάρρος, κ.λπ.

Μιλώντας γι' αυτά, μιλάμε για μια υπερδωδεκαετή διαδρομή κι έτσι είναι λογικό να παραλείπουμε παράγοντες και δεδομένα ευνόητα. Ας ασχοληθούν άλλοι. Το νόημα όμως όλων αυτών και το σχέδιο είναι πάντα το ίδιο: γρήγορες πειραματικές κινήσεις σε φυσικές ή τεχνητές ατμόσφαιρες σε συγκεκριμένες χρονικές περιόδους, αλληλοδιαδεχόμενοι απελευθερωτικοί ρόλοι που λειτουργούν σαν ψηφίδες προς την καθολική πραγμάτωση του Ανθρώπου (με το Α κεφαλαίο), δημιουργική χρήση των στυλ και ταυτόχρονη ανατροπή τους, δημιουργία και ξεπέρασμα υλικών, συναισθηματικών, ψυχολογικών καταστάσεων σε συνθήκες κένου ή σε θερμοκρασία τήξης.

Αυτά είναι που βοηθάν και προαναγγέλουν το ανώτερο στάδιο που σφραγισμένο από την επανάσταση θα κάνει τον κόσμο σιτουασιονιστικό στο σύνολο του με τους ανθρώπους να κατασκευάζουν οι ίδιοι τις ζωές τους πάνω σ' έναν πλανήτη που θα έχει μετατραπεί σε ένα πολυδιάστατο εργαστήριο απελευθερωμένων μορφών ζωής, όπου παράλληλα κινήματα και σχέδια θα την πλουτίζουν, όπου κυκλικοί χρόνοι θα καταργούν ή θα νοηματοδοτούν την φυσική φθορά κι όλα αυτά που τώρα θεωρούνται σαν τα άσχημα αλλά αναπόφευκτα αποτελέσματά της. Ένα καθημερινό πείραμα ανατροπών, ένα καλλιτεχνικό κίνημα από τον καθένα, και ο καθένας θα κάνει την ζωή του τέτοια, γενώμενος ο ίδιος καλλιτεχνικό κίνημα όπου τα πάντα θα κινούνται, θα ανατρέπονται, θα ερωτεύονται μεταξύ τους.

Ισως με τα παραπάνω να κατανοηθεί ο σύνθετος και κρυφός χαρακτήρας της νέας επαναστατικής δράσης που απαιτεί η εποχή μας και το πως δημιουργημένες καταστάσεις όπως η Λε.Φι.Βο.Π. είναι η κορυφή μόνο του παγόβουνου, ή ο κύριος 5% της πραγματικής μας ταυτότητας σαν δημιουργών καταστάσεων.

Να είσαι πάντα έτοιμος να τα παρατήσεις όλα και να τρέξεις πίσω απ' την Ζωή. Αυτός είναι ο στόχος. Ξεχάστηκες; Ξαναξεκίνα το κυνηγητό της. Στους αγρούς της τα πιο όμορφα λουλούδια είναι συνήθως τα πιο μοναχικά, τα πιο καλά κρυμμένα μέσα στα αγκάθια, τις τσουκνίδες και τα βλήτα. Βρες τα και πάρτα. "Πολύ απλά θα φάμε τα λουλούδια", έλεγε ο Ελσαρ τον καιρό που ήξερε να ζει την ποίηση και τους στίχους του.

Τέτοιες ανθοδέσμες με τέτοια λουλούδια απαιτεί η επανάσταση από τις πρωτοπορίες της κι από τους εραστές της κι ύστερα αυτή ξέρει πως να απελευθερώσει και να στολίσει με πυροτεχνήματα συνείδησης, με τραγούδια ελευθερίας και γιορτές αγάπης το μικρό, γαλάζιο σαν πορτοκάλι πλανήτη, κάνοντάς τον πάρκο της Ζωής, όπου προστατευόμενο είδος θα είναι ο Άνθρωπος.

Κόντρα στους πυρηνικούς ουρανοξύστες, στο γυμνό ατσάλι της οικονομίας, στην πετρωμένη καρδιά θεαματικών προοπτικών και στα απολειφάδια του παρελθόντος, στηλώνει τα πόδια του ο Τιτάνας Άνθρωπος του ξεπεράσματος, ο σιτουασιονιστής καταστροφέας και δημιουργός καταστάσεων. Μοναχογιός της επανάστασης και του μέλλοντος ο νέος σιτουασιονιστής αναλαμβάνει να ξανακάνει τον Άνθρωπο αυτό που πρέπει και μπορεί να γίνει: υποκείμενο της Ιστορίας, Άνθρωπος - Θεός. Κι όλος ο κόσμος θα γονατίσει στη θελισή του.

γιατί και που απέτυχαν, για το πως σήμερα επιβιώνουν σαν οργανωτικό-εγκεφαλικά ήττα, νοσταλγία και ιδεολογικοποίηση. Και από ποιούς; Να δούμε τους χώρους που κινήθηκαν και εκείνους που δίστασαν να κινηθούν και βέβαια το γιατί συνέβησαν όλα αυτά.

Πρέπει να αποδώσουμε την οφειλόμενη ευγνωμοσύνη γι' αυτά όλα που κατάφεραν, που απαιτήσαν και που μας παρέδωσαν αλλά να την αποδώσουμε με έναν πρακτικό τρόπο όπως κι αυτοί θά 'θελαν:

Να τις ξεπεράσουμε παντοδαπώς.

Να πραγματώσουμε εμπλουτισμένο το σχέδιό τους.

Όλες αυτές οι επαναστατικές πρωτοπορίες που συνέχισαν την πορεία τους στα σκοτεινά μετά τη συντριβή του κλασικού εργατικού κινήματος⁴ περικυκλωμένες από παντού και κινούμενες συνήθως στα όρια της παρανομίας, κατόρθωσαν και έσωσαν την αλήθεια αυτού του κινήματος, αλλά ως αφηρημένη αλήθεια του παραλθόντος και όχι ως πρακτική δύναμη του παρόντος. Με μια αξιολογιστική αντίσταση στην λήθη μπόρεσαν να διαφυλάξουν την παράδοση που όλοι συκοφαντούσαν, δεν μπόρεσαν όμως να συγκροτήσουν μια καινούργια δύναμη. Ο σχηματισμός καινούργιων οργανώσεων εξαρτιέται από μια βαθύτερη έμπρακτη κριτική. Πρέπει να ξεκόψουμε ολοκληρωτικά από την ιδεολογία, που οι επαναστατικές ομάδες νομίζουν ότι τους παρέχει θετικούς τίτλους και τους εξασφαλίζει τη λειτουργία. Πρέπει να ξαναβρούμε την μαρξιστική κριτική του ρόλου των ιδεολογιών. Γι' αυτό πρέπει να εγκαταλείψουμε το πεδίο της εξειδικευμένης επαναστατικής δραστηριότητας, του αυτοφανακισμού της σοβαρότητας της πολιτικής. Έχει αποδειχτεί ότι αυτή η εξειδίκευση ενθαρρύνει τους καλύτερους να γίνονται ηλίθιοι σ' όλα τα άλλα ζητήματα, χάνοντας κάθε ευκαιρία να πετύχουν στον ιδιον τον πολιτικό αγώνα, που είναι αναπόσπαστος από το σφαιρικό πρόβλημα της κοινωνίας μας. Η εξειδίκευση και η ψευτοσοβαρότητα είναι από τις πρώτες αμυντικές θέσεις του παλιού κόσμου μέσα στο ίδιο το μυαλό μας. Η επαναστατική οργάνωση νέου τύπου θα συγκρουστεί με τον παλιό κόσμο και σ' ένα ακόμα σημείο: θα επιτρέπει και θ' απαιτείται από τα μέλη της να συμμετέχουν αυθεντικά και δημιουργικά.

Οι ομάδες που δέχονται ότι η παλιά πολιτική έχει αποτύχει ουσιαστικά (και όχι περιστασιακά απλώς), πρέπει να παραδεχτούν ότι μπορούν να θεωρούνται διαρκής πρωτοπορία μόνον αν δώσουν το παράδειγμα ενός καινούργιου στυλ ζωής, ενός καινούργιου πάθους. Ξέρουμε ότι το κριτήριο "στυλ ζωής" δεν είναι ουτοπικό: μπορούμε να το δούμε διάχυτο στις στιγμές εμφάνισης και ανόδου του κλασικού εργατικού κινήματος. Πιστευουμε ότι στην ερχόμενη περίοδο το στυλ ζωής θα προχωρήσει πολύ μακρύτερα απ' ό,τι στο 19ο αιώνα.

Υπάρχουν όμως στον "χώρο" και εκείνοι που αμφιβάλλουν κατά πόσο θα δούμε ένα καινούργιο ξεκίνημα της επανάστασης κι επαναλαμβάνουν ότι το προλεταριάτο έχει απορροφηθεί απ' το σύστημα ή πως οι εργαζόμενοι έχουν πια ικανοποιηθεί κ.λπ. Κάτι τέτοιο σημαίνει ένα από τα δύο: ή δηλώνουν πως οι ίδιοι είναι ικανοποιημένοι, οπότε θα τους πολεμήσουμε αμελίκτα, ή θεωρούν ότι ανήκουν σε μια διαχωρισμένη κατηγορία εργαζομένων (π.χ. τους "ειδικούς αναλυτές"), οπότε θα πολεμήσουμε αυτήν την αυταπάτη τους δείχνοντάς τους ότι το καινούργιο προλεταριάτο τείνει να συμπεριλάβει όλο σχεδόν τον κόσμο. Αυτό το νέο προλεταριάτο που βρίσκεται ακόμα διάχυτο μέσα στην κοινωνία αποτελείται από τα τμήματα εκείνα του πληθυσμού που συνειδητοποιούν ότι έχουν στερηθεί από κάθε έλεγχο και κάθε δυνατότητα παρέμβασης πάνω στην ίδια τους την ζωή. Την στιγμή που επέρχεται η βαριά αυτή συνείδηση ορίζονται σαν η άρνηση επί το έργο, σαν το ιστορικό υποκείμενο, σαν την συγκρότηση του "Λόγου".

Αυτός όμως ο κόσμος της άρνησης που βρίσκεται παντού πια είναι απαραίτητο να συγκροτηθεί σε τάξη, να ξαναγίνει προλεταριάτο και συνεπώς ο μοχλός της Ιστορίας.

Όσο η άρνησή του παραμένει διασκορπισμένη και δεν εκφράζεται με υλικούς όρους είναι φυσικό να εκφυλίζεται σε μηδενιστικές αναλαμπές, σε αυτοκαταστροφικές υποχωρήσεις ακόμα και στην φαυλότητα των εργατίστικων σχημάτων του χθες. Τα κοράκια ποτέ δεν σταμάτησαν να φτερου-

γίζουν από πάνω τους. Δεν είναι απλώς καιρός να συγκροτηθούμε σε τάξη. Είναι καιρός να πάρουμε το δίκαιο.

Και για να γίνει αυτό, πρέπει πρώτα, να κατέβει από τον τοίχο, αυτό το σκουριασμένο δίκαιο του "σκέπτεσθαι". Να ξαναβρούμε την σκέψη των μεγάλων θεωρητικών. Ασφαλώς η πρώτη κίνηση είναι να ξαναανακαλύψουμε την σκέψη του Μαρξ, των Αναρχικών, του Χέγγελ βέβαια, και όλων των άλλων προγόνων μας, τις θεωρίες που συνέβαλλαν σ' αυτήν την διαδοχή. Να οργανώσουμε συγκροτημένα την μελέτη τους με έναν καινούργιο και πρακτικό τρόπο. Να βρούμε τα ερίσματα της θεωρίας τους στις σημερινές συνθήκες επιβίωσης και να χρησιμοποιήσουμε τα ψίγματα ζωής που μας δίνουν τα γραπτά τους για την καινούργια θεωρία του προλεταριάτου. Δεν πρέπει να μείνουμε στις αναγνώσεις -απαραίτητες αρχικά για να γράψουμε, και να ζήσουμε- αλλά να επεκταθούμε σε έρευνες των ντοκουμέντων και συστηματική μελέτη. Φυσικά αυτή η μελέτη δεν μπορεί νά 'χει καμιά σχέση με τον πανεπιστημιακό εκλεκτικισμό ή την απλή αναζήτηση γνώσεων. Μόνος στόχος της είναι όπως είπαμε να χρησιμεύσει στο σχηματισμό ενός καινούργιου επαναστατικού κινήματος, όπως προαναγγέλεται αυτά τα τελευταία χρόνια από διάφορα σημάδια, ανάμεσα στα οποία και μεις. Το καινούριο επαναστατικό κίνημα θά 'ναι ολότελα διαφορετικό. Πρέπει να καταλάβουμε αυτά τα σημάδια μελετώντας τα κλασικό επαναστατικό σχέδιο και το αντίστροφο. Πρέπει να ξαναβρούμε την ιστορία της ίδιας της κίνησης της ιστορίας, που τόσο καλά μας έκρυψαν κι αλλοίωσαν. Εξάλλου μόνο μέσα σ' αυτό το κίνημα -κι ορισμένες ομάδες πειραματικής αναζήτησης που ήταν συνδεδεμένες μ' αυτό- εμφανίστηκαν κάποιες γοητευτικές συμπεριφορές, πράγμα που μας επιτρέπει να ενδιαφερθούμε αντικειμενικά για τη μοντέρνα κοινωνία και τις δυνατότητες που κρύβει η άρνησή της.

Ο μόνος τρόπος για να μείνουμε μέσα στο παιχνίδι και να κατανοήσουμε τη δράση των συντρόφων μας του παρελθόντος, είναι να ξαναεφεύρουμε, στο πιο ψηλό επίπεδο, το πρόβλημα της επανάστασης, ένα πρόβλημα που ξεφεύγει τόσο περισσότερο από τη σφαίρα των ιδεών, όσο περισσότερο τίθεται στα γεγονότα. Και είναι πολύ κοντά η λύση του αν ξεκινήσουμε έντιμα ένα πείραμα ελεύθερης καθημερινής ζωής, δηλαδή μιαν αναζήτηση της ελευθερίας στην καθημερινή ζωή. Νομίζουμε ότι αυτό το ζήτημα το νιώθει ιδιαίτερα συγκεκριμένα η σημερινή νεολαία. Μόνο αν το νιώσουμε σε μια επαρκή απαίτηση, μόνο τότε θα μπορέσουμε να κρίνουμε το παρελθόν, να διασώσουμε και να ξαναβρούμε τη χαμένη ιστορία. Κάτι τέτοιο δεν είναι δύσκολο για τη σκέψη που πρωταρχικός ρόλος της είναι ν' αμφισβητεί οτιδήποτε υπάρχει. Το θέμα είναι να μην εγκαταλείψουμε την πρακτική ουσία της φιλοσοφίας (όπως οι περισσότεροι διανοούμενοι), να μην εγκαταλείψουμε την αμφισβήτηση της σημερινής πραγματικότητας (όπως οι περισσότεροι ψευτοεπαναστάτες). Και τότε αυτά τα προβλήματα θα μπουν σίγουρα στο δρόμο του ξεπεράσματός τους. Μόνον οι ειδικοί, που αντλούν την εξουσία τους από μια κοινωνία της εξειδίκευσης, εγκατέλειψαν την κριτική αλήθεια των θεωριών τους και αρκέστηκαν στη θετική επικαρπεία της λειτουργίας τους. Όλες οι πραγματικές επαναστατικές ομάδες βάζουν πρώτη προτεραιότητά τους μια πειθαρχημένη δράση σ' αυτές τις βάσεις και από εκεί θέτουν το θέμα των επαναστατικών πρωτοποριών στο επίπεδο ενός συνόλου όχι απλώς συλλογικών εργασιών, αλλά και μιας συλλογικότητας σε αλληλεπίδραση. Υπάρχουν πράγματι άνθρωποι που αποκλείστηκαν από την υπόθεση χωρίς να τους δοθούν ευκαιρίες, και κάποιοι που διαγράφηκαν ένεκα ενός φορμαλιστικού σχεδιασμού την στιγμή που έπρεπε να πολεμήσουμε ακριβώς αυτό. Άλλοι όμως δίκαια απομονώθηκαν και περιφρονήθηκαν και η ιστορία τους το απέδειξε καθαρά καθώς τους βρήκε συμφιλιωμένους και ενσωματωμένους στον κόσμο που υποτίθεται ότι πολεμούσαν. Αλλά είδαμε πάλι και κάποιους να παραμένουν τίμιοι μέσα σ' αυτήν την "άδικη" απομόνωση και είμαστε στην πιο κατάλληλη θέση να γνωρίζουμε την αξία τους και τα ταλέντα τους. Είμαστε έτοιμοι, λοιπόν, να μειώσουμε εμείς οι ίδιοι τις συνέπειες όσων ασφαμάτων μας προήλθαν από την χρήση κατηγοριών που τώρα ξέρουμε ότι ήταν λάθος.

Πάντως μας είναι εύκολο να διαλέγουμε εμείς κάθε φορά το πεδίο σύγκρουσης. Αν χρειαστεί τα οργανωτικά "μοντέλα" που σήμερα αποτελούν αντικείμενα διαφωνιών μέσα στην επαναστατική σκέψη μπορούμε να τα αντιμετωπίσουμε με "μοντέλα", και αρκετά εύκολα μάλιστα. Μπορούμε -και πρέπει- να αντιμετωπίζουμε κάθε πιθανό εχθρό με άνεση και νηφαλιότητα έχοντας έτοιμες τις προτάσεις και επιλέγοντας εμείς το γήπεδο. Αυτοί οι αιφνιδιασμοί οφείλουν να περιλάβουν και τους φίλους και όσους θέλουμε να φέρουμε κοντά μας γιατί το αξίζουν, ή γιατί βλέπουμε πιθανά οφέλη στην κοινή δράση.

Αυτοί είναι τομείς όπου η αυθόρμητη επιλογή δεν πρέπει να παίζει πάντα τον πρώτο ρόλο.

Σταματώντας λοιπόν τις εξειδικεύσεις και εγκαινιάζοντας το τελευταίο επάγγελμα αυτό του σιτουασιονιστή-ανατροπέα, πρέπει να καταργήσουμε και την διαίρεση ανάμεσα στις επιθετικές και αμυντικές τακτικές, στην αυθόρμητη και σχεδιασμένη δράση. Να ρισκάρουμε συνέχεια και όταν κάνουμε λάθη, πρώτοι εμείς να τα αναγνωρίζουμε, να τα διορθώνουμε και να πολεμάμε τις συνθήκες και τις αιτίες που υπέθαλψαν αυτό τό θόλωμα της όρασης. Να διαδίδουμε μια ενεργητική αβεβαιότητα για τις κινήσεις μας που πρέπει πάντα να κατατείνουν στο ξεπέρασμα της οποίας στασιμότητας ή ιδεολογικής ενατένισης, υπέρ μιας διαρκούς ανακατασκευής της καθημερινής ζωής και των αγώνων που απαιτούνται για την απελευθέρωσή της. Να καταγγέλλουμε αλλά να μην μένουμε στο μπέρδεμα των σημερινών ομάδων "λίγο απ' όλα - πάρτα όλα". Να κατανοούμε τόσο τα γενεσιουργά τους αίτια όσο και την ειδοποιό διαφορά απ' την δική μας καταγωγή και προορισμό. Η καθαρότητά μας θα βοηθήσει, ίσως πολλούς να ξεκαθαρίσουν την θέση τους. Τι φάρμακο άλλο έχουμε να τους δώσουμε γι' αυτήν την θλίψη των πιασμένων και της ένοχης ανοχής αλλήλων, όπου η προσπάθεια να απολαύσουν εκεί την αίσθηση του ψευτοκαινούργιου εκφράζει την δυστυχισμένη νοσταλγία του παλιού που αρνούνται να καταλάβουν ότι απέτυχε, ότι το σκοτώσαμε και ότι τό 'χουμε ήδη θάψει. Μην μπορώντας να καταλάβουν αυτήν την συνολική ήττα του είναι φυσικό να μην μπορούν να καταλάβουν και τις νίκες του στις οποίες στηριζόμαστε για να φτιάξουμε το νέο. Κάπως πιο αφύσικο είναι, όμως, να επιμένουν αυτοί οι κανάγιες να αυτοχαρακτηρίζονται μαρξιστές, αναρχικοί, αντιεξουσιαστές, ακόμα και ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΟΙ! χωρίς να ξέρουν το γιατί και το πώς. Και χρήσιμο θα 'ταν κάποτε να σταματήσει η περιφροντική δικαιολόγησή τους για το "χθεσινό" και το ασόβαρο της ηλικίας τους και να κλιθούν (ή να αναγκαστούν) να αποδείξουν αυτά που λεν σε σχέση μ' αυτά που κάνουν ή ακόμα ορθότερα μ' αυτά που είναι τώρα (και μ' αυτά που προβλέπεται να 'ναι σε πολύ λίγα χρόνια).

Η κουστωδία των θεαματικών αναπαραστάσεων, και των ιδεολογικών καταλοίπων της ήττας του επαναστατικού κινήματος (όλων των περιόδων, με τελευταία αυτή του '68) μας έχει δώσει φρικτά δείγματα ακολουθητιστών της. Είναι πολύ ανόητοι για να γίνουν επικίνδυνοι για άλλους εκτός των εαυτών τους, και όσων ανόητων τους ακολουθούν ή τους παίρνουν στα σοβαρά. Αλλά ανέχονται πάρα πολλά για να τους ανεχτούμε άλλο. Δεν είναι καλεσμένοι στο τραπέζι και επίσης είναι απάνθρωπο να τους αφήνουμε να συνεχίζουν να τρέφονται από τα ψίχουλά μας. Είναι ανθυγιεινό για όλους μας. Και ας μην νομισθεί ότι είναι μόνο διεθνές φαινόμενο -αν και πρέπει να αντιμετωπισθεί με διεθνή δράση- βγάζει και η χώρα της φαιδράς πορτοκαλλέας τέτοιους φαιδρούς καρπούς με την ιδιαίτερα χαρακτηριστική κακιά συνήθεια: όσο λιγότερο μπορούν να μας αντιμετωπίσουν στον χώρο της θεωρίας, τόσο περισσότερο καταφεύγουν στον χώρο της ψευδολογίας και της συκοφαντίας. Αλλά η βάση τους παραμένει πάντα στα μεγάλα κέντρα του συστήματος και στις πρωτεύουσες του θεάματος. Έχοντας γνωρίσει τους διεθνείς ταγούς τους και το παγκόσμιο σύστημα παραγωγής τους, οι τοπικές μαριονέτες ενίοτε μας φαίνονται γραφικές έως και διασκεδαστικές!

Να μην αφήσουμε, λοιπόν, πουθενά τέτοιους θεατές ή οπαδούς ή ενατενίζοντες ανάπηρους. Όσο για εκείνους που αποφεύγουν να δηλώσουν ξεκάθαρα υπέρ της θεωρείας μας είναι σαφές ότι βρίσκονται σε ρήξη με την επανάσταση και την πρωτοπορία της. Αυτήν την στιγμή δεν υπάρχει άλλη θεωρεία με στόχους τέτοιες ευρήτητας.

Ακόμα, στις υπάρχουσες οργανώσεις ή στις εξτρεμιστικές τάσεις τους, να παρεμβαίνουμε υποστηρίζοντας την ανάγκη για μια συνεπή επαναστατική δράση, στο επίπεδο του πάθους, ενάντια στην επιρροή των προπαγανδιστικών μεθόδων του ανεπτυγμένου καπιταλισμού: να προτείνουμε συγκεκριμένα και με κάθε ευκαιρία καινούργιους επιθυμητούς τρόπους ζωής, σε ρήξη με τον καπιταλιστικό τρόπο ζωής και να καταστρέψουμε την αστική ιδέα για την ευτυχία και τις απολαύσεις, χρησιμοποιώντας όλα τα υπερπολιτικά μέσα. Ταυτόχρονα θα πρέπει να πάρουμε υπόψη μας ότι και μέσα στους κύκλους εκείνους που θεωρούνται εχθρικοί υπάρχουν άτομα που, είτε από πλήξη είτε από ανάγκη για καινοτομία, πάντοτε βοήθησαν το κίνημα που τελικά κατέστρεψε αυτές τις κοινωνίες. Αυτά τα άτομα, που διαθέτουν μερικά από τ' αποθέματα που μας λείπουν, πρέπει να τα αναγκάσουμε ώστε να μας δώσουν τα μέσα για να πραγματώσουμε τα πειράματά μας, απαιτώντας μια πίστωση ανάλογη μ' εκείνη που δίνεται στην επιστημονική έρευνα, κι εξίσου επικερδή.

Πρέπει να παρουσιάσουμε παντού μια επαναστατική εναλλαγή προς την κυρίαρχη κουλτούρα, να συντονίσουμε όλες τις έρευνες, που γίνονται αυτή τη στιγμή χωρίς συνολική προοπτική, να ενθαρρύνουμε την κριτική και την προπαγάνδα ενάντια στους πιο προχωρημένους από τους διανοούμενους και τους καλλιτέχνες καλώντας τους να έρθουν σε συνθηκολόγηση μαζί μας ή να εξαφανιστούν.

Πρέπει να δηλώσουμε ακόμα πως είμαστε πρόθυμοι να ξανασυζητήσουμε, στη βάση πάντα αυτού του σιτουασιονιστικού προγράμματος, με κάποιου που παραδέχονται ότι έκαναν λάθος στις εκτιμήσεις τους και που τώρα έχουν πια πεισθεί για την ορθότητα των απόψεων και των προοπτικών μας. (Και θα πρέπει αυτό να το δείξουν με έναν πρακτικό τρόπο απάρνησης του διανοουμενισμού και προσχώρησης στο σχέδιο μας).

Σ' αυτό το πλαίσιο εύκολα μπορεί να καταλάβει κανείς το γενικό ύφος των σχέσεών μας με την ανισχυρη γενιά των σημερινών διανοουμένων. Δεν τους κάνουμε καμιά παραχώρηση. Και είναι σαφές ότι αποκλείουμε τους διανοουμένους στο σύνολό τους, δηλαδή όλους εκείνους τους ανθρώπους που, έχουν μισώσει την ανθρώπινη σκέψη. Αυτά τα άτομα όχι μόνον έχουν αποδεχτεί την κατάστασή τους -δηλαδή την αδυναμία τους-, αλλά έχουν και το θράσος να συζητούν στη συνέχεια για την αδυναμία της σκέψης, γενικά. Αυτοί οι αλητοδιανοούμενοι και οι ψευτο-επαναστάτες που νιώθουν περήφανοι μέσα στο ρόλο τους και βασιλεύουν πάνω στην πλήξη και την αδιαφορία φτιάχνοντας στο κεφάλι τους ροζ ιστορίες για την επανάσταση θα μας βρίσκουν συνέχεια μπροστά τους. Μάταια ισχυρίζονται πως ανήκουν στο ίδιο "σύστημα" με μας. Και μάταια όσο δεν μετανοούν ελπίζουν σε κοινή δράση και κοινά συστήματα. Εμείς δεν υποστηρίζουμε κανένα σύστημα και βλέπουμε καλύτερα από τον καθένα, και σ' όλα τα επίπεδα, το σύστημα που όλοι αυτοί υπερασπίζονται και τους στηρίζει ευνουχίζοντάς τους σε τέτοιο βαθμό. Το μόνο που θέλουμε είναι να εξοντώσουμε αυτό το σύστημα.

Την ίδια αντίρρηση έχουμε και για εκείνους (μιλάμε για τους έντιμους μεταξύ τους) που με διάφορους τετριμένους και άκομψους τρόπους ευελπιστούν να προσεγγίσουν το πρόβλημα των διασκεδάσεων ή το πρόβλημα των καινούργιων ανθρώπινων σχέσεων που απαιτεί μια ελεύθερη (και όχι ελευθεριάζουσα) κοινωνία. Τι τους λείπει; Το πραγματικό πείραμα, το οξυγόνο της ανελέητης κριτικής του υπάρχοντος, η ολότητα. Σήμερα μια έντιμη και αυθεντική σιτουασιονιστική ομάδα είναι τόσο απαραίτητη όσο κι η μαγιά χωρίς την οποία ξεφουσκώνει η ζύμη των καλύτερων από τα θέματα που απασχολούν την παγκόσμια επαναστατική πρωτοπορία. Χωρίς τους σιτουασιονιστές ποιοί μένουν; Οσοι γονάτισαν στην πλήξη της κυρίαρχης ζωής και σκέψης, και αναγκαστικά χειροκροτούν τις διασκεδάσεις της πλήξης. Οσοι ποτέ τους δεν κατάλαβαν ούτε το παρόν, ούτε τις δυνατότητες του επαναστατικού κινήματος και αναγκαστικά ψάχνουν μια ψυχοτεχνική λυδία λίθο:

εκείνη που θα μεταμόρφωνε τους απολίτικούς σημερινούς νέους σε πιστούς αγωνιστές φαιδρών ομάδων και προσπαθειών που θα αναπαράγουν με τόσο ακρίβεια το μοντέλο της κατεστημένης κοινωνίας ώστε κάλλιστα να μπορούν να χρησιμοποιήσουν τους επικεφαλής τους οι άνθρωποι του κράτους σαν "διασκεδαστές" και "ραδιοκοινωνιολόγους" για να λαδώσουν κάπως την σκουριασμένη τους μηχανή. Οι μέθοδοι της αυθυποβολής και του ψυχοδράματος δεν πρόκειται να βοηθήσουν κανέναν να προχωρήσει παραπέρα την κατασκευή των καταστάσεων. Ας μη ξεχνιέται αυτό.

Απ' την άλλη όσο περισσότερο αποκλείεται η συμμετοχή τόσο περισσότερο οι δεύτερης διαλογής μηχανικοί της μοντερνιστικής μούχλας απαιτούν ως καθήκον τους τη "συμμετοχή" όλων, διατυμπανίζοντάς την σαν ρητό κανόνα του παιχνιδιού, λες και δεν ήταν ανέκαθεν κανόνας κάθε τέχνης (μέσα στα ταξικά όρια και την βαθύτητα που της επιτρεπόταν βέβαια). Με θράσος μας πιέζουν να "επέμβουμε" σ' ένα θέαμα, σε μια "τέχνη" που μας αφορά ελάχιστα. Ωστόσο, πίσω από το κωμικό αυτής της ταπεινής παράκλησης κρύβονται οι σκοτεινές σφαίρες της υψηλής αστυνομίας του θεάματος, που οργανώνει "τη συμμετοχή σε κάτι που είναι αδύνατο να συμμετάσχεις". Τελικά στον έλεγχο της καθημερινής ζωής, στον διαχωρισμό της εργασίας στις προοπτικές του κράτους, της οικονομίας και του θεάματος.

Παραβλέποντας το ασόβαρο των προαναφερθέντων προσπαθειών και των συντελεστών τους δεχόμαστε ότι η απαίτηση για επικοινωνία και η όλη θεωρία της είναι κατεξοχήν επαναστατική και αντιεξουσιαστική.

Αλλά το ζήτημα της εξουσίας είναι τόσο καλά κρυμμένο στις κοινωνιολογικές θεωρίες και στις θεωρίες για την κουλτούρα, ώστε οι ειδικοί μπορούν να μουτζουρώνουν χιλιάδες σελίδες για την επικοινωνία ή τα μαζικά μέσα επικοινωνίας,⁵ χωρίς να σημειώνουν ούτε μια φορά ότι η επικοινωνία για την οποία μιλούν έχει μια μοναδικότητα μόνο και μόνο επειδή οι καταναλωτές της δεν μπορούν και δεν έχουν τίποτα ν' απαντήσουν. Σ' αυτήν την δήθεν επικοινωνία υπάρχει ένας αυστηρός καταμερισμός έργων, ο οποίος προέρχεται τελικά από τη γενικότερη διαίρεση ανάμεσα σε οργανωτές και καταναλωτές, που σημαδεύει την εποχή της βιομηχανικής κοινωνίας, μιας κοινωνίας που ενσωματώνει και διαμορφώνει το σύνολο της εργασίας και των διασκεδάσεων. Το μεγαλύτερο λάθος θα ήταν να φανταστούμε ότι αυτά τα μαζικά μέσα ενημέρωσης μπορούν ν' ανταγωνιστούν τις υπόλοιπες σφαίρες της σύγχρονης κοινωνικής ζωής, όπου τα πραγματικά προβλήματα των ανθρώπων υποτίθεται ότι τίθενται πιο σοβαρά. Ας αφήσουμε αυτό το σφάλμα να το μονοπωλεί όπως πάντα η ρεφορμιστική και συγχισμένη πλευρά ενός χώρου που ψάχνοντας για "χρυσάφι" χάνει μαζί με το κόσκινο και την ψυχή της. Η εξουσία βρίσκεται παντού και ειδικά στα Μ.Μ.Ε. Παρόλες τις "καλές προθέσεις" ο διαχωρισμός πομπού-δέκτη, η αλλοτρίωση και των δυο από το ίδιο το μέσο, η ιδεολογικοποίηση της προσπάθειας το εκτονωτικό των "διασκεδάσεων" τους, το ιεραρχικό τους πλαίσιο, η αποδοχή της κρατούσας σύγχισης θά 'ναι πάντα μια αμφίπλευρη σχέση με την εξουσία όπου κανείς δεν μένει καθαρός.

Όσοι δεν το βλέπουν ή αρνούνται να καταλάβουν αυτές τις παραμέτρους γοητευμένοι από το παιχνιδάκι τους και την γλύκα (εξουσία) του γλυφιτζουριού τους, είναι ή βλάκες ή ύποπτοι. Και ας μην περιμένουν από τον κόσμο να τους αντιμετωπίσει αλλιώς.

Οι συνθήκες τους δουλειάς του αντιεπαγγελματία επαναστάτη εξηγούν τόσο την πειθαρχία του όσο και τις μορφές εχθρότητας που συναντά. Δεν ψάχνει να βρει μια θέση μέσα στο σημερινό σύστημα αξιών της ψευτο-άρνησης. Το υπονομεύει. Οι αληθινοί επαναστάτες ζουν στις κατακόμβες του γνωστού "χώρου".

Όποιος έχει δει έστω και λίγο το κοινωνικό περιβάλλον που δημιουργούν τα ανεμομαζώματα - διαλοσκορπίσματα αυτής της ψευτο-άρνησης ή τα "καινούργια" οργανωτικά μοντέλα του χώρου, ξέρει πολύ καλά πως εκεί μέσα σχεδόν όλοι περιφρονούν σχεδόν όλους κι ο καθένας γεννά πληγή

στους υπόλοιπους. Πρόκειται για μια βασική πια κοινοτυπία, που αυτά τα άτομα μεταφέρουν στις συζητήσεις τους από την πρώτη κιόλας στιγμή. Που οφείλεται λοιπόν η παραίτησή τους; Προφανώς στο ότι δεν μπορούν να 'ναι φορείς ενός κοινού σχεδίου. Ετσι ο καθένας αναγνωρίζει στους άλλους τη δικιά του ασημαντότητα και εξάρτηση, δηλαδή την παραίτηση που υπέγραψε κι ο ίδιος προκειμένου να γίνει μέλος αυτού του διαχωρισμένου περιβάλλοντος και να υπηρετήσει τους προκαθορισμένους και μικροπρεπείς στόχους του.

Σ' αυτό το πλαίσιο οι άνθρωποι δεν έχουν ούτε την ανάγκη, ούτε την αντικειμενική δυνατότητα μιας επιβεβαίωσης. Ξαναβρίσκονται πάντοτε, και με την ίδια ιδία ευγένεια, στο ίδιο σημείο. Οι προσωπικές ή ιδεολογικές διαφορές τους μπαίνουν σε δεύτερη μοίρα. Πρωταρχική είναι η διατήρηση της κοινότητας. Για την Λε.Φι.Βο.Π. και τον αγώνα στον οποίο έχει ριχτεί η διαγραφή και ο αποκλεισμός είναι δυνατά και κάποτε αναγκαία όπλα.

Και βέβαια το ίδιο πρέπει να συμβαίνει με κάθε ομάδα που θεμελιώνεται στην πλήρη ελευθερία των ατόμων. Κανείς από μας δεν θέλει να ελέγχει ή να κρίνει. Αυτός ο έλεγχος αξίζει μόνον από το πως χρησιμοποιείται πρακτικά και όχι ως ηθική έγκριση. Η "τρομοκρατία" των διαγραφών σε μας δεν έχει καμμία απολύτως σχέση με τις ανάλογες πρακτικές των πολιτικών κινημάτων ή των γραφειοκρατιών που κάνουν τα πάντα για να κρατήσουν το κοπάδι των δυστυχών μελών τους βουβό και υποταγμένο στην εξουσία αρχηγίσκων, ή ιδεολογικών απολιθωμάτων. Αυτή η ελευθερία να επιλέγουμε τους συντρόφους μας και πάντα να 'χουμε το θάρρος να αφήνουμε πίσω ό,τι μας κρατάει στην στασιμότητα και στο παρελθόν είναι η επιβεβαίωση της διαλεκτικής της επανάστασης. Ετσι πάντα οι ομάδες της πρωτοπορίας δρούσαν. Φτύνουμε τις άχρηστες επιοικίες, δεν μας οδήγησαν παρά στο κανάκεμα κακομοιρήδων που δεν ήθελαν να αλλάξουν. Μια επαναστατική ομάδα δεν είναι το άθροισμα των ικανοτήτων των μελών της αν αυτά είναι άνισα κατανεμημένα ή μόνο από κάποιους μπαίνουν σε λειτουργία. Η ανομοιόμορφη κατανομή φορτίου ακινητοποιεί το σκάφος. Η ανάληψη μέσα στην ομάδα περισσότερων ευθυνών από κάποιους δημιουργεί ένα κλίμα ιεραρχείας και εξουσίας και αυτοί που το υφίστανται είναι δυστυχώς και αυτοί που το αποκρύπτουν βεβαιώνοντας, ότι όλα πάνε καλά και ότι όπου να 'ναι θα ξεκινήσουν κι αυτοί ορμητικά. Αλλά ποτέ δεν ξεκινούν, επαναπαυμένοι από την ταυτότητα του επαναστάτη που εξασφάλισαν από την συμμετοχή τους στην ομάδα (ή μάλλον από την ανοχή στην μη συμμετοχή τους). Λάβαμε πικρή γεύση τέτοιων φαινομένων και βρεθήκαμε μπροστά σε περίπλοκα προβλήματα που αυτά δημιουργούσαν. Χάνοντας τον καιρό μας και την ενεργητικότητα μας στην προσπάθεια επίλυσής τους, χάναμε και την επαφή μας με τον κόσμο και τα πράγματα που έπρεπε να γίνουν εκείνη την στιγμή. Κάποτε το "μια γερή κλωτσιά για όλους" δεν είναι φάρμακο κάποτε όμως φτάνει η ώρα να γίνει και ίσως να 'ναι η τελευταία ευεργετική και φιλάνθρωπη πράξη μας και αυτό το σοκ τους ξυπνήσει και τους ξανακάνει "ενεργητικούς". Για να μην ξανακουστεί για την Λέσχη μας το "εκεί μέσα είσασαν δέκα αλλά είχατε μυαλό για έναν" ή η ιστορία με τα κουπιά που άλλοι τραβούσαν, άλλοι κοιτούσαν κι άλλοι έξω απ' τον χορό τραγουδούσαν... Αρκετά πιπιλίστηκε ένα μονάχα όνομα...

Είχαμε υποσχεθεί απ' την αρχή να μην υποβάλουμε τέτοια φαινόμενα και ορίστε που κρατάμε την υπόσχεσή μας. Και θα προχωρήσουμε και πιο μακριά ακόμα, αν τα ξαναδούμε να επαναλαμβάνονται στο μέλλον. Είναι αλήθεια εξάλλου ότι εμείς μπορούμε να κάνουμε και χωρίς την Λε.Φι.Βο.Π. ή να φτιάξουμε μια καινούργια αφού μένουμε πιστοί στην θεμελιώδη αρχή για την εσωτερική λειτουργία επαναστατικών οργανώσεων που βρίσκεται στην υποχρέωση να κρίνουμε τους ανθρώπους με βάση τη δική μας και τη δική τους δράση, να διακόψουμε τις συναντήσεις μας με πολλούς που στην ιδιωτική τους ζωή (αναφορά απαράδεκτη για μας) είναι ευχάριστα άτομα. Αν η αμφισβήτηση τέτοιων φαινομένων ανήκει γενικότερα στην αμφισβήτηση της σφαίρας του υπάρχοντος αγκαλιάζει και την καθημερινή ζωή και είναι φυσικό να εκφραστεί και σε αγώνες μέσα στις επαναστατικές ομάδες εφόσον αυτές έχουν στόχο τους και δρουν στην καθημερινή ζωή. Οπωσδήποτε αυτά τα προβλήματα είναι πολλά και σύνθετα και με διαστάσεις αυξομειούμενες, μικρό μόνο

μέρος των οποίων αποτελούν τα προλεγόμενα. Αλλά αυτό δεν μας λείπει τίποτα, εφόσον βλέπουμε ξεκάθαρα ότι ο άλλος δρόμος της σκέψης στο σταυροδρόμι της εποχής μας είναι η απόλυτη παθητικότητα και η απόλυτη υποταγή. Θεμελιώσαμε τον αγώνα μας στο σχεδόν τίποτα: στην ακατανίκητη έλλειψη ικανοποίησης από τη σημερινή ζωή, στην άσβεστη δίψα για μιά αληθινή Ζωή γεμάτη πάθος.

Η θεωρία που επαναφέραμε μπορεί να μην έχει ακόμα την επανάστασή της αλλά έχει δημιουργήσει τους επαναστάτες της, κι αυτό είναι ήδη πολύ. Πέρα από τις πρώτες άμεσες εφαρμογές της, αυτή η απελευθερωμένη δύναμη αμφισβήτησης δείχνει ότι μια τέτοια απελευθέρωση είναι εφικτή και είναι σίγουρο ότι σύντομα θα δούμε τ' αποτελέσματά της σε πολλά σημεία.

Από την αρχή αυτού του κειμένου δεν κουραζόμαστε να επαναλαμβάνουμε πως η δημιουργία της Λε.Φι.Βο.Π. είναι ένα διδακτικό πείραμα, ένα δρων μοντέλο οργανωτικής συμπεριφοράς που δεν σκοπεύει να αποκτήσει αυτόνομη αξία. Ποτέ δεν έγινε αυτοσκοπός και πάντα ανήκοντας στα αεχώριστα απ' τον σκοπό, μέσα που χρησιμοποιούμε για την δημιουργία καταστάσεων και κυρίως για την κατασκευή επαναστάσεων είναι έτοιμη να θυσιάσει υπέρ άλλων τέτοιων επιχειρήσεων που θα κρίνουμε προσφορώτερες ή πιο ελκυστικές. Εξάλλου κάθε επαναστατική οργάνωση οφείλει να μεριμνά για το τέλος της σαν διαχωρισμένη οργάνωση. Σαν τέτοια όμως οφείλει και να επιδείξει έργο ενάντια στον διαχωρισμό με πρώτο την κατασκευή καταστασιακών δηλαδή συνολικών ανθρώπων του ξεπεράσματος. Για το τι ακριβώς εννοούμε όμως θα καταφύγουμε στον εσωτερικό δανεισμό για να κλείσουμε στη θέση 15 το κείμενο και να ανοίξουμε το τελευταίο κεφάλαιο όπου θα μιλήσει πιά η Ζωή και όπου "όλα συνεχίζονται"...

Πρίν όμως ας ξαναδηλώσουμε πως ο όρος σιτουασιονιστής ή καταστασιακός προσδιορίζει μια δραστηριότητα που στόχο έχει να παράγει επαναστατικές καταστάσεις και όχι να τις αναγνωρίζει ως ερμηνευτική ή άλλη αξία. Και ιδού πως πρέπει να γίνεται αυτό (σ' όλα τα επίπεδα της κοινωνικής πρακτικής, της ατομικής ιστορίας): Αντικαθιστούμε την υπαρξιακή παθητικότητα με την κατασκευή των στιγμών της ζωής, την αμφιβολία με τη βεβαιότητα του παιχνιδιού. Μέχρι τώρα οι φιλόσοφοι και οι καλλιτέχνες απλώς ερμήνευαν τις καταστάσεις. Το θέμα τώρα είναι να τις αλλάξουμε. Εφόσον ο άνθρωπος είναι προϊόν των καταστάσεων που περνά, πρέπει να δημιουργήσουμε ανθρώπινες καταστάσεις. Εφόσον το άτομο καθορίζεται από την κατάστασή του, θέλει τη δύναμη να δημιουργήσει καταστάσεις άξιες της επιθυμίας του. Μέσα σ' αυτήν την προοπτική πρέπει να συγχωνευτούν και να πραγματωθούν η ποίηση (η επικοινωνία ως επιτυχία μιας γλώσσας καταστάσεων), η ιδιοποίηση της φύσης, η πλήρης κοινωνική απελευθέρωση. Η εποχή μας θ' αντικαταστήσει το ακλόνητο σύννορο των οριακών καταστάσεων που βάλθηκε να περιγράψει η φαινομενολογία, με την πρακτική δημιουργία καταστάσεων. Θα μετακινεί αδιάκοπα αυτό το σύννορο μαζί με την κίνηση της ιστορίας της πραγμάτωσής μας. Θέλουμε μια φαινομενοπραξη. Δεν αμφιβállουμε ότι αυτή θ' αποτελέσει την πρωταρχική κοινοτοπία του κινήματος εφικτής απελευθέρωσης της εποχής μας. Τι θα πρέπει να βάλουμε σε κατάσταση; Σε διαφορετικά επίπεδα, αυτόν τον πλανήτη ή την εποχή, την επαναδιαπραγμάτευση του πολιτισμού, το σύνολο των προσωπικών επιλογών ή μια στιγμή της ατομικής ζωής. Αβάντι μαέστρο! Οι αληθινές αξίες της περασμένης κολτούρας, η ελπίδα να πραγματωθεί ο Λόγος μέσα στην ιστορία, μόνον αυτήν τη συνέχεια μπορούν να έχουν. Όλα τα άλλα αποσυντίθενται.

Αυτή η οργάνωση που θα αναλάβει ένα τέτοιο έργο: την απελευθέρωση του πλανήτη και την "κατασκευή" του Ανθρώπου της ελευθερίας δεν μπορεί να έχει τοπικό χαρακτήρα. Πρέπει να αρθρωθεί στον χώρο με επαφές και διασυνδέσεις με ομάδες παρόμοιων στόχων και όπου δεν υπάρχουν να τις δημιουργήσει. Πρέπει να ελιχθεί και στον χρόνο μετασχηματιζόμενη διαρκώς σύμφωνα με τις συνθήκες μιας εποχής που βρισκόμενη ολοκληρωτικά στην εξουσία του θεάματος κινείται σύμφωνα με τις διαταγές του. Να είμαστε εκεί ερμηνεύοντας τις κινήσεις και αντιμετωπίζοντάς τες από μπροστά όχι τρέχοντας από πίσω τους.

Φυσικά η Λε.Φι.Βο.Π. δεν είναι ΑΥΤΗ η οργάνωση. Η Λέσχη του Βορειοδυτικού Περάσματος ανώτερο στόχο έχει να γίνει απλά μια ψηφίδα σε μια τέτοια οργάνωση και ίσως να κατασκευάσει και μερικές άλλες τέτοιες ψηφίδες. Αυτή η οπλισμένη συνάντηση που κατασκευάστηκε για προσωπικά προχωρήματα μέσω των οποίων θα ερχόταν και τα συλλογικά και τα κοινωνικά σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να ειπωθεί σαν έχουσα σχέση με μια νέα Ι.Σ. σε εμβρυακή κατάσταση ή ακόμα χειρότερα σαν μια συνοπτική αναπαράσταση της ή μια συμμαχία για την υπεράσπιση και το ξαναζωντανισμό της. Ποτέ δεν θελήσαμε ούτε βέβαια ήταν δυνατόν να κάνουμε κάτι τέτοιο. Ειδικά μάλιστα όταν δεν σταματάμε να επαναλαμβάνουμε για το παρωχημένο και ανενεργό του σχήματος της τελευταίας της περιόδου και μάλιστα σήμερα που το κάθε υποταγμένο ανθρωπάριο τολμά να δηλώνει ΚΑΙ καταστασιακός, πλουτίζοντας την μιζέρια του (προσωπική και εκδοτική) με τα τσιτάτα της που τα ανακατεύει βιαστικά και μαζί με ένα σωρό άλλα πεθαμένα κρασιά σε ένα άσχημο μεθύσι που η ζαλάδα χάνει εκτός από το στόχο και την πιό στοιχειώδη αξιοπρέπεια και όπου ο εμετός μοιάζει λύτρωση. Μακριά λοιπόν από όλες τις "μικρές Ι.Σ." στον δρόμο όμως της καθαρότητας της θεωρίας της που παραμένει επίκαιρη και που εμπλουτιζόμενη με τα νέα στοιχεία από τους νέους θεωρητικο-πρακτικούς της θιασώτες γίνεται η μαγιά για την κατασκευή ενός παγκόσμιου συμβουλίου καταστασιακών με τοπικά τμήματα και κοινή δράση.

Και μια και αποκαλύψαμε τον στόχο που βάζουμε και το κεντρικό μας πια ενδιαφέρον (ειδικά μετά όλες τις ευκολες -αναμενόμενες πάντως- νίκες στην πάλη των ιδεών στο τοπικό υποβαθμισμένο επίπεδο) ας προσπαθήσουμε να αποφύγουμε τις λεπτομέρειες αρκούμενοι σε μια γενικολόγα και ανώδυνη δικαιολόγησή τους. Οι νικηφόρες ιδέες μας που προελαύνουν χωρίς αντίπαλο, δεν είναι δικές μας για να περηφανευτούμε γι' αυτές αλλά της ίδιας της επανάστασης στην καθαρή της μορφή. Δεν είναι κανενός και βρίσκονται παντού, γι' αυτό και στο παντού είναι πια οι προσπάθειές μας για κοινή και διεθνώς συντονισμένη θεωρητικο-πρακτική δράση.

Οι διεθνείς αυτές κινήσεις και επαφές μας ενδιαφέρουν αποκλειστικά σχεδόν πια, και η επιτυχία έκβαση αυτού του σχεδίου αποτελεί την μεγάλη της επανάστασης και του μέλλοντος ελπίδα.

Στο βαθμό που θα επεκτείνουμε τις επιτυχίες και το δίκτυο αυτής της κοινής διεθνούς συστράτευσης αν ίσως χρειαστεί να θυσιάσουμε την Λε.Φι.Βο.Π. σαν ανεπαρκές - λειτουργικά - εργαλείο, θα 'το κάνουμε με μεγάλη ευχαρίστηση και ακόμα μεγαλύτερη ευκολία. Από την αρχή προσβλέπαμε σε μια διεθνή δικτύωση, γιατί είναι ήλιου φαινώτερον πως κάθε τοπική προσπάθεια όσο πετυχημένη κι αν είναι παραμένει απομονωμένη, περιστασιακή, ανώδυνη και η εμβέλεια των επιτυχιών της εξαντλείται τοπικά εξαντλώντας και τους συντελεστές της. Δεν μπορείς να δουλέψεις σοβαρά και με πιθανότητες επιτυχίας αν δεν δουλέψεις επιτυχώς στην διεθνή σκηνή, σε ένα κόσμο κεντρικά ομογενοποιημένο. Αν δεν παίζεις στο μεγάλο τραπέζι, δεν μπορείς να "ξετινάξεις" το καζίνο. Ούτε να πλουτίσεις, ούτε να καταστραφείς μπορείς παίζοντας στον προθάλαμο και κοκορομαχώντας με τους θυρωρούς και τους σερβιτόρους... (Αν και σε τοπικό ελλαδικό επίπεδο δεν ήταν μόνο η έλλειψη ρίσκου που έκανε τα πράγματα ανώφελα και βαρετά, μα τόσο βαρετά...).

Ετσι θα επιχειρήσουμε να στήσουμε ένα διεθνές φόρουμ σιτουασιονιστών, να οργανωθούν οι διεθνείς σύντροφοι γύρω από κάποιο κέντρο για να συζητήσουμε και να παρέμβουμε στις καινούργιες διεθνείς συνθήκες και να βάλουμε σε κατάσταση τις θεωρητικο-πρακτικές τακτικές μας στην καθημερινή ζωή.

Εχουμε κάνει τα πρώτα βήματα σ' αυτήν την κατεύθυνση, δεν ξέρουμε που θα μας βγάλει το τέλος του δρόμου. Σίγουρα όμως δεν θα αρκεστούμε σε ένα είδος θεαματικής ανασύστασης επαναστατικών εγχειρημάτων που στο κάτω-κάτω απέτυχαν και μάλιστα αν το πνεύμα τους παρέμεινε ζωντανό σε μας και τους άλλους επαναστάτες το κουφάρι τους έμεινε στα χέρια και στα μουσεία του κράτους. Αυτό είναι που έγινε ιδεολογία, που έγινε μετασιτουασιονισμός, που γέννησε την παγκόσμια Νέα Τάξη της σύγχισης. Το κράτος το "ξαναζωντανεύει" όπως και όποτε θέλει. Ζόμπι εναντίον των Φίλων της Ζωής και του Βορειοδυτικού περάσματος. Δεν θα καταφέρουν όμως να μας

κρατήσουν στο παρελθόν. Δεν σκοπεύουμε να ξυπνήσουμε τα φαντάσματα. Σκοπεύουμε να τα διώξουμε απ' τον ύπνο των Ζωντανών. Σκοπεύουμε να τα διώξουμε από τον ύπνο της Επαναστάσης. Αυτή είναι η χλωμή αγαπημένη που μας έκλειψε την καρδιά με τις υποσχέσεις της. Κάποιες νύχτες με φωτιές παντού, κάποιες μέρες με τον πάγο της θεωρίας στο κεφάλι. Με τα χρώματά της αγωνιζόμαστε. Γι' αυτήν θα νικήσουμε. Το φιλί της Ζωής ξυπνάει την μαγεμένη πριγκίπισσά μας και δώχνει μακριά τον Μεγάλο Υπνο.

14

Τα καλύτερα πράγματα δεν τελειώνουν ποτέ. Προτού ξαναδιαβαστούν τα παραπάνω -ακόμα και το πιο μέτριο μυαλό μπορεί να τα καταλάβει με την τρίτη προσπάθεια- θα ήταν συνετό να δοθεί μεγάλη προσοχή στο κείμενο που ακολουθεί, γιατί αυτές οι σημειώσεις, που είναι εξίσου αποσπασματικές με τις προηγούμενες, θα πρέπει να συζητηθούν λεπτομερειακά. Το κεντρικό σημείο είναι το ζήτημα της οργάνωσης και της επαναστατικής εξουσίας.

Η οργάνωση, έχοντας συνειδηση της κρίσης τόσο των μαζικών κομμάτων όσο και των "ελίτ", πρέπει να ενσαρκώνει τόσο το ξεπέραςμα της Μπολσεβίκικης Κεντρικής Επιτροπής (ξεπέραςμα του μαζικού κόμματος) όσο και του Νιτσεϊκού σχεδίου (ξεπέραςμα της διανόησης).

α) Κάθε φορά που μια οποιαδήποτε εξουσία ανάλαβε να κατευθύνει την επαναστατική θέληση υπονόμει εκ των προτέρων την δύναμη της επανάστασης. Η Μπολσεβίκικη Κεντρική επιτροπή καθορίστηκε τόσο σε συγκέντρωση όσο και σαν αναπαράσταση. Σε συγκέντρωση μιας εξουσίας που είναι ανταγωνιστική με την αστική εξουσία και σαν αναπαράσταση της θέλησης των μαζών. Αυτό το διπλό χαρακτηριστικό εξασφάλισε τη γρήγορη μεταμόρφωσή της σε μια κενή εξουσία, μια εξουσία κενής αναπαράστασης, και τη σύντομη επανασύνδεσή της με την μπουρζουάδικη εξουσία σε μια κοινή φόρμα (γραφειοκρατία), αναγκασμένη ν' ακολουθήσει μια παρόμοια εξέλιξη. Οι όροι της συγκεντρωμένης εξουσίας και της μαζικής αναπαράστασης υπάρχουν δυνάμει στην οργάνωσή μας, αφού μονοπωλεί το ποιοτικό κι αφού οι ιδέες της βρίσκονται μέσα στο μυαλό όλων. Μολοντούτο, αρνούμαστε τόσο τη συγκεντρωμένη εξουσία όσο και το δικαίωμα της αναπαράστασης, έχοντας συνειδηση ότι παίρνουμε τη μόνη δημόσια θέση (δεν μπορούμε ν' αποφύγουμε το να γίνουμε γνωστοί, σε κάποιο βαθμό, με θεαματικό τρόπο), ότι μπορούμε να δώσουμε, σ' εκείνους που ανακαλύπτουν την επαναστατική εξουσία μέσα απ' τις θεωρητικές και πρακτικές μας θέσεις, εξουσία δίχως μεσολάβηση, εξουσία που συνεπάγεται την άμεση δράση του καθένα. Η κατευθυντήρια εικόνα μας θα είναι η ταξιαρχία Ντουρρούτι, μετακινούμενη από χωριό σε χωριό, εκμηδενίζοντας τ' αστικά στοιχεία κι αφήνοντας τους εργάτες να φροντίσουν για τη δική τους οργάνωση.

β) Η διανόηση είναι η αίθουσα με τους καθρέπτες της εξουσίας. Η διανοουμενίστικη αντίθεση απέναντι στην εξουσία δεν προσφέρει τίποτα παραπάνω από καθαρήτρες ταυτίσεις, που εκμεταλλεύονται την παθητικότητα εκείνων που η κάθε τους πράξη αποκαλύπτει πραγματική αντίθεση. Αυτή η κερδοσκοπία σε βάρος των πρακτικών αρνητών της κοινωνίας πρέπει να σταματήσει. Πρέπει να οδηγήσουμε τους μεν στην συνειδητοποίησή τους, τους δε στην εξαφάνιση. Και θα αποδειχθούμε ικανοί να επισπεύσουμε την κρίση, μόνο αν εισχωρήσουμε στην διανόηση σαν μια δύναμη ενάντια στην διανόηση. Αυτή η φάση -που πρέπει να προηγηθεί και να ενσωματωθεί στη φάση που περιγράψαμε αρχικά- θα μας βάλει μέσα στην προοπτική του Νιτσεϊκού σχεδίου. Θα σχηματίσουμε μια μικρή, σχεδόν αλχημική, πειραματική ομάδα μέσα στην οποία θα μπορέσει να ξεκινήσει η πραγμάτωση του συνολικού ανθρώπου. Ο Νίτσε μπόρεσε να συλλάβει ένα εγχείρημα αυτού του χαρακτήρα μόνο μέσα στα πλαίσια της ιεραρχικής αρχής. Στην πραγματικότητα, μέσα σ' αυτό το πλαίσιο είναι που βρισκόμαστε. Επομένως έχει ύψιστη σημασία να παρουσιάζουμε τους εαυτούς μας δίχως την παραμικρή αμφισημία (στο επίπεδο της ομάδας, η κάθαρση του κέντρου κι η εξάλειψη των κατалоιπών, φαίνεται τώρα ότι έχει ολοκληρωθεί). Δεχόμαστε το ιεραρχικό πλαίσιο μέσα στο οποίο είμαστε τοποθετημένοι, περιμένοντας ανυπόμονα να καταργήσουμε την κυριαρχία

μας πάνω σε όλους, εκείνους πάνω στους οποίους κυριαρχούμε με βάση μόνο τα κριτήριά μας ενάντια στην κυριαρχία.

γ) Από πλευρά τακτικής, η επικοινωνία μας πρέπει να κατευθύνεται από ένα κέντρο που θα παραμένει λίγο-πολύ αποκρυσταλλικό. Θα δημιουργήσουμε ένα μη υλοποιημένο δίκτυο (άμεσες σχέσεις, επικοινωνιακές επαφές δίχως δεσμούς, ανάπτυξη εμβρυακών σχέσεων βασιζόμενων στη συμπάθεια και την κατανόηση, σχεδόν παρόμοια με τους κόκκινους αγκιτάτορες πριν απ' τον ερχομό των επαναστατικών στρατών). Θα διεκδικήσουμε σαν δικές μας, διαμέσου της ανάλυσής τους, διάφορες ριζοσπαστικές χειρονομίες (πράξεις, γραφτά, πολιτικές θέσεις, έργα) και θα θεωρήσουμε ότι οι πράξεις μας κι οι αναλύσεις μας απαιτούνται απ' την πλειοψηφία των ανθρώπων. Αυτή η βεβαιότητα πυροδοτεί τον ενθουσιασμό μας και αυξάνει τις ευθύνες μας. Πρέπει να προετοιμαζόμαστε να δημιουργήσουμε το κεντρικό σημείο αναφοράς μιας ενωτικής κοινωνίας, που είναι τώρα δυνατή. Αυτό το σημείο δεν μπορεί να είναι πάγιο. Σε αντίθεση με την πάντα ανανεωνόμενη σύγχυση που η κυβερνητική κοινωνία αντλεί απ' το παρελθόν της απανθρωπιάς της, αντιπροσωπεύει το παιχνίδι που θα παίζουν όλοι, την διαρκή επανάσταση.

Μια οργάνωση με τέτοιους στόχους πρέπει να βρει την δύναμη να κινηθεί με όλους τους δυνατούς τρόπους στο υπάρχον ακροβατώντας πολλές φορές πάνω απ' την παρανομία. (Οφείλει να προετοιμαστεί για τις υλικές συνέπειες ενός τέτοιου ενδεχομένου όπως και για τους τρόπους αντιμετώπισής τους), ακροβατώντας πάνω από την απελπισία και την παράνοια χωρίς ποτέ να πέφτει και αποδιώχνοντας αμέσως τους απελπισμένους και όσους παρανοούν. (Εξαρχής πρέπει να ανακαλύπτει και να τους αποκλείει γιατί μετά αυτοί θα μετατραπούν σε πράκτορες του θεάματος και σαμποτέρ της αντεπανάστασης μέσα στην οργάνωση. Και δεν περηφανευόμαστε χωρίς λόγο ότι ούτε ένας τέτοιος αφέθηκε να εισχωρήσει και να δουλέψει μέσα στις γραμμές μας. Απ' έξω υπήρχαν πολλοί που γυνόφερναν. Είναι κοινωνικό σύμπτωμα παρακμής και καλλιεργημένης από το σύστημα αδυναμίας και ηττοπάθειας).

Μια επαναστατική οργάνωση εξάλλου δεν μπορεί νά 'ναι μαζική οργάνωση, ούτε πρέπει ν' αποδέχεται οπαδούς όπως κάνουν οι αριστεριστικές ομάδες. Στις σημερινές εξαιρετικά δυσμενείς ιστορικές συνθήκες στις οποίες τίθεται το έργο της αναδημιουργίας του επαναστατικού κινήματος σε μια ολοκληρωτικά καινούργια βάση, δεν μπορεί να είναι παρά μια Συνωμοσία των Ισών, ένα στρατηγείο που δεν θέλει στρατεύματα. Πρέπει να βρούμε, ν' ανοίξουμε το "βορειοδυτικό πέρασμα" προς μια καινούργια επανάσταση χωρίς μάζες εκτελεστών, μια επανάσταση που πρέπει ν' απλωθεί σ' έναν κεντρικό τομέα που μέχρι σήμερα δεν είχε αγγίξει: την κατάκτηση της καθημερινής ζωής. Οργανώνουμε τον πυροκροτητή και τίποτα περισσότερο: η ελεύθερη έκρηξη θα γίνει έξω από το δικό μας ή οποιοδήποτε άλλο έλεγχο.

Ενα από τα κλασικά όπλα του παλιού κόσμου και ίσως εκείνο που χρησιμοποιεί περισσότερο εναντίον των ομάδων που εκφράζουν την αναζήτηση ενός απελευθερωτικού τρόπου Ζωής, είναι η διάκριση και η απομόνωση ορισμένων "βεντετών" μέσα σ' αυτές. Με βάση αυτές τις στολισμένες με θρύλους βεντέτες που τις φορτώνουν με έναν σωρό βολικά ψέμματα, προσπαθούν να κρίνουν ή να κατακρίνουν την όλη προσπάθεια της οποίας την ουσία αρνούνται να δουν, ή δεν τους αφήνουν αλλότρια συμφέροντα και ταπεινές προκαταλήψεις που εκτός από αδυναμία και συμβιβασμό δηλώνουν αστικό φρόνημα και μικροαστική ηθική. Να 'ξεραν πόσο μάταια είναι όμως όλα αυτά όταν έχουν αν πρέπει να καταβάλουν αληθινούς επαναστάτες.

Οι δικές μας κατακτήσεις είναι αλλού. Το δικό μας παιχνίδι παίζεται αλλού.

Προσπαθήσαμε να παρουσιάσουμε σ' αυτό το κείμενο τόσο τον αγώνα μας όσο και το τρόπο που προσδοκούμε και ελπίζουμε να δικαιολογήσαμε το πάθος μας γι' αυτό το παιχνίδι.

Συνεχίζοντας να το παίζουμε ασταμάτητα, θα κλείσουμε εντελώς πια την πόρτα στην φαινομενικότητα.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ, ψηλά το κεφάλι!

Είμαστε ασάλευταί... Ο αγώνας μας δεν καταβάλλεται.

Υπάρχουμε σαν Αρνητικό πάνω απ' τα πράγματα, τις σκέψεις, τις μικροπολιτικές και τις συγχίσεις της στιγμής. Η μοναχικότητα μας είναι χωρίς όρια. Ο λόγος για να βγούμε απ' την μονάδα όπου αισθανώμαστε προφυλαγμένοι είναι ότι μέσα εκεί δεν μένουμε κενοί αλλά γεμάτοι αγάπη για τον κόσμο. Κι αυτή η αγάπη μας θέλει να βγεί προς τα έξω. Να γίνει κοινωνία. Να τι κάνει το ρόδο μας να ανθίζει. Είναι το κόκκινο λουλούδι της αγάπης και του εμφυλίου πολέμου που λάμπει δίπλα στο αναμένο κάρβουνο της καρδιάς μας.

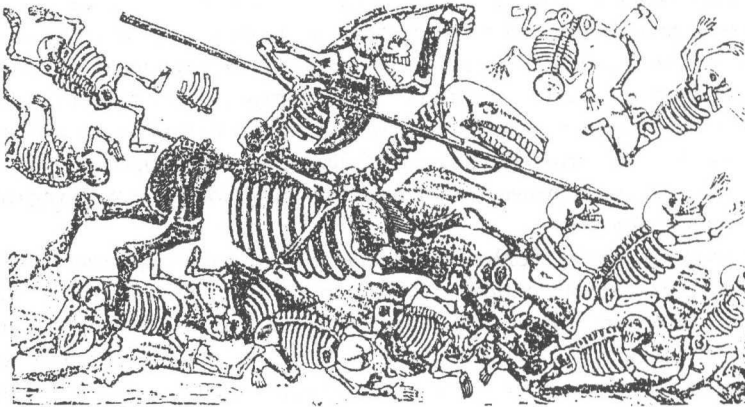
Οι δικές μας ψυχές δεν είναι μαύρες. Ούτε τα λουλούδια μας ούτε οι καρδιές μας. Κόκκινες και ζεστές πορεύονται σ' ένα δρόμο μακρύ και μοναχικό

Η Αλήθεια σ' αυτόν σπάει τα βήματά της.

Οι επαναστάτες δεν έχουμε άλλο δρόμο.

Δεν εργαζόμαστε την "βρώσιν την απολλυμένην".

Εργαζόμαστε μέσα στην μοναδική διάρκεια.

¹ Η πρώτη προλεταριακή επίθεση χοντρικά οριοθετείται στην περίοδο μεταξύ των δύο παγκοσμίων πολέμων με κεντρικές της θεωρίες του Μαρξ και των Αναρχικών.

² Η δεύτερη προλεταριακή επίθεση ξεκινάει από τα μέσα τις δεκαετίας του '60 και κορυφούμενη γύρω στο '68 τερματίζεται προς τα τέλη της δεκαετίας του '70 με την εποχή του PUNK και ορόσημο τέλους την θεαματική αναπαράσταση διαχωρισμένων συγκρούσεων ήτοι την κρατική εκδοχή περί τρομοκρατίας. Σαν κεντρική θεωρία της δεύτερης προλεταριακής επίθεσης χρησιμοποιήθηκε η σύνοψη των προηγούμενων επαναστατικών θεωριών όπως αυτή εκφράστηκε και υποστηρίχτηκε από τους θεωρητικούς της ιστορικής Ι.Σ. αφού πρώτα επανακατανοήθηκε, ενισχύθηκε με καινούργια στοιχεία και δουλεύτηκε επί μια τουλάχιστον δεκαετία. Αυτός ο εμπλουτισμός με τα καινούργια δεδομένα και η νέα οπτική με την οποία ειδώθηκαν και χρησιμοποιήθηκαν τα παλιά είχε σαν αποτέλεσμα την γέννηση μιας καινούργιας θεωρίας που συνέχισε και μετά την υποχώρηση του κινήματος να αναπτύσσεται χάρη στην συνδρομή νέων σιτουασιονιστών θεωρητικών και προλεταριακών πρωτοποριών που την εγκολπώθηκαν για τους αγώνες τους αναγνωρίζοντάς την σαν δική τους.

³ Φυσικά ο μαρasmus των καλλιτεχνικών μορφών -όπως τον βλέπουμε στην αδυναμία μιας δημιουργικής ανανέωσής τους- δεν οδηγεί άμεσα στην πραγματική πρακτική εξαφάνισή τους. Μπορούν να επαναλαμβάνονται με διάφορες παραλλαγές. Όλες όμως φανερώουν "το ταρακούνημα αυτού του κόσμου", για να μιλήσουμε όπως ο Χέγγελ στην Εισαγωγή στην Φαινομενολογία του Πνεύματος: "Η επιπολαιότητα κι η πλήξη που κυριεύουν ό,τι εξακολουθεί να επιβιώνει, και η αόριστη προαίσθηση ενός άγνωστου, είναι οι προάγγελοι του διαφορετικού που

κιάλας βρίσκεται στο δρόμου του". Πρέπει να προχωρήσουμε περισσότερο χωρίς να μένουμε προσκολλημένοι σε τίποτα από τη μοντέρνα κουλτούρα ούτε και στην άρνησή της ακόμα. Δεν θέλουμε να δουλέψουμε για το κράτος ούτε να γίνουμε ειδικοί συνεπώς οι καλές τέχνες δεν έχουν κανένα αυτόνομο ενδιαφέρον για τους καταστασιακούς παρά μόνο ειδικές στο φως του *detournement*, όπου εκεί πράγματι επανατοποθετούμενες στην καθημερινή ζωή και στις προοπτικές της απελευθέρωσής της.

⁴ Μπορούμε να πούμε ότι το κλασικό εργατικό κίνημα αρχίζει είκοσι χρόνια πριν την επίσημη συγκρότηση της Α' Διεθνούς, μ' εκείνη την πρώτη διασύνδεση των κομμουνιστικών ομάων πολλών χωρών, όπως την οργάνωσε ο Μαρξ κι οι φίλοι του στις Βρυξέλλες το 1845. Το τέλος του τοποθετείται μετά την ήττα της ισπανικής επανάστασης, δηλαδή μετά το Μάη του 1937 στη Βαρκελώνη.

Μέσα σ' αυτά τα χρονικά όρια πρέπει να ξαναβρούμε όλη την αλήθεια και να ξαναμελετήσουμε όλες τις αντιθέσεις ανάμεσα στους επαναστάτες, όλες τις παραγνωρισμένες δυνατότητες, χωρίς να μας εντυπωσιάζει το γεγονός ότι μερικοί επιβλήθηκαν σε κάποιους άλλους και κυριάρχησαν μέσα στο κίνημα, γιατί ξέρουμε ότι κέρδισαν στο εσωτερικό μιας συνολικής ήττας. Παρομοίως και για το σιτουασιονιστικό κίνημα πρέπει να μελετήσουμε προσεκτικά τις διαδικασίες γέννησής του, το πολιτισμικό του μπακράουντ, τα φλερτ του με τις πρωτοπορίες, τις "καλές τέχνες", τους πειραματισμούς, την πορεία του προς την πολιτικοποίηση και τον Μαρξισμό, τις εσωτερικές του ταλαντεύσεις, ανακατατάξεις και συμμαχίες, το νόημα των διαγραφών, τον κυρίαρχο ρόλο του Γιόρν στην πρώτη περίοδο, του Ντεμπόρ στην δεύτερη και ακόμα να δούμε τα ίχνη που άφησε η ιστορική I.S. στο κοινωνικό γίγνεσθαι, τις συνθήκες κάτω από τις οποίες ο Ντεμπόρ θέλησε να μείνει μόνος, όλες τις προσπάθειες συνέχισης της I.S., τους σπαθούς, τους μεμονωμένους σιτουασιονιστές, την επανεμφάνισή της σαν ελπίδα του παρόντος.

⁵ Όλοι όσοι ανησυχούν ή μένουν εκστατικοί μπροστά σ' αυτήν τη μαζική θολούρα που, μέσ' από τα ενοποιημένα στο σύνολο του πλανήτη *mass-media*, καλλιεργεί τις μάζες και ταυτόχρονα "μαζικοποιεί" τις "επαναστατικές" ή "καλλιτεχνικές" ιδέες, ξεχνούν πως ακόμα και οι πιο ριζοσπαστικές τους εφαρμογές είναι ακίνδυνες και στα χέρια των ειδικών της κουλτούρας (άρα του κράτους) αν δεν έχουν πίσω τους μαχόμενο το προλεταριάτο και μέσω αυτού την υλική και πρακτική δύναμη να επέμβουν ουσιαστικά στο ιστορικό γίγνεσθαι.

Γι' αυτό τις βλέπουμε (π.χ. εκθέσεις DADA, I.S., αρχείων της Μόσχας) να έχουν θαφτεί και φρουρούνται στα μουσεία, μαζί με τις εξεγερσιακές ή αυτοκαταστροφικές εκδηλώσεις της. Ξεχνούν ότι οι μάζες -δηλαδή όλοι μας σε τελευταία ανάλυση- σπρώχνονται έξω από τη ζωή, έξω από τη συμμετοχή στη ζωή, έξω από την ελεύθερη δράση και απλώς επιβιώνουν ακολουθώντας τους κανόνες του θεάματος. Ο σημερινός νόμος επιβάλλει να καταναλώνουμε όλοι τη μεγαλύτερη δυνατή ποσότητα κενού, χωρίς να εξαιρείται το αξιοσέβαστο κενό της παλιάς κουλτούρας που έχει αποκοπεί ολότελα από το αρχικό της νόημα. Γι' αυτό και το πλασάρισμα του κενού στις δικές μας γραμμές αναλαμβάνεται από εκείνους ακριβώς που το κουβαλούν σε μεγαλύτερη ποσότητα στο κεφάλι τους. Και, ω του εχθρικού θαύματος, ω του δυστυχούς μας "χώρου": Το μπέρδεμα γίνεται καθαρότητα γίνεται "τίμιες" προθέσεις, γίνεται δράση. Οι συγχισμένοι σπέρνουν σ' όλη την επιφάνεια του πλανήτη την σύγχυση λέγοντας επικοινωνία. Οι πιο συμβιβασμένοι, οι πιο κοινωνικά αποδεκτοί οι πιο ύποπτοι συνδιαλλαγής με την κρατούσα τάξη πραγμάτων δεν σταματάν να μιλούν για επανάσταση της καθημερινής ζωής, για αγώνα, αντίσταση και περιπέτεια!

Οι πιο αμαθείς, οι πιο άμυαλοι, οι πιο άκαπνοι διδάσκουν με σιγουριά χίλιων σοφών γερόντων για τις συγκρούσεις και τον κοινωνικό πόλεμο. Οι φοιτητάριοι, οι καριέριστες και οι επαγγελματίες ρεφορμιστές φωνασκούν απαιτώντας ούτε λίγο-ούτε πολύ διαρκή επανάσταση! Δεν είναι αστείο; Το να μιλά αυτή η διεθνής της επιβίωσης για Ζωή και ριζοσπαστική απόλαυση είναι σαν να μιλούν για σκονί στο σπίτι του κρεμασμένου. Κανείς δεν γελάει όμως. Να και τα ξαναζωντανεμένα "παιδιά των λουλουδιών" (που ούτε παιδιά ήταν ποτέ, ούτε τα λουλούδια τους μύριζαν ωραία). Όπως και τα υπόλοιπα "νούμερα" έτσι κι αυτοί οι μουσικάντρες μαζί με όλη την "UNDERGROUND" κουλτούρα τους είναι προϊόντα της ήττας του επαναστατικού κινήματος της δεκαετίας του '60 και των επιδείξεων ελιγμών του συστήματος που αφού γκρέμισε τα φυλάκια πρακτικής αντίστασης των θεωρητικών επέβαλλε έναν πολυσυλεκτικό και καλοκάγαθο "επαναστατικό" χώρο όπως αυτό τον ήθελε και "μετασχημάτισε" τις αρχές και τις προοπτικές του. Ας δείξουμε κατανόηση, δεν έχουν πουθενά να κρατηθούν, δεν έχουν προγόνους. Σίγουρα δεν μπορούμε ν' απαιτούμε από όλους το σθένος, το πάθος και την ευφυΐα να γίνουν σιτουασιονιστές ή να ακολουθήσουν τις ιδέες μας και οποσδήποτε όχι απ' αυτούς.

Αλλά τουλάχιστον γιατί δεν σωπαίνουν όταν συναντούν τους σιτουασιονιστές; Και όχι μόνο δεν σωπαίνουν, αλλά τους βρίζουν κιόλας. Ίσως τους ενοχλεί η πάνσοφη κριτική μας απ' την οποία κανένας δεν γλυτώνει, ούτε κανένας μπορεί να την κάνει να σωπάσει ή νά 'ρθει σε συμφωνία μαζί της.

Ισως τους ενοχλεί η ριζοσπαστική πρακτική μας, το ότι αυτά που λέμε σε αντίθεση μ' αυτούς τα κάνουμε κιόλας, τα Ζούμε.

Ισως τους ενοχλεί πως είμαστε -οι ιδέες μας, ποιός νοιάζεται για προσωπικά οφέλη- απόλυτα δημοφιλείς μέσα στα προλεταριακά στρώματα, στους αληθινούς επαναστάτες, στις ριζοσπαστικές ομάδες, στους HARD CORE αγωνιστές.

Ότι κι αν τους ενοχλεί όμως αν πραγματικά θέλουν την συνταγή της επαναστατικότητάς των σιτουασιονιστών και αν μας πείσουν ότι θα την χρησιμοποιήσουν έντιμα όχι όπως τις άλλες που κλέβουν απ' τα ιδεολογικά σουπέρ-μάρκετ, θα τους αποκαλύψουμε γιατί η θεωρία μας είναι μέσα στο ριζοσπαστικό προλεταριάτο σαν το ψάρι στο νερό. Θα τους δείξουμε το πόσο λάθος είναι να μας βρίζουν ότι δήθεν χτίζουμε ένα θεωρητικό φρούριο την στιγμή που ήδη έχουμε διαλυθεί μέσα στον πληθυσμό και στην καθημερινή ζωή. Θα τους υποδείξουμε αληθινούς λόγους για να μας βρίσουν και καλύτερο λεξιλόγιο. Τέλος θα τους μάθουμε να έχουν το "θάρρος της γνώμης τους" και μπροστά μας.

Και πάντως οι βρισιές ενάντια στην Λε.Φι.Βο.Π. και τους συνοδοιπόρους της ιδιαίτερα όταν προέρχονται από ανθρώπους που δια βίου αποκλείστηκαν απ' αυτήν την προσπάθεια, είναι κατά πρώτο λόγο μέτρο του προσωπικού κόμπλεξ που τους προκαλεί η ύπαρξή μας σαν διαρκή διαμαρτυρία εναντίον τους σαν η ένοχη συνειδησή τους, και η επιστροφή της επανάστασης. Εχοντας μετατραπεί σε ανεπιφύλακτη εχθρότητα, αυτό το πάθος έφτασε στο σημείο να πει πως είμαστε φανατικοί, μαχαιροβγάλτες, τεμπέληδες, αλκοολικοί και χίλια δυό άλλα. Κάποιος είτε ότι η Λε.Φι.Βο.Π. δεν είναι παρά μια καλοργανωμένη οικονομική εταιρία που ο χρυσός του διευθυντή της στρατολογεί τα άβουλα μέλη της. Κάποιοι ήταν σίγουροι και διέδιδαν ότι είμαστε ανακατεμένοι με το εμπόριο ναρκωτικών. Άλλοι πάλι βεβαιώνουν ότι ποτέ δεν πουλήσαμε ναρκωτικά, γιατί βιαζόμασταν να τα καταναλώσουμε εμείς οι ίδιοι. Κάποιοι "ανοιχτομάτδες" ελληνες μας βλέπουν πίσω από κάθε ζημιά που γίνεται στα ρουτινιάρικα πάρτυ τους στα οποία δεν πατάμε. Κάποιοι "πονηροί" γάλλοι μας "είδαν" να καίμε το βιβλιοπωλείάκι τους στην Γκρενομπλ, και η δουλειά πάει λέγοντας. Όλη η περιφρόνηση και η αηδία που νιώθει ο κόσμος της άρνησης για το συγχισμένο ψέμμα τους προέρχονται ασφαλώς από μυστικές εγκυκλίους μας και εκπορεύονται από το σκοτεινό ηγουμενοσυμβούλιο της Λε.Φι.Βο.Π. ή των συμμάχων της, όπως επίσης όλα τα δυστυχήματα, οι αυτοκτονίες, οι θάνατοι προσφιλών τους προσώπων, η μελίγκρα, ο δάκος και το ανεμογκάστρι.

Μέσα σ' όλα παραποιούν το παρελθόν και ψεύδονται για το παρόν.

Ανακαλύπτουν εκβιασμούς εκδοτών, τον ξυλοδαρμό του Ναμπ, προικοσύμφωνα και καταραμένους έρωτες, ή διαδίδουν γαργαλιστικές ιστορίες με βία, σεξ και μεταφυσικές δοξασίες.

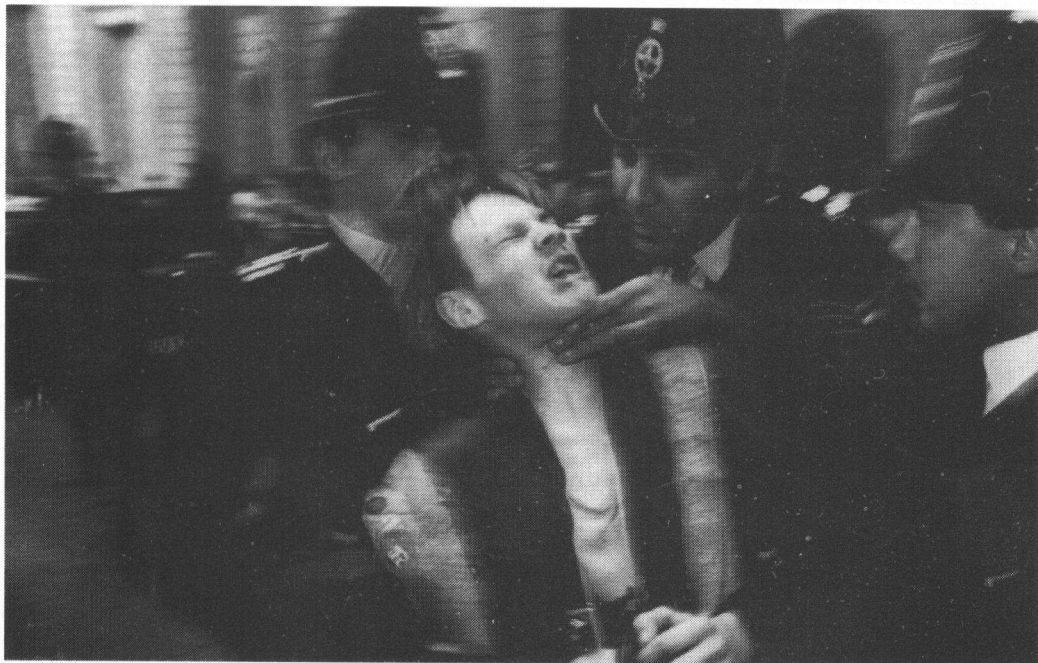
Η μιλάνε για τους περίεργους τρόπους μας. Προσπάθησαν να μας συναντήσουν, λένε, αλλά λείπαμε. Εφθασαν μάλιστα στο σημείο να μας πουν αρριβίστες.

Όλες αυτές τις βρισιές από καιρό τις ψιθυρίζαν εκείνοι που δημόσια καμώνονται πως δεν μας ξέρουν. Αλλά τώρα αυτή η σιωπή αρχίζει να σπάει όλο και συχνότερα από διάφορες έντονες κριτικές ενάντια σ' αυτούς τους ψευδολόγους. Με κατεβασμένα τα βρακιά κάποιοι δειλά-δειλά (οι Αγγλοι, οι "Ναμπιστές", κάποιοι ιθαγενείς) μας πλησιάζουν για να τα "βρούμε"...

Για μας δεν έχει αλλάξει τίποτα απολύτως. Μας ενδιαφέρει μόνο η επανάσταση. Δεν ασχολούμαστε με μικρότητες τέτοιου είδους. Δεν τους ακολουθούμε σε κανέναν κατήφορο δεν απαντούμε, δεν αντεπιτεθώμαστε. Οι έντιμοι και οι ικανοί που δεν λέρωσαν τα μυαλά και τα χέρια τους στην σύγχυση και στην σπορά της είναι πάντα -και από όλους- καλοδεχούμενοι. Οι αγωνιστές και τα καθαρά μυαλά ξέρουν τον τρόπο να μας πλησιάσουν ή και να μας προσπεράσουν. Οι υπόλοιποι: συκοφάντες και ανίκανοι δεν μας ενδιαφέρουν. Δεν είμαστε ιδιαίτερα εκδικητικοί. Ας τους αναλάβει η Ιστορία.

ΚΑΠΟΙΟΙ ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΞΕΧΑΣΟΥΝ. . . .

Κι αυτοί που ζήσαν την έκρηξη και την φωτιά
πρώτοι διαμαρτύρονται για την απάτη διαβεβαιώνοντας σίγουρα:

**ΤΕΧΝΗ = ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
ΜΟΥΣΙΚΗ = ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ**

Ενα πραξικόπημα στις τακτικές της συνείδησης

Λαμβάνοντας υπόψιν τους πολύ προσεκτικούς και κατόχους κάθε λογής εξουσίας αναγνώστες, δεν μπορώ προφανώς να μιλήσω εντελώς ελεύθερα... Ορισμένα στοιχεία θα αποσιωπηθούν σκοπίμως και το σχέδιο θα πρέπει να παραμείνει αρκετά ασαφές. Μπορεί να συναντήσει κανείς και μερικές παγίδες σαν το ίδιο το γνώρισμα της εποχής... Θα υπάρξουν ωστόσο σ' αυτό το σύντομο έργο πάρα πολλά πράγματα που θα είναι, αλοιίμονο, ευκολονόητα.

Γκυ Ντεμπόρ (Σχόλια πάνω στην κοινωνία του θεάματος)

Μετά τα εκτενή αποσπάσματα από το πρώτο κεφάλαιο του "Πανηγυρικού που περιλάβαμε στο δεύτερο τεύχος μας, δίνουμε σήμερα όλα τα υπόλοιπα σε πλήρη μετάφραση. Οσο αναφορά την συνολική του έκδοση, σχολιάσμενη και σε καλύτερη μετάφραση, είμαστε σε αναμονή, μιας ειδικά για την έκδοση της Λέσχης μας, εισαγωγής από τον ίδιο τον συγγραφέα του "Πανηγυρικού".

Ως τότε και άσχετα με την έκβαση της παρούσας δεν μπορούμε να αποφύγουμε τον πειρασμό να πούμε δυο λόγια γι' αυτόν τον άνθρωπο που ο LERNOSI, διευθυντής της γαλλικής ασφάλειας το 1973, χαρακτήρισε ως τον πιο "ενοχλητικό" του 20ου αιώνα. Παράλληλα, ούτε η λυσσασμένη χαρά, που φτάνει να γίνεται ένοχη, και που την νιώθουμε όποτε σκεφτόμαστε ή μιλάμε γι' αυτόν, που συνοψίζει πολλές πλευρές της Αλήθειας μας, πρέπει να απομακρυνθεί ή να απομονωθεί από τις συνέπειες της. Ο Γκυ Ντεμπόρ είναι αυτός που γύρισε απ' τους παγετώνες. Είναι ο αντι-θεαματικός "ήρωας" που δεν βγήκε ποτέ σε συνεντεύξεις σε εφημερίδες και τηλεοράσεις. Στον αγοραίο θαυμασμό του θεάματος ποτέ δεν εμφανίστηκε γενόμενος η μέθοδος για την πολεμική εναντίον του, αλλά και ο ορισμός της έντιμης στάσης στην ζωή.

Είναι ο Γκυ Ντεμπόρ που αποκαλύπτει αυτό που κάποιος ονόμαζε το νόημα του "μυστηρίου της θυσίας". Μια μοναχική συλλογικότητα. Πρέπει να τιμήσουμε αυτήν την μοναδική διαύγεια.

Πρέπει να υπερασπίσουμε αυτήν την ανειρήνευτη αυστηρότητα. Πρώτιστα να υπερβούμε την περικύκλωση του θεάματος γύρω από το σχέδιο της I.S. το οποίο ΕΞΕΛΙΣΣΕΤΑΙ. Επειτα οι παγίδες του Γκυ Ντεμπόρ και οι κώδικες να μην μας βάλλουν σε αμφιβολία για την δράση του μεγάλου αυτού επαναστάτη. Θέλησε να κρύψει πολλά για να μην διδάξει τους εχθρούς και τους οπαδούς. Αντίθετα υπερτονίζει αλλά για να βραχυκυκλώσει τις άμυνες και τις επιθέσεις του συστήματος εναντίον του. Αυτή η αλεπού της στρατηγικής δεν είναι απλώς ένας αριστοκράτης του πνεύματος όπως θέλει να δείξει με τον Πανηγυρικό ή να διαμαρτυρηθεί απλά ενάντια στην καταράκωση των αξιών της ύπαρξης και στον καλπάζοντα εκχυδαϊσμό της ζωής. Ο Πανούργος σπορέας θυελλών προλαβαίνει όλες τις κριτικές χωρίς να κάνει καν τον κόπο να ασχοληθεί μαζί τους. Τις προσελκύει σε τομείς και δραστηριότητες που δεν τον ενδιαφέρουν στα αλήθεια κι αυτός στην πραγματικότητα βρίσκεται αλλού. Εχοντας "τυφλώσει" τα ραντάρ τους απρόσιτος και αδιαμφισβήτητος μπορεί να συνεχίζει να καταφάσκει με κύρος. Δεν μετέχει πουθενά σε καμμία φαινομενικότητα, σε καμμία αλλοτρίωση, ή διαχωρισμένη δραστηριότητα. Κινούμενος στον χώρο του καθαρού πνεύματος μπορεί να μιλήσει για την μισθωτή εργασία αφού δεν έχει μολυνθεί σ' αυτήν, μπορεί να σχολιάσει την κοινωνία του θεάματος εφόσον δεν αποτελεί μέρος της, μπορεί να αφήσει το σχέδιο να παραμείνει ασαφές την στιγμή που δεν το διαμεσολαβεί η φαινομενικότητα, αλλά το φέρει εντός του. Και πράγματι τι γιατρός θα ήταν αν είχε την "αρρώστεια". Πως ο ασθενής μπορεί να μιλήσει για υγεία και να αγωνιστεί γι' αυτήν όταν παραμένει μέσα της και την αναπαρά-

γει (σε δομές αλλά κυρίως την ιδεολογία της αρρώστειας). Ασθενής χωρίς υγιή γιατρό; Μια ιδεατή και μόνο αντίληψη της υγείας μπορεί να έχει κάποιος όταν ψήνεται (αναγκαστικά ή και εθελούσια!) μέσα στο καμίνι του πυρετού. Οι ψευδαισθήσεις περί υγείας απλώς απομακρύνουν την γιατρεία. Όχι ο Ντεμπόρ δεν συγχρωτίστηκε με τέτοιους ασθενείς που δεν θέλουν τελικά την ίαση αλλά την διαρκή συζήτηση γύρω από την αρρώστεια και τις εικασίες για τα φάρμακά της. Παρέμενε έξω, ο αιώνιος ξένος, ο εμπειρικός γιατρός, ο απαλλαγμένος από καθήκοντα τόσο αλλότρια στην Αποστολή μας. Και πόσο σοφά θεμελιωμένη ήταν η στάση του να απαξιώσει όλα τα προβλήματα της οικονομίας ακριβώς για να μπορέσει να ζήσει το ξεπέρασμά τους. Αυτά τα ιδεολογήματα τα κατέστρεψε στο μυαλό, στο θεωρητικό επέκεινα άφησε την πολεμική τους που θα συνδύαζε και πρακτική. Δεν ασχολήθηκε με τους γόρδιους δεσμούς: χρήματος, χαρακτήρα επικοινωνίας, σχέσεων. Πήδηξε από πάνω και ξεχύθηκε στο λιβάδι της ζωής αφήνοντας την επανάσταση που τον ακολουθούσε να τους κόψει. Τι στυλ... αλλά και τι γλυκό μεθύσι... Εμείς τώρα.

Δεν φτάνει να αναγνωρίζουμε σ' αυτόν τον εαυτόμας. Αυτά που μας έδειξε να εφαρμόζουμε να τα ξεπεράσουμε όλα. Να γίνουμε ακόμα πιο "ενοχλητικοί", πιο απόμακροι, πιο "παρεξηγημένοι" για τους εχθρούς μας και τους εχθρούς του Σχεδίου μας. Να αποπροσανατολίζουμε ως προς τις πραγματικές μας δραστηριότητες δημιουργώντας άλλες επίπλαστες και ξεσηκώνοντας θόρυβο γι' αυτές. Έτσι θα κινηθούμε ήσυχα στο πραγματικό παιχνίδι της ουσίας που θα παραμείνει ομιχλώδες για όλους εκείνους που θα βιαστούν να κρίνουν το "υπάρχειν" με το "φαίνεσθαι". Και θα 'ναι ακίνδυνα τα πυρά τους και όλες οι γνωστές συκοφαντίες που θα ακολουθήσουν, αλλά τον ναρκοθετημένο αυτόν δρόμο που εμείς δημιουργήσαμε, ειδικά γι' αυτούς που δεν μπορούν να καταλάβουν ή να βαδίσουν αλλού.

Όσο αναφορά τώρα τον γολγοθά του αρνητικού που ευφρόσυνα ανεβαίνουμε ο Ντεμπόρ μας δείχνει εκτός από τον τρόπο απόκρυψης (άρα προφύλαξης του ιστορικού του νοήματος) και τον τρόπο να μετατρέπουμε την κάθε στιγμή του σε συνείδηση και σε γιορτή. Μακριά από οποιαδήποτε κρυψύνοια ή μυστικισμό υπάρχει το σχέδιο της καθημερινής ζωής, του βιωμένου πάθους της ύπαρξης. Οι κώδικες και οι παγίδες μας γι' αυτό στήνονται: να προστατεύουν την τιμιότητα και την ευαισθησία μας που πολιορκούνται. Η αλήθεια μας πρέπει να μένει απαραβίαστη. Τριάντα χρόνια έκρυβα την φήμη μου στα μπαρ λέει ο Ντεμπόρ, ο πιο μοναχικός από τους λύκους της Ι.Σ. Και είναι αυτή η δύναμη μοναχικών πνευμάτων σαν τον Ντεμπόρ που μπορεί να καταφέρει αυτά τα περίφημα "χτυπήματα ευφύιας" που αλλάζουν όλη την σειρά των κοινωνικών δεδομένων, που αλλάζουν τις συνθήκες εντελώς για όλους. "Φαίνεται ακόμα πως αυτή η αλλαγή που αποτελεί φυσικά, προϊόν της κίνησης των γενικών συνθηκών και των συλλογικών δραστηριοτήτων, δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί παρά στο κεφάλι ενός μόνο ατόμου. Μοιάζει να μην έχει κάνει τίποτα στην ζωή του, εκτός απ' το να ετοιμάζεται γι' αυτό ακριβώς, και για τίποτα άλλο".

"Ατυχως" τα αποτελέσματα τέτοιων "χτυπημάτων ευφύιας" δεν μπορούν να κρυφτούν. Ένα αστέρι ανάβει πάνω απ' τα μπαρ της Σαιντ Μαρτίν στο Παρίσι... Το ίδιο αστέρι που οδηγεί τους νέους λύκους του αρνητικού, μέσα στην νύχτα του θεάματος και πάνω από το κοπάδι των εφησυχασμένων υπηκόων του Μεγάλου Υπνου.

Μόνοι τους ή με τους πολλούς έχουν έναν δρόμο μακρύ να βαδίσουν. Υπάρχει η Κιβωτός της Διαθήκης να κατέβει από το Αραράτ της Θεωρίας όπου φυλάσσεται. Μια απαράκλητη μοναξιά συνοδεύει την φρικτή διαδρομή μας στις ερήμους της φαινομενικότητας στους παραδείσους της ουσίας. Δεν δουλεύουμε μέσα στην έκταση μιας οποιασδήποτε περιοχής. Δουλεύουμε μέσα στον στρατηγικό στοχασμό του αρνητικού. Και είναι ο Ντεμπόρ αυτός που σκέφτομαι κάθε φορά που αυτές οι ματωμένες συνθήκες της "εργασίας" μας μ' αναγκάζουν να θυμάμαι την προαιώνια κατάρα: "Μόνος με Τιμή και Συνείδηση πεθαίνω κάθε μέρα σ' έναν αγώνα παλιό"...

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

Π

Αυτά ήταν τα γεγονότα εκείνου του χειμώνα, κι έτσι έφτασε στο τέλος του ο δεύτερος χρόνος του πολέμου του οποίου την ιστορία συνέγραψε ο Θουκυδίδης.

Θουκυδίδης, Ο Πελοποννησιακός Πόλεμος

Στην ζώνη του ολέθρου προς την οποία η νιότη μου πορεύθηκε, θαρρείς για να ολοκληρώσει την παιδεία της, θα μπορούσε κανείς να πει ότι οι κακοί οιωνοί μιας επικείμενης κατάρρευσης ολόκληρου του πολιτισμικού οικοδομήματος είχαν κανονίσει ν' ανταμώσουν. Εκεί, μόνιμα κρυμμένοι, υπήρχαν άνθρωποι που θα μπορούσαν να προσδιορίσουν μόνο αρνητικά, για τον ασφαλή λόγο του ότι δεν εργάζονταν, δεν ακολουθούσαν κάποιες σπουδές και δεν ασκούσαν κάποια καλλιτεχνική δραστηριότητα. Πολλοί απ' αυτούς είχαν συμμετάσχει στους πρόσφατους, τότε, πολέμους, σε κάποιους από τους στρατούς που είχαν πολεμήσει σ' όλη την έκταση της ηπείρου: τον Γερμανικό, τον Γαλλικό, τον Ρώσικο, τον Αμερικάνικο, τους δύο Ισπανικούς στρατούς, και σε κάμποσους ακόμα. Οι υπόλοιποι, όντας κατά πέντε ή έξι χρόνια νεότεροι, είχαν έλθει εκεί κατ' ευθείαν, γιατί η ιδέα της οικογένειας είχε αρχίσει να αποσυντίθενται, όπως άλλωστε και όλες οι άλλες. Κανένα παραδεδομένο δόγμα δεν ήταν δυνατόν να κατευνάσει τη διαγαγή οποιουδήποτε, και ακόμα λιγότερο, να προσφέρει στην ύπαρξή του κάποιον απαιτητό σκοπό. Ποικίλες πρακτικές της στιγμής ήταν πάντοτε πρόθυμες να προσφέρουν, μέσα στο φως του προφανούς την γαλήνια υπεράσπισή τους. Ο μηδενισμός ηθικολογεί διακαώς, όταν συγκινηθεί από την ιδέα της αυτοδικαίωσής του: κάποιος λήστευε τράπεζες και αγάλλετο για το ότι δεν λήστευε τους φτωχούς, ενώ κάποιος άλλος δεν είχε ποτέ του σκοτώσει αν δεν ήταν θυμωμένος. Παρά την ευγλωτία την οποία περιπτώσεις μάλλον επικίνδυνοι. Είναι το γεγονός ότι πέρασα μέσα από έναν τέτοιο κύκλο που μου επέτρεψε να λέω καμιά φορά αργότερα, με την ίδια περηφάνεια μ' εκείνη του δημαγωγού στους "Ίππης" του Αριστοφάνη: "Κι εγώ μεγάλωσα στους δρόμους".²

Κι έπειτα, ήταν η μοντέρνα ποίηση των εκατό τελευταίων χρόνων, που μας είχε οδηγήσει εκεί. Ημαστε μια χούφτα άνθρωποι αυτοί που σκεπτόμαστε να ολοκληρώσουμε το πρόγραμμά της στην πραγματικότητα, και σε κάθε περίπτωση να μην κάνουμε τίποτα άλλο. Είναι, μερικές φορές, εκπληκτικό, για να πω την αλήθεια, μόνο έπειτα από μια εξαιρετικά πρόσφατη χρονολογία, να ανακαλύπτεις την ατμόσφαιρα του μίσους και της κατάρας που συνεχώς με περιέβαλλε, και που, όσο ήταν δυνατόν, με υποχρέωσε στην αφάνεια. Κάποιοι πιστεύουν, εξαιτίας της βαρύνουσας ευθύνης που μου έχει συχνά αποδοθεί για την υποκίνηση ή ακόμα και για τη διοίκηση της εξέγερσης του Μάη του 1968. Νομίζω ότι ήταν μάλλον αυτά που έκανα το 1952 που μισήθηκαν για τόσο πολύ καιρό. Μια οργισμένη βασίλισσα της Γαλλίας κάλεσε, κάποτε, σε τάξη τους πιο απειθαρχους από τους υποτακτικούς της αποφαινόμενη: "Είναι ήδη ανταρσία το να φαντάζεσαι ότι θα μπορούσες να στασιάσεις".

Αυτό είναι ό,τι ακριβώς συνέβη. Κάποιος άλλος, προγενέστερος περιφρονητής του κόσμου, ο οποίος διατείνεται πως είχε χρηματίσει βασιλιάς στην Ιερουσαλήμ, είχε προσεγγίσει την καρδιά του προβλήματος, μ' αυτά, ακριβώς, τα λόγια: Το πνεύμα περιδινίζεται σ' όλες τις κατευθύνσεις, και στις περιστροφές του το πνεύμα επιστρέφει. Όλες οι επαναστάσεις βυθίζονται στην ιστορία, κι ωστόσο η ιστορία δεν πληρώνεται, οι ποταμοί της επανάστασης επιστρέφουν στο σημείο απ' όπου ξεκίνησαν, μόνο για να ξανακυλήσουν.³

Ανέκαθεν υπήρξαν καλλιτέχνες ή ποιητές ικανοί να ζουν μέσα στη βία. Ο ανυπόμονος Μάρλο-ου⁴ πέθανε με το μαχαίρι στο χέρι, λογομαχώντας για κάποιο λογαριασμό. Είναι γενικά παραδεκτό, ότι ο Σαίξπηρ είχε στο νου του το θάνατο του ανταγωνιστή του, όταν σκάρωσε, μη φοβούμενος μήπως κατηγορηθεί για βαρβαρότητα, αυτό το αστείο στο "Όπως Αγαπάτε": "σκοτώνει κάποιον πιο αποτελεσματικά κι από μια μεγάλη απόφαση σ' ένα μικρό δωμάτιο". Το φαινόμενο που ήταν απολύτως καινοφανές εκείνη την εποχή, και το οποίο έχει φυσικά αφήσει κάποια ίχνη, συνίστατο στο ότι η μοναδική αποδεκτή απ' όλους μας αρχή ήταν ακριβώς πως δεν μπορούσε πια να υπάρξει ποίηση ή τέχνη και πως κάτι καλύτερο έπρεπε να εφευρεθεί.

Είχαμε αρκετά σημεία ομοιότητας μ' εκείνους τους άλλους λάτρεις της επικίνδυνης ζωής, που είχαν ξοδέψει τον καιρό τους, ακριβώς πεντακόσια χρόνια πριν από μας, στην ίδια πόλη και στην ίδια πλευρά του ποταμού. Προφανώς, δεν μπορώ να συγκριθώ με κάποιον που άσκησε τόσο επιδέξια την τέχνη του, όπως ο Φρνασουά Βιγιόν. Και δεν είχα εμπλακεί, τόσο αθεράπευτα όσο αυτός στο οργανωμένο έγκλημα, και έπειτα, εγώ δεν είχα μελετήσει τόσο σκληρά στο Πανεπιστήμιο, όπως εκείνος.⁵ Ωστόσο, υπήρξε μεταξύ των φίλων μου εκείνος ο "ευγενής άντρας" που ήταν το τέλει ισοδύναμο του REGNIER DE MONTIGNY, όπως επίσης πολλοί ακόμα ρέμπελοι προορισμένοι νά 'χουν κακό τέλος, κι ήταν κι οι ηδονές και το μεγαλείο αυτών των χαμένων αλανιάρικων κοριτσιών που μας κρατούσαν τόσο καλή συντροφιά στις καταδύσεις μας, στα καπηλειά και που δεν μπορούσαν να είναι πολύ διαφορετικά από τα κορίτσια που κάποιοι άλλοι είχαν γνωρίσει με τα ονόματα MARION L' IDOLE ή CATHERINE, BIETRIX και DELLET.⁶ Θα μιλήσω γι' αυτό που ήμασταν τότε, στην αρχική των συνενόχων του Βιγιόν, η οποία φυσικά δεν είναι άλλο μια αδιαπέραστη μυστική διάλεκτος. Τουναντίον, είναι γενικά προσιτή στους καλά πληροφορημένους. Ετσι, όμως θα τοποθετήσω την αναπόφευκτη εγκληματολογική διάσταση σε κάποια ασφαλή φιλολογική απόσταση:

"Εκεί συνάντησα μερικά κεφάλια για τα οποία ο δήμιος βρισκόταν σε αναμονή: κλέφτες και δολοφόνους. Ήταν συνένοχοι και σύντροφοι στο έγκλημα για τους οποίους θα μπορούσες να είσαι περήφανος, αφού, όποτε έπρεπε να καταφύγουν στη βία, ήταν αδίστακτοι. Συχνά συλλαμβάνονταν από τους αστυνομικούς, αλλά ήταν καλοί στο να προσποιούνται τους αθώους και να τους εξαπατούν. Εκεί είναι που έμαθα πως να παραπλανώ τους ανακριτές, έτσι που για πολύ καιρό μετά, όπως επίσης κι εδώ, θα προτιμούσα να παραμείνω σιωπηλός για τέτοιες υποθέσεις. Οι βίαιες πράξεις μας και οι γήϊνες απολαύσεις μας είναι παρελθόν. Ωστόσο με θέρμη αναπολώ εκείνους τους συντρόφους που καταλάβαιναν τόσο καλά αυτόν τον απατηλό κόσμο: τότε που συναντιόμαστε για τις αλητείες μας, στο Παρίσι τη νύχτα".

Μπορώ να καυχιέμαι ότι ως προς αυτά δεν λησμόνησα, αλλά ούτε και διδάχτηκα τίποτα πάνω σ' αυτό το θέμα. Ήταν οι παγωμένοι δρόμοι και το χιόνι, και ο πλημμυρισμένος ποταμός: "Στη μέση του κρεβατιού ο ποταμός κυλούσε βαθύς". Ήταν τα κορίτσια που είχαν παρατήσει το σχολείο, με τα περήφανα μάτια τους και τα γλυκά τους χείλη, οι συχνές έρευνες της αστυνομίας, ο βρυχηθμός του καταρράκτη του χρόνου. "Ποτέ πια δεν θα ξαναπιούμε τόσο νέοι".

Θα μπορούσε να λεχθεί ότι πάντοτε αγάπησα γυναίκες από άλλες χώρες. Ήταν από την Ουγγαρία και την Ισπανία, από την Κίνα και τη Γερμανία, από τη Ρωσία και την Ιταλία, αυτές που γέμισαν με χαρά τη νιότη μου. Κι αργότερα, ενώ είχα ήδη άσπρα μαλλιά, έχασα και την ελάχιστη λογική που, στο πέραςμα του χρόνου, είχα κατορθώσει με μεγάλη δυσκολία ν' αποκτήσω, για ένα κορίτσι από την Κόρντοβα. Ο Ομάρ Καγιάμ⁷, έχοντας αφιερώσει πολύ σκέψη σ' αυτό το θέμα, έφτασε να παραδεχτεί:

"Στα αλήθεια, τα Είδωλα που αγάπησα τόσον καιρό.

Εκαναν στο κύρος μου στον κόσμο αυτό κακό.

Τη Δόξα μου την έπνιξα σε μια κούπα ρηχή.

Για ένα τραγούδι πούλησα Υπόληψη και Τιμή".

Ποιός θα μπορούσε καλύτερα από μένα να νοιώσει το ακριβοδίκαιο αυτής της παρατήρησης; Αλλωστε, ποιος περιφρόνησε περισσότερο απ' ότι εγώ όλες τις τιμές της εποχής μου, όπως και τις υπολήψεις που απένειμε; Το αποτέλεσμα ήδη εμπεριέχετο στην απαρχή αυτού του ταξιδιού.

Αυτά έλαβαν χώρα μεταξύ του φθινοπώρου του 1952 και της άνοιξης του 1953 στο Παρίσι, νοτιώς του Σηκουάνα και βορείως της RUE DE VAUGIRARD, ανατολικά της CARREFOUR DE LA CROIX-ROUGE, και δυτικά της RUE DAUPHINE. Ο Αρχίλοχος⁹ είχε γράψει: "Αντε, πηγαίνετε τότε με μια κούπα... τραβήξτε πιωτό απ' τα βαρέλια, κι άντε στην μπάντα να στραγγίξετε το κόκκινο κρασί, γιατί δεν μπορούμε αλλιώς ν' αντέξουμε σε τούτη τη σκοπιά".

Μεταξύ της RUE DU FOUR και της RUE DE BUCI, όπου η νιότη μας πήγε τόσο αμετάκλητα χαμένη, πίνοντας μερικά ποτήρια, κάποιος θα μπορούσε να νοιώσει με βεβαιότητα ότι δεν θα μπορούσαμε ποτέ να κάνουμε τίποτα το καλύτερο.

III

Εχω παρατηρήσει ότι οι περισσότεροι από εκείνους που έχουν αφήσει απομνημονεύματα, μας έδειξαν ξεκάθαρα τις κακές πράξεις ή κλίσεις τους τότε μόνον, όταν, συμπτωματικά, εκλαμβάνονταν ως επιτεύγματα ή αγαθά ένστικτα, γεγονός που σε ορισμένες περιπτώσεις έχει συμβεί.

Αλέξης ντε Τοκβίλ¹⁰ Ενθυμήσεις

Μετά τις περιστάσεις που μόλις ανακάλεσα, δεν είναι άξιο απορίας που η σύντομα αποκτηθείσα συνήθεια του ποιοτού σημάδεψε ολάκερη τη ζωή μου. Κρασιά, οινοπνευματώδη και μύρες: οι στιγμές που κάποια απ' αυτά έγιναν απαραίτητα και οι στιγμές που ξαναγύρισαν σκιαγραφούν την κύρια πορεία, καθώς και τους μαϊανδρους των ημερών, των εβδομάδων και των ετών. Δυο ή τρία ακόμα πάθη, για τα οποία θα μιλήσω στη συνέχεια, κατελάμβαναν, συνέχεια, ένα μεγάλο μέρος αυτής της ζωής. Αλλά το ποιό ήταν το πάθος το πιο αδιάλειπτο, το πιο παρόν. Μεταξύ του μικρού αριθμού πραγμάτων που μου άρεσαν και που ήξερα να κάνω καλά, αυτό που με βεβαιότητα ήξερα να κάνω καλύτερα απ' όλα ήταν το να πίνω. Αν και διάβασα πολύ, ήπια ακόμα περισσότερο. Εγγραφα πολύ λιγότερο από τους περισσότερους ανθρώπους που γράφουν, αλλά ήπια πολύ περισσότερο από τους ανθρώπους που πίνουν. Μπορώ να λογαριάσω τον εαυτό μου μεταξύ εκείνων για τους οποίους ο Βαλτάσαρ Γρασιάν¹¹ αναφερόμενος σε μια ελίτ διακρινόμενη μόνο μεταξύ Γερμανών -αλλά στην προκειμένη περίπτωση, μεροληπτώντας σε βάρος των Γάλλων, όπως νομίζω πως έδειξα ήδη-, μπόρεσε να πει: "Είναι αυτοί που μέθυσαν μονάχα μια φορά, αλλά αυτό κράτησε για μια ολόκληρη ζωή".

Εκπλήσσομαι άλλωστε, -εγώ, που συχνά έπρεπε να διαβάσω τις πιο υπερβολικές συκοφαντίες και άδικες κριτικές για το άτομό μου- να διαπιστώνω ότι ένα σύνολο τριάντα ή περισσότερων χρόνων πέρασαν χωρίς κάποιος, δυσανασχετώντας, πιθανόν, με τη μέθη μου, να την αναφέρει σαν επιχείρημα, έστω με υπονοούμενο τρόπο, εναντίον των σκανδαλωδών ιδεών μου, με μια μόνο, αργοπορημένη εξαίρεση, εξαίρεση ενός κειμένου κάποιων τοξικομανών στην Αγγλία, γύρω στα 1980, που ισχυρίζονταν ότι είχαν καταστραφεί από το αλκοόλ και ότι, κατά συνέπεια, είχα πάψει να είμαι επικίνδυνος. Ποτέ μου δεν επιθύμησα, ούτε για μια στιγμή, ν' αποκρύψω αυτήν την, ενδεχομένως, αμφιλεγόμενη πλευρά της προσωπικότητάς μου, η οποία ήταν εκεί, χωρίς αμφιβολία, για όλους εκείνους που με συνάντησαν περισσότερες από μία ή δύο φορές. Μπορώ ακόμα να παρατηρήσω ότι μου επέτρεψε, σε λίγες μόνο μέρες, και σε κάθε αντίστοιχη περίπτωση, να κερδίσω την υψηλή εκτίμηση, τόσο στη Βενετία όσο και στην Καντίτζ, όπως επίσης στο Αμβούργο και στη Λισσαβόνα, ανθρώπων που γνώρισα μόνο επειδή συχνάζαμε σε κάποια συγκεκριμένα καφέ μπαρ.

Στην αρχή, όπως όλος ο κόσμος, εκτίμησα την επήρεια της ελαφράς μέθης, πολύ σύντομα στη

συνέχεια, άρχισε να μου αρέσει αυτό που υπάρχει πέραν της βίαιης μέθης, όταν έχει ήδη ξεπεράσει αυτό το στάδιο: μια μεγαλειώδης και τρομερή γαλήνη, η αληθινή αίσθηση του περάσματος του χρόνου. Μολονότι, τις πρώτες δεκαετίες επέτρεψα μόνο αμυδρές ενδείξεις να εμφανιστούν μία ή δύο φορές την εβδομάδα, είναι γεγονός ότι ήμουν συνεχώς μεθυσμένος για περιόδους αρκετών μηνών, αλλά και όλον τον υπόλοιπο καιρό, έπινα επίσης πολύ.

Μια ατμόσφαιρα αταξίας στην μεγάλη ποικιλία άδειων μπουκαλιών, επιδέχεται, ωστόσο μια A POSTERIORI ταξινόμηση. Αρχικά μπορώ να διακρίνω μεταξύ των ποτών που κατανάλωσα στις χώρες παραγωγής τους και εκείνων που κατανάλωσα στο Παρίσι. Μπορούσες όμως να βρεις για να πιείς τα πάντα στο Παρίσι στα μέσα του αιώνα. Όσο για τους χώρους όπου έπινα, μπορούμε να διακρίνουμε απλώς, μεταξύ αυτών που ήπια στο σπίτι ή σε σπίτια φίλων, σε καφενεία, σε κελλάρια, σε μπαρ, σε ρεστωράν ή στους δρόμους, συγκεκριμένα στα πεζοδρόμια διάφορων καφέ. Οι ώρες και οι ολισθηρές τους συνθήκες, παίζουν, σχεδόν πάντα, έναν καθοριστικό ρόλο στην αναγκαία ανανέωση των στιγμών της κραιπάλης, και κάθε μία τους φέρνει την αισθητή της προτίμηση σε συνάφεια με τις διαθέσιμες πιθανότητες. Είναι αυτό που πίνει κανείς τα πρωινά, και για πολύ καιρό αυτό ήταν μύρα. Στο CANNERY ROW¹² κάποιος ήρωας για τον οποίο θα μπορούσε να λεχθεί ότι ήταν ειδήμων στην μέθη, ομολογεί πως "δεν υπάρχει τίποτα σαν την πρώτη γουλιά της μύρας το πρωί". Αλλά συχνά, την στιγμή του ξυπνήματος, χρειάστηκα Ρωσική βότκα. Είναι ακόμα αυτό που πινόταν με τα γεύματα, και τα μεταξύ τους απογεύματα. Είναι το κρασί κάποιες νύχτες, συνοδευόμενο από οινοπνευματώδη, κι ύστερα η μύρα γίνεται και πάλι ευχαρίστηση, γιατί τότε η μύρα σε διψάει και πάλι. Είναι αυτό που πινόταν στο τέλος της νύχτας, τη στιγμή που έμπαινε η καινούργια μέρα. Είναι αντιληπτό ότι όλα αυτά μου άφησαν πολύ λίγο καιρό για γράψιμο, κι έτσι ακριβώς θά 'πρεπε νά 'ναι: το γράψιμο πρέπει να παραμείνει κάτι σπάνιο αφού πρέπει κανείς νά 'χει πιεί για πολύ καιρό πριν βρει την απαιτούμενη εξαιρετικότητα.

Περιπλανήθηκα εκτεταμένα σε αρκετές μεγάλες Ευρωπαϊκές πόλεις, και εκτίμησα οτιδήποτε άξιζε να εκτιμηθεί. Ο κατάλογος σ' αυτό το θέμα θα μπορούσε να είναι τεράστιος. Ήταν οι μύρες της Αγγλίας, όπου η MILD και η BITTER αναμειγνύονταν σε PINTS, τα μεγάλα SCHOONERS του Μονάχου, η Ιρλανδέζικη και η πιο κλασσική μύρα, η CZECH από το PILSEN, και το αξιοθαύμαστο BAROQUE στυλ της GUEUZE στα περίχωρα των Βρυξελλών, όταν είχε την ξεχωριστή, σε κάθε επαρχιακή BRASSERIE, γεύση της γιατί δεν ταξίδευε μακριά. Ήταν τα αλκοολούχα φρούτων της Αλσατίας, το ρούμι της Τζαμάικα, τα παντζ, το ακουαβίτ του ALLBORG, και η GRAPPA του Τορίνου, Κονιάκ, Κοκτέιλ. Το απαράμιλλο Μεσκάλ από το Μεξικό. Ήταν όλα τα κρασιά της Γαλλίας, πιο θελκτικά αυτά της Βουργουνδίας, ήταν τα κρασιά της Ιταλίας, και ειδικά τα BAROLOS της Λάντσης, τα CHIANTIS της Τοσκάνδης, ήταν τα κρασιά της Ισπανίας, τα RICJA της παλιάς Καστίλης ή το JUMILLA της Μούρθια.

Θα είχα αποκτήσει πολύ λίγες αρρώστιες αν το αλκοόλ δεν μου είχε, τελικά, προκαλέσει μερικές: από αϋπνία και ιλίγγους μέχρι αρθρίτιδα. "Όμορφος σαν τα τρεμάμενα χέρια του αλκοολικού", είπε ο Λωτρεαμόν¹³. Είναι μερικά πρωινά συνταρακτικά, αλλά δύσκολα...

"Είναι προτιμότερο για κάποιον να κρύβει την μαυρία του, αλλά κάτι τέτοιο είναι δύσκολο στην κραιπάλη και στο μεθύσι", συλλογιόταν ο Ηράκλειτος. Κι ακόμα ο Μακιαβέλι έγραφε στον FRANCESCO VETTORI¹⁴. "Οποιοσδήποτε διάβαζε τα γράμματά μας... θα νόμιζε ότι είμαστε σοβαροί άνθρωποι ολοκληρωτικά αφοσιωμένοι σε μεγάλα πράγματα, που οι καρδιές μας δεν μπορούν να συλλάβουν κάποια σκέψη που να μην είναι έντιμη και σπουδαία. Αλλά έπειτα αν θα γύριζαν την σελίδα, θα φαινόμασταν ανερμάτιστοι, ασταθείς, ακόλαστοι, ολοκληρωτικά αφοσιωμένοι σε ματαιότητες. Κι αν ακόμα κάποιος χαρακτηρίζει τον τρόπο αυτό της ζωής σαν επαίχυντο, εγώ τον βρίσκω αξιέπαινο, κι' αυτό γιατί μοιάζουμε με τη φύση, που είναι πάντα ευμετάβλητη". Ο VAUVENARGUES¹⁵ διατύπωσε έναν κανόνα, πολύ συχνά, λησμονημένο. "Για ν' αποφασίσουμε ότι ένας συγγραφέας αντιφάσκει με τον εαυτό του, θα πρέπει να είναι αδύνατον να τον συναρθρώ-

σουμε”.

Επιπλέον, κάποιοι από τους λόγους για τους οποίους έπιναν είναι σεβαστοί. Όπως κι ο LI-PO, μπορώ, πράγματι, να ισχυριστώ με σεμνότητα: “Για τριάντα χρόνια, έκρυβα τη φήμη μου στα καπηλειά”.

Η πλειονότητα των κρασιών, όλα σχεδόν τα οινοπνευματώδη, και κάθε μια από τις μύρες των οποίων τη μνήμη ανακάλεσα εδώ, έχουν σήμερα απωλέσει εντελώς τις γεύσεις τους, αρχικά στην παγκόσμια αγορά και στη συνέχεια και τοπικά, με την ανάπτυξη της βιομηχανίας, όπως επίσης και με την εξαφάνιση ή την οικονομική αναμόρφωση εκείνων των κοινωνικών τάξεων που ‘χαν παραμείνει για καιρό ανεξάρτητες από τη μεγάλη βιοχηχανική παραγωγή, καθώς και από τους διάφορους κανονισμούς που τώρα απαγορεύουν, πρακτικά, οτιδήποτε δεν παράγεται βιομηχανικά. Τα μπουκάλια, για να μπορούν ακόμα να πωλούνται, έχουν πιστά διατηρήσει τις ετικέτες τους, αυτή η προσοχή στη λεπτομέρεια, προσφέρει σε κάποιον την βεβαιότητα ότι μπορεί να τα φωτογραφήσει όπως ακριβώς ήταν, αλλά όχι και να τα πιεί.

Ούτε εγώ, ούτε οι άνθρωποι που ήπιαμε μαζί νιώσαμε σε οποιαδήποτε στιγμή, οποιαδήποτε ενόχληση από τις υπερβολές μας. “Στο συμπόσιο της ζωής”, καλοί καλεσμένοι, εκεί τουλάχιστον, πήραμε από μια θέση, χωρίς ούτε μια στιγμή να σκεφτούμε ότι αυτό που πίναμε με τέτοια σπατάλη δεν επρόκειτο, εν συνεχεία, ν’ αναπληρωθεί για κείνους που θά ‘ρχονταν μετά από σας. Στην μέθυση μνήμη μου κανείς μας δεν είχε ποτέ φανταστεί ότι θά ‘βλεπε το ποτό να απέρχεται πριν απ’ τον πότη.

IV

“Είν’ αλήθεια ότι ο Ιούλιος Καίσαρ κατέγραψε ο ίδιος τις ανδραγαθίες του, αλλ’ έπειτα, η σεμνότητα αυτού του ήρωα στους σχολιασμούς του ισοσκελίζει την γενναιότητα του: Φαίνεται ν’ ανέλαβε τούτη την εργασία, και μόνο, για να μην αφήσει κανένα περιθώριο για κολακεία στους κατοπινούς καιρούς πάνω στο θέμα της Ιστορίας τους”.

Βαλτάσαρ Γκρασιάν, Ο Ηρώας

Γνώρισα τον κόσμο μάλλον καλά. Έπειτα την ιστορία και τη γεωγραφία του, το πολιτικό σκηνικό του κι εκείνους οι οποίοι τον κατοίκησαν, τις ποικίλες πρακτικές τους και, ειδικότερα, “τι είναι η ηγεμονία, πόσα είδη της υπάρχουν, πως κατακτώνται, πως διατηρούνται, γιατί χάνονται”.^{*16}

Δεν χρειάστηκε να ταξιδέψω και πολύ μακριά, ωστόσο, σκέφτηκα τα πράγματα με σοβαρότητα, αποδίδοντάς τους κάθε φορά το ακριβές μέτρο των μηνών ή των χρόνων που φαίνονταν να τους αξίζει. Εζήσα τον περισσότερο καιρό στο Παρίσι, ακριβώς στο τρίγωνο που ορίζεται από τις διατομές της RUE SAINT-JACQUES με την RUE ROYER-COLLARD, της RUE SAINT MARTIN με την RUE ALNETA, και της RUE DU BAC με την RUE DE COMMAILLES. Και πέρασα, πράγματι, τις μέρες και τις νύχτες μου σ’ αυτόν τον περιορισμένο χώρο και στη στενή προβλή που είναι η άμεση προέκτασή του, συχνότερα, στην ανατολική του πλευρά και σπανιότερα στην βορειοδυτική του.

Ποτέ μου, ή σχεδόν ποτέ, δεν θα είχα αφήσει αυτήν την περιοχή, που μου ταίριαζε τέλεια, αν κάποιες ιστορικές αναγκαιότητες δεν με είχαν υποχρεώσει ν’ αναχωρήσω αρκετές φορές. Για λίγο καιρό στα νιάτα μου, όταν έπρεπε να διακινδυνεύσω κάποιες επιδρομές στο εξωτερικό, με σκοπό να επεκτείνω την αταξία, αλλά στην συνέχεια, για πολύ μεγαλύτερα διαστήματα, όταν η πόλη είχε πια λεηλατηθεί και το είδος της ζωής που, ως τότε, διάγето εκεί, είχε ολότελα καταστραφεί και αυτό συνέβη απ’ το 1970 κι ύστερα.

Πιστεύω ότι αυτή η πόλη ερημώθηκε νωρίτερα απ’ όλες τις υπόλοιπες, επειδή οι αέναα επαναλαμβανόμενες επαναστάσεις της είχαν τόσο πολύ ανησυχήσει και αιφνιδιάσει τον κόσμο και επειδή, όλες τους, είχαν, δυστυχώς, αποτύχει. Ετσι λοιπόν, τιμωρηθήκαμε με μια καταστροφή τόσο

τελειωτική, όσο εκείνη που είχε απειληθεί ενωρίτερα με την Διακήρυξη του BRUNSWICK ή με το διάγγελμα του Γιρονδίνου ISNARD: με σκοπό να θάψουν τις πάμπολλες φοβερές μνήμες και το μεγαλειώδες όνομα του Παρισιού. (Ο διάβητος ISNARD, προεδρεύοντας στην Συνέλευση του Μάη του 1793, είχε ήδη την αναισχυντία να εξαγγείλει πρόωρα: "Λέγω ότι αν κατά την διάρκεια αυτών των αδιάκοπων ξεσηκωμών οι εθνικοί αντιπρόσωποι εδέχθησαν επίθεση, σας δηλώνω, στ' όνομα ολάκερης της Γαλλίας, ότι το Παρίσι θα εκμηδενιστεί. Σύντομα θα πρέπει να ψάξετε στις όχθες του Σηκουάνα για να διαπιστώσετε αν αυτή η πόλη κάποτε υπήρξε".)

Οποιος δει τις όχθες του Σηκουάνα, βλέπει την θλίψη μας: τίποτα ευρισκόμενο εκεί τώρα πια δεν σώζει τους κρημνιζόμενους κίονες ενός μυρμηγκολόφου μηχανοκίνητων σκλάβων. Ο ιστορικός GUICCIARDINI¹⁷, ο οποίος έζησε το τέλος της ελευθερίας της Φλωρεντίας, παρατηρεί στις Αναμνήσεις του: "Όλες οι πόλεις, όλα τα κράτη, όλα τα βασίλεια είναι θνητά, τα πάντα, είτε με φυσικό, είτε με βίαιο τρόπο, φτάνουν κάποτε στο τέλος τους. Ετσι λοιπόν, κάποιος πολίτης που βλέπει την πατρίδα του να καταρρέει, δεν θά 'πρεπε να οιμώζει τόσο πολύ για την δυστυχία της πατρίδας του και την κακοτυχία που αντιμετωπίσε εκείνη την εποχή, μάλλον θά 'πρεπε να οικτρίζει την δικιά του δυστυχία, διότι αυτό που συνέβη στην πόλη έμελλε να συμβεί όπως και νά 'χε, αλλά η αληθινή δυστυχία ήταν αυτή, του να έχει γεννηθεί την στιγμή που μια τέτοια καταστροφή επρόκειτο να λάβει χώρα".

Θα μπορούσε να θεωρηθεί, μ' όλες τις αναρίθμητες προηγούμενες μαρτυρίες της ιστορίας και των τεχνών, ότι ήμουν το μοναδικό πρόσωπο που αγάπησε το Παρίσι, πριν απ' όλα, γιατί δεν είδα και κανέναν άλλο ν' αντιδρά σ' ότι αφορά αυτό το ζήτημα κατά την απεχθή δεκαετία του '70. Αλλά, εν συνεχεία έμαθα ότι ο Λουίς Σεβαλιέ, ο παλιός ιστορικός του, είχε δημοσιεύσει τότε, δίχως να δημιουργηθεί ιδιαίτερος θόρυβος γι' αυτό, την "Δολοφονία του Παρισιού". Ετσι θα μπορούσαμε να λογαριάζουμε δυο, τουλάχιστον, ενάρετους ανθρώπους την ίδια εποχή. Δεν ήθελα πια να παρακολουθήσω τον εκχυδαϊσμό του Παρισιού. Γενικότερα, θα πρέπει ν' αποδίδεται ελάχιστη βαρύτητα στην άποψη εκείνων που εχθρεύονται κάτι, δίχως νά 'χουν κάνει, όλα τα απαιτούμενα προκειμένου να το καταστρέψουν και, αποτυγχάνοντας σ' αυτόν τους τον σκοπό, αποδεικνύονται περίτραπενα τόσο αλλότριοι προς αυτό, ώστε να μπορούν ακόμα να διατηρούν αυτήν την πιθανότητα.

Ο Σατωμπριάν υπογράμμισε, και μάλλον με ακρίβεια, όπως αποδείχτηκε: "Από τους σύγχρονους προς εμέ Γάλλους συγγραφείς, είμαι ο μόνος του οποίου η ζωή είναι σύμφωνη με τα έργα του". Σ' όλες τις περιπτώσεις, έζησα, με κάθε βεβαιότητα, σύμφωνα με τον τρόπο για τον οποίο διετεινομουν ότι ήταν ο πρέπων και τούτο ήταν ίσως ιδιαίτερα ασυνήθιστο ανάμεσα στους ανθρώπους του καιρού μου, οι οποίοι έδειξαν, όλοι τους, να πιστεύουν ότι θά 'πρεπε να ζήσουν μόνο σύμφωνα με τις οδηγίες εκείνων που διήυθυνα την τρέχουσα οικονομική παραγωγή και την εξουσία της επικοινωνίας με την οποία είναι οπλισμένη. Διέμεινα στην Ιταλία και στην Ισπανία, κυρίως στην Φλωρεντία και στην Σεβίλλη -στην Βαβυλώνα, όπως έλεγαν κατά την Χρυσή Εποχή- αλλά και σε κάποιες άλλες πόλεις που ήταν ζωντανές ακόμα, όπως επίσης και στην επαρχία. Κι έτσι χάρηκα μερικά απολαυστικά χρόνια. Πολύ αργότερα, όταν η καλίρροια της καταστροφής, της μόλυνσης και της πλαστοποίησης είχε κυριεύσει ολόκληρη την επιφάνεια του πλανήτη, εισχωρώντας, ωσαύτως, μέχρι τα βάθη του, μπορούσα, πια, να επιστρέψω στα ερείπια που είχαν απομείνει απ' το Παρίσι, γιατί τίποτα καλύτερο δεν είχε τότε απομείνει οπουδήποτε αλλού. Δεν μπορεί κανείς να εξοριστεί σ' έναν ομοιογενποιημένο κόσμο.

Τι έκανα, λοιπόν, τότε στη διάρκεια εκείνης της εποχής; Δεν προσπάθησα και πολύ σκληρά ν' αποφύγω κάποιες επικίνδυνες αναμετρήσεις, κι είναι σίγουρο, ότι κάποιες απ' αυτές τις διευθέτησα με ψυχραιμία.

Στην Ιταλία, σίγουρα δεν απολάμβανα την ευμένεια κανενός, αλλά είχα την καλή τύχη να συναντήσω την "SPACCIATE DOMME FIORENTINE" όταν ζούσα στην Φλωρεντία, στην συνοικία

Outre Avuo. Ήταν εκείνη η μικρή Φλωρεντινή που ήταν τόσο σαγηνευτική. Τα βράδια διέσχιζε τον ποταμό για να έρθει στον "Σαν Φρεντιάνο". Την ερωτεύτηκα εντελώς απροσδόκητα, ίσως εξαιτίας του όμορφου και πικρού της χαμόγελου. Της είπα, με δυο λόγια: "Μην μένεις σιωπηλή, γιατί έρχομαι αντίκρυ σου σαν ξένος και σαν ταξιδιώτης. Χάρισέ μου λίγη ανάπαυση πριν ξεμακρύνω, κι φεύγω, τότε, στο λεπτό". Εκείνη την εποχή η Ιταλία έχανε γι' ακόμα μια φορά τον δρόμο της: έπρεπε ν' επανακτήσω μια ικανοποιητική απόσταση απ' τις φυλακές της, όπου κατέληγαν εκείνοι που ζούσαν για πολύ καιρό στις κραιπάλες της Φλωρεντίας.

Ο νεαρός Μυσέ^{*18} προσέγκυσε την προσοχή για το άτομο του, πολύ καιρό πριν, για την απερίσκεπτη ερώτησή του: "Είδες ποτέ σου στην Βαρκελώνη, μια Ανδαλουσιανή με ηλιοκαμμένα στήθια;" Ε, λοιπόν ναι. Μπορώ να το λέω για πάντα πια από το 1980 και μετά. Έκανα το κομμάτι μου -και πιθανόν, το πιο σπουδαίο-, στις αφροσύνες της Ισπανίας. Μα ήταν σε κάποια άλλη χώρα που εκείνη η αλησμόνητη πριγκίπισσα με την άγρια ομορφιά της και την υπέροχη φωνή της, έκανε την εμφάνισή της. "MIRA COMO VENGO YO" ήταν τα ειλικρινή λόγια του τραγουδιού της. Εκείνη την μέρα, δεν συνεχίσαμε να το ακούμε για πολύ. Αγάπησα αυτήν την Ανδαλουσιανή για πολύ καιρό. Πόσο καιρό; "Μια περίοδο σε αναλογία με τον μάταιο και πενιχρό βίο μας", όπως έλεγε και ο Πασκάλ.

Επειτα έζησα σ' ένα απρόσιτο σπίτι, περιστοιχισμένο από δάση, απομακρυσμένο απ' οποιοδήποτε χωριό, σε μια εξαιρετικά αφιλόξενη, ορεινή περιοχή, βαθειά στο εσωτερικό της ερημωμένης ΑΥVERNE. Εκεί πέρασα αρκετούς χειμώνες. Όταν χιόνιζε έκανε μέρες να σταματήσει. Ο άνεμος σάριαζε το χιόνι σε στοίβες. Μπαριέρες το κρατούσαν έξω απ' το δρόμο. Παρά τους εξωτερικούς τοίχους, το χιόνι σωρευόταν στον αυλόγυρο. Κούτσουρα έκαιγαν στο τζάκι.

Το σπίτι έμοιαζε ν' ανοίγει απ' ευθείας στον Γαλαξία. Τη νύχτα, τα πιο κοντινά αστέρια έλαμπαν με στιλπνότητα τη μια στιγμή, και έσβηναν απ' την διερχόμενη ομίχλη την επομένη. Το ίδιο και οι συζητήσεις και οι γιορτές μας, οι συναντήσεις και τα επίμονα πάθη μας.

Ήταν μια γη με θύελλες. Στην αρχή πλησίαζαν αθόρυβα, αναγγελλόμενες από το σύντομο πέρασμα του ανέμου που γλιστρούσε ανάμεσα στο χορτάρι ή από μια σειρά έξαφνων λάμψεων στο ορίζοντα, έπειτα κεραυνοί και αστραπές εξαπολύονταν, και για ένα μεγάλο διάστημα βομβαρδιζόμασταν απ' όλες τις κατευθύνσεις, λες κι ήμασταν σε πολιορκούμενο οχυρό. Μια φορά, τη νύχτα, είδα έναν κεραυνό να πέφτει κοντά μου, έξω ακριβώς απ' το σπίτι: δεν μπορούσες ούτε καν να δεις που είχε χτυπήσει, ολόκληρο το τοποίο ήταν ισότονα φωταγωγημένο για μια και μόνο εκπληκτική στιγμή. Τίποτα στην τέχνη δεν φαίνεται να μου έχει προσφέρει την εντύπωση αυτής της αμετάκλητης λαμπρότητας, εκτός από τα λόγια που ο Λωτρεαμόν χρησιμοποίησε για την προγραμματική έκθεση που ονόμασε Ποιήσεις^{*19}. Αλλά τίποτ' άλλο: ούτε η λευκή σελίδα του Μαλλάρμε, ούτε το λευκό τετράγωνο σε λευκό φόντο του Μάλεβιτς^{*20}, ούτε ακόμα και οι τελευταίοι πίνακες του Γκόγια, όπου το μαύρο υπερφαλλαγγίζει τα πάντα, όπως ο Κρόνος που καταβροχθίζει τα παιδιά του.

Βίαιοι άνεμοι, οι οποίοι, σε κάθε στιγμή, θα μπορούσαν να σηκωθούν από οποιαδήποτε από τρεις κατευθύνσεις, λίκνιζαν τα δέντρα. Εκείνα στους βάλτους προς τα Βόρεια, πιο διεσπαρμένα, λύγιζαν και λικνίζονταν σαν αφνιδιασμένα καράβια, αγκυροβολημένα σ' ένα απροστάτευτο λιμάνι. Η συμπαγής συστοιχία των δέντρων που φρουρούσαν τον λοφο μπροστά απ' το σπίτι, αλληλοϋποστηρίζονταν αντιστεκόμενοι, η πρώτη σειρά αναχαιτιζε την αδυσώπητη επίθεση του Δυτικού ανέμου ενώ στα μετόπισθεν, η γραμμή των δέντρων των διατεταγμένων σε τετράγωνα, πάνω από ολόκληρο το ημικύκλιο των λόφων, θύμιζε τα στρατεύματα τα διατεταγμένα στο σχήμα της σκακιέρας, σε κάποιες σκηνές μαχών του δέκατου όγδοου αιώνα. Κάποιες φορές, τούτες οι σχεδόν πάντοτε μάταιες εφορμήσεις, δημιουργούσαν κάποιο ρήγμα, καταρρίπτοντας μια σειρά. Σωρευμένα σύννεφα έσκιζαν τον ουρανό σαν σε έφοδο. Μια ξαφνική αλλαγή του ανέμου μπορούσε, πάλι, να τα υποχρεώσει σε οπισθοχώρηση, με άλλα σύννεφα να συνεχίζουν τις επιδιώξεις τους.

Τα ήρεμα πρωϊνά, ήταν όλα τα πουλιά της αυγής και η τέλεια παγωνιά του ανέμου, κι εκείνη η εκθαμβωτική απόχρωση του τρυφερού πράσινου που αντανακλούσαν τα δέντρα, στο τρομάδες φως του ήλιου που ανέτειλλε αντίκρυ τους.

Οι βδομάδες περνούσαν απερίσκεπτα. Μια μέρα ο πρωϊνός αέρας ανήγγειλε τον ερχομό του φθινοπώρου. Κάποια άλλη φορά, μια υπέροχη γλυκύτητα, μια γλυκύτητα που θα μπορούσες να γευτείς, δήλωνε, σαν μια γρήγορη υπόσχεση που κρατήθηκε για πάντα, "την ανοιξιάτικη αύρα".

Παίρνοντας υπ' όψιν ότι κάποιος έχει υπάρξει τόσο ουσιαστικά και συνεχώς, όπως εγώ, άνθρωπος των δρόμων και των πόλεων, -εκτιμώντας, συνεπώς τον βαθμό στον οποίο οι προτιμήσεις μου δεν θα αλλοιώσουν υπερβολικά τις εκτιμήσεις μου-, θα πρέπει να σημειωθεί ότι η γοητεία και η αρμονία ετούτων των λίγων εποχών μεγαλειώδους απομόνωσης δεν με "φυγαδεύσαν". Ήταν μια ευχαρίστη και εντυπωσιακή μοναξιά. Αλλά στην πραγματικότητα δεν ήμουν μόνος: ήμουν με τις Άλις.^{*21}

Στις νύχτες του μεσοχείμωνα του 1988, στην πλατεία DES MISSIONS ETRANGERES, μια κουκουβάγια επαναλάμβανε πεισματάρικα τα καλέσματά της, εξαπατημένη, ίσως, από τον άστατο καιρό. Κι αυτή η ασυνήθιστη διαδρομή των αναμετρήσεων με το πουλί της Αθήνας, η ατμόσφαιρα της έκπληξης και της αγανάκτησής του, δεν φάνηκε, ούτε στο ελάχιστο, να συνθέτει κάποια νύξη για τον ασύνετο βίο ή τις ποικίλες λοξοδρομήσεις της ζωής μου. Ποτέ μου δεν κατάλαβα με ποιόν τρόπο θα μπορούσε να είναι διαφορετική, ή πως θα μπορούσε να έχει βρει ανάπαυση.

V

"Όσον αφορά το τι είμαι, είμαι ένας λόγιος, ένας άνθρωπος με μόρφωση, μ' αυτήν την έννοια είμαι ένας ευγενής. Υποθέτω πως μπορώ να χαρακτηρίσω τον ευατό μου σαν ένα άνευ σημασίας μέλος του ακαθορίστου σώματος των "ευγενών". Εν μέρει για τους λόγους που έχω προαναφέρει και εν μέρει γιατί δεν έχω κάποιο φανερό επάγγελμα ή εργασία, υποτίθεται ότι ζω από την προσωπική μου περιουσία, έτσι έχω αξιολογηθεί από τους γειτόνους μου..."

Τόμας ντε Κουϊνσέν^{*22} Εξομολογήσεις ενός Αγγλου Οπιοφάγου

Ενας συνδυασμός περιστάσεων έχει σημαδέψει οτιδήποτε, σχεδόν, έχω κάνει με μια συγκεκριμένη συνωμοτική σαγήνη. Σ' αυτήν την ίδια εποχή, πολλά νέα επαγγέλματα δημιουργήθηκαν με μεγάλο κόστος, και με μοναδικό σκοπό να επιδείξουν το μέγεθος της "αξίας" του έργου που η κοινωνία κατόρθωσε, πρόσφατα να επιτελέσει, όπως και την ορθότητα των συλλογισμών των λόγων της και των σχεδίων της. Ωστόσο εγώ, δίχως κάποιον μισθό, πρόσφερα το παράδειγμα σχεδίων εντελώς αντιθέτων, κάτι που, αναπόφευκτα, εξελήφθη δυσμενώς. Κι ακόμα, με οδήγησε σε πολλές χώρες στην γνωριμία ανθρώπων που δικαίως θεωρούντο χαμένοι και που η αστυνομία τους παρακολουθούσε. Η εξειδικευμένη σκέψη, η οποία μπορεί να γίνει αντιληπτή, σαν η αστυνομική μορφή της γνώσης, εκφράστηκε αναφερόμενη σε μένα το 1984 στο "JOURNAL DU DIMANCHE" της 18ης του Μάρτη: "Για πολλούς αξιωματικούς της αστυνομίας, είτε της Διώξης κοινού εγκλήματος, είτε της DST, είτε της RENSEIGNEMENTS GENERAUX^{*23}, τα σοβαρότερα ίχνη οδηγούν στον κύκλο του Γκυ Ντεμπόρ... Το λιγότερο που μπορεί να λεχθεί είναι ότι, επαληθεύοντας τον θρύλο του ο Γκυ Ντεμπόρ αποδείχθηκε ελάχιστα ομιλητικός. Κι ακόμα, παλαιότερα, στο "NOUVEL OBSERVATEUR" της 22ας του Μάη του 1972: "Ο συγγραφέας του βιβλίου "Η Κοινωνία του Θεάματος", πάντοτε εμφανιζόταν σαν ο διακριτικός αλλά αδιαμφισβήτητος επικεφαλής... στο κέντρο του μεταβαλλόμενου αστερισμού των ευφυέστατων συνωμοτών της INTERNATIONAL SITUATIONIST, ένα είδος ψυχρού σκακιστή που ηγείτο με αυστηρότητα του παιχνιδιού, του οποίου την κάθε κίνηση είχε προβλέψει. Περιβάλλεται από ανθρώπους ταλέντου και καλής θέλησης, διατηρώντας την εξουσία του συγκαλυμμένη. Επειτα έρχεται σε ρήξη μ' αυτούς με την ίδια ατάραχη δεξιοτεχνία, χειριζόμενος τους ακολούθους του σαν αφελή πιόνια, εκκαθαρίζοντας,

κίνηση με κίνηση, την σκακιέρα, αναφαινόμενος τελικά σαν ο μοναδικός άρχων, και πάντα κυριαρχώντας το παιχνίδι”.

Το είδος του μυαλού μου με κάνει αρχικά να εκπλήσσομαι με τούτην την αναφορά, αλλά πρέπει ν’ αναγνωριστεί ότι πολλές από τις εμπειρίες της ζωής επαληθεύουν μονάχα και εικονογραφούν τις πιο συμβατικές ιδέες, τις οποίες κάποιος ίσως έχει συναντήσει σε πολυάριθμα βιβλία, δίχως όμως να τις έχει πιστέψει. Ανακαλώντας κανείς τις δικές του εμπειρίες, δεν είναι απαραίτητο να υπεισέλθει και σε κάθε λεπτομέρεια της παρατήρησης που ποτέ δεν έγινε, ή του εκπληκτικού της παραδόξου. Συνεπώς, για του λόγου το αληθές, και ακολουθώντας το παράδειγμα κάποιων άλλων, πρέπει ν’ αναφέρω ότι η Αγγλική αστυνομία φάνηκε να είναι η πιο ευγενική και φιλόπονη, η Γαλλική η πιο επικίνδυνα εκπαιδευμένη στην ιστορική ερμηνεία, η Ιταλική η πιο κυνική, η Βελγική η πιο χωριάτικη, η Γερμανική η πιο υπεροπτική, ενώ ήταν η Ισπανική που αποδείχτηκε η λιγότερο ορθολογική και περισσότερο ανίκανη.

Για έναν συγγραφέα που έχει γράψει μ’ έναν κάποιο βαθμό ποιότητας, και, κατά συνέπεια, που ξέρει τι σημαίνει να μιλάς, είναι, γενικά, ένα θλιβερό βάσανο το να πρέπει να ξαναδιαβάσει και να συγκατατεθεί να υπογράψει τις δικές του απαντήσεις σε μια κατάσταση για την αστυνομική ανάκριση. Κατ’ αρχήν, το κείμενο στο σύνολό του κατευθύνεται από τις ερωτήσεις των ανακριτών, οι οποίες, συνήθως, δεν αναγράφονται και δεν εγείρονται αθώα, όπως μερικές φορές ελπίζουν ότι εμφανίζεται, από τις απλές λογικές αναγκαιότητες μιας ακριβούς διερεύνησης ή μιας διαυγούς κατανόησης. Οι απαντήσεις που κάποιοι κατόρθωσαν να διατυπώσει είναι, τελικά, μόλις καλύτερες από την περίληψή τους, υπαγορεύονται από το πιο υψηλόβαθμο αξιωματικό και ξαναγράφονται, εμφανώς, με μεγάλη αδεξιότητα και ασάφεια. Αν φυσικά -αλλά πολλοί αθώοι είναι ανύποπτοι σχετικά μ’ αυτό- είναι, για κάποιον επιβεβλημένο να διορθώσει με ακρίβεια και την παραμικρή λεπτομέρεια με την οποία η σκέψη που εξέφρασε μεταφράστηκε με μια πιστότητα αξιοθρήνητη, είναι, ωστόσο, αναγκαίο να εγκαταλείψει σύντομα την απαίτηση της μεταγραφής, σε μια κατάλληλη και ικανοποιητική μορφή, όλων των στοιχείων τα οποία κατάθεσε, γιατί τότε θα ήταν αναγκασμένος να διπλασιάσει τον αριθμό εκείνων των, ήδη, κουραστικών ωρών, στερώντας, σε μεγάλο βαθμό, και τον μεγαλύτερο καθαρολόγο από την ευχαρίστηση να είναι τέτοιος. Ετσι λοιπόν, δηλώνω εδώ ότι οι απαντήσεις μου στην αστυνομία δεν θά ’πρεπε αργότερα να συμπεριληφθούν στη συλλογή των “Απαντών” μου, εξαιτίας κάποιων ενδοιασμών σχετικά με την μορφή τους και παρ’ όλο που υπέγραψα το φιλαληθές περιεχόμενό τους χωρίς τον ελάχιστο δισταγμό.

Εχοντας, με βεβαιότητα, κι ευγνωμονώ γι’ αυτό μια από τις σπάνιες θετικές πλευρές της προγενέστερης παιδείας μου, μια αίσθηση διακριτικότητας, αναγνώρισα, κάποιες φορές, την αναγκαιότητα να επιδείξω μια ακόμα περισσότερο σαφή διακριτικότητα. Ένας αριθμός χρήσιμων συνηθειών, έχει συνεπώς γίνει δεύτερη φύση μου, και το λέω αυτό μην κάνοντας την ελάχιστη παραχώρηση σε κακεντρεχή πρόσωπα που θα μπορούσαν ν’ αξιώσουν ότι αυτή δεν θα ήταν ικανή να διακριθεί από την ίδια την φύση μου. Ανεξάρτητα από το θέμα, έχω εξασκηθεί να είμαι λιγότερο ενδιαφέρον, οπότε διέγνωσα μεγαλύτερες πιθανότητες ν’ ακουστώ συμπτωματικά. Σε ορισμένες περιπτώσεις, μάλιστα, έχω κανονίσει συναντήσεις ή διατυπώσει τις απόψεις μου μέσω επιστολών, απευθυνόμενων σε φίλους, τις οποίες σεμνά υπέγραψα με ελάχιστα γνωστά ονόματα που έχουν επισημανθεί στην ακολουθία μερικών διάσημων ποιητών: COLIN DECAYEUX²⁴, ή GUIDO CAVALCANTI²⁵, για παράδειγμα. Αλλά είναι φανερό ότι ποτέ δεν έπεσα τόσο χαμηλά, ώστε να δημοσιεύσω οτιδήποτε κάτω από κάποιο ψευδώνυμο, σε πείσμα αυτών που κάποιοι έμμισθοι συκοφάντες έχουν κατά καιρούς υπαινιχθεί στον τύπο, με μια ασυνήθιστη αναισχυντία, περιοριζόμενοι, ωστόσο, με σύνεση, στην διατύπωση των πιο αφηρημένων γενικοτήτων.

Είναι επιτρεπτό, αλλά όχι και επιθυμητό, ν’ αναρωτηθεί κανείς που, μια τέτοια προτίμηση ν’ αντιτίθεται σ’ όλες τις εξουσίες, θα μπορούσε θετικά να οδηγήσει. “Ποτέ δεν επιδιώκουμε πράγματα τόσο όσο την ίδια την επιδίωξη των πραγμάτων” η βεβαιότητα επ’ αυτού του ζητήματος έχει

καθιερωθεί εδώ και πολύ καιρό. "Κάποιος αγαπά το κυνήγι περισσότερο από την σύλληψη του θηράματος".

Η τεχνοκρατική εποχή μας, που κάνει αφειδή χρήση του καθιερωμένου επίθετου "επαγγελματίας", φαίνεται να πιστεύει ότι ανακαλύπτει εκεί, μ' αυτόν, τον τρόπο, ένα είδος εγγύησης. Βεβαίως, αν δεν ληφθούν υπόψη οι αμοιβές μου, αλλά μόνο οι ικανότητές μου, δεν μπορεί να υπάρξει αμφιβολία για το ότι υπήρξα ένας εξαιρετος επαγγελματίας. Αλλά σε τί; Αυτό θα παραμείνει μυστήριο, στα μάτια ενός επονειδιστου κόσμου.

Οι κύριοι BLIN, CHAVANNE και DRAGO, οι οποίοι το 1969 δημοσίευσαν την TRAITE DU DROIT DE LA PRESSE, έγραψαν το κεφάλαιο που αφορά τον "Κίνδυνο των Απολογιών" (DANGER DES APOLOGIES) με μια αυθεντία και εμπειρία που με οδήγησαν στην σκέψη ότι θά 'πρεπε να τους αποδοθεί μεγάλη αυτοπεποίθηση: "Το να υπεραμυνθείς μιας εγκληματικής πράξης, εμφανίζοντάς την ως ένδοξη, χαρισματική ή νομιμόφωνα, ενέχει, ενδεχομένως, αξιοσημείωτη δύναμη πειθούς. Αδύναμης θέλησης άτομα, που θα διαβάσουν τέτοιου είδους απολογίες, όχι μόνον θα αισθανθούν εκ των προτέρων δικαιολογημένοι αν διαπράξουν τέτοιες πράξεις, αλλά και θ' αναγνωρίσουν, στην διάπραξή τους, την ευκαιρία να γίνουν σημαντικοί άνθρωποι. Η γνώση της ποινικής ψυχολογίας δείχνει τον κίνδυνο των απολογιών".

VI

Κι όταν συλλογίζομαι ότι τούτοι οι άνθρωποι πορεύονται, ο ένας στο πλευρό του άλλου, ένα μακρινό και δύσκολο ταξίδι, για να φτάσουν όλοι μαζί στο ίδιο μέρος, όπου πρόκειται να διατρέξουν χίλιους κινδύνους προκειμένου να επιτελέσουν έναν μεγαλειώδη και ευγενή σκοπό, αυτές οι σκέψεις δίνουν στην εικόνα αυτή ένα νόημα που με συγκινεί βαθύτατα.

Καρλ Φον Κλαούσεβιτς, Επιστολή της 18ης Σεπτεμβρίου του 1806

* Ενδιαφέρθηκα ιδιαίτερα για τον πόλεμο, για τους θεωρητικούς της στρατηγικής του όπως επίσης και για τις "Αναμνήσεις" των μαχών και των αμέτρητων άλλων συρράξεων που η ιστορία αναφέρει αναταράξεις στην επιφάνεια του ποταμού του χρόνου. Δεν αγνώω ότι ο πόλεμος είναι η επικράτεια του κινδύνου και της απογοήτευσης, πολύ περισσότερο, ίσως, από οποιαδήποτε άλλη πλευρά της ζωής. Τέτοιοι συλλογισμοί δεν ελάττωσαν ωστόσο την έλξη που αισθανόμουν γι' αυτόν.

Κι έτσι μελέτησα την λογική του πολέμου. Επιπλέον, πέτυχα, καιρό πριν, την παρουσίαση των βασικών του κινήσεων, σ' ένα μάλλον απλό επιτραπέζιο παιχνίδι: οι αναμετρωμένες δυνάμεις και οι επιβεβλημένες αντιφατικές αναγκαιότητες των επιχειρήσεων του καθένα απ' τα δυο κόμματα. Επαιξα αυτό το παιχνίδι και, στο δύσκολο, συχνά, δρόμο της ζωής μου, αποκόμισα απ' αυτό κάποια μαθήματα, θέτοντας, επίσης, στον εαυτό μου κανόνες αυτού του παιχνιδιού για τούτη την ζωή και ακολουθώντας τους. Οι εκπλήξεις αυτού του "KRIEGSPIEL" φαίνονταν ανεξάντλητες, και φοβάμαι πως αυτό το παιχνίδι μπορεί, κάλλιστα, να είναι το μοναδικό από τα έργα μου, για το οποίο κάποιος θα βρει την τόλμη να ομολογήσει ότι έχει κάποια αξία. Σ' ότι αφορά το ζήτημα του αν έκανα καλή χρήση αυτών των μαθημάτων, αυτό το αφήνω σε άλλους να το αποφασίσουν.

Πρέπει να γίνει γνωστό ότι εκείνοι από μας που υπήρξαν ικανοί να επιτελούν θαύματα με το γράνιμο, συχνά έδωσαν πενιχρές αποδείξεις επιδεξιότητας στην διοίκηση του πολέμου. Οι δοκιμές και οι δοκιμασίες που αντιμετώπισαν σ' αυτό το έδαφος είναι πλέον αναρίθμητες. Κατά την διάρκεια της υποχώρησης από την Πράγα, ο λαχαγός DE VAUVENARGUES συμπορεύτηκε με τα στρατεύματα που έσπευσαν προς την κατεύθυνση που ακόμα ήταν αφύλακτη. "Η πείνα και η αταξία οδοιπορούν στις τροχιές της φυγής τους, η νύχτα σαβανώνει τα βήματά τους και ο θάνατος τους ακολουθεί σιωπηλά... Φωτιές αναμμένες πάνω στον πάγο φωτίζουν τις τελευταίες τους στιγμές,

η γη είναι το φοβερό κρεβάτι τους". Και ο GONDI, συγκλονισμένος, έβλεπε το σύνταγμα που είχε, εσπευσμένα, καλέσει σε οπισθώρηση στο PONT D' ANTONY, και άκουγε αυτήν την πανωλεθρία ν' αναφέρεται σαν οι "Πρώτοι Κορίνθιοι". Και ο Κάρολος της Ορλεάνης²⁶ ήταν στην εμπροσθοφυλακή, κατά την άτυχη επίθεση στο AZINCOURT, που έγινε κόσκινο από τα εχθρικά βέλη που ερρίπτοντο κατά μήκος της, δημιουργώντας ένα ρήγμα στο άκρο της, όπου κάποιος μπορούσε να δει "όλους τους ευγενείς και τους αριστοκράτες της Γαλλίας, οι οποίοι ήταν τουλάχιστον δέκα προς έναν εναντίον των Αγγλων να ηττώνται μ' αυτόν τον τρόπο". Εμελλε δε να παραμείνει αιχμάλωτος στην Αγγλία για είκοσι πέντε χρόνια, εκτιμώντας ελάχιστα, κατά την επιστροφή του, τους τρόπους μιας άλλης γενιάς ("Ο κόσμος πλήττει με μένα, κι εγώ μ' αυτόν"). Και, δυστυχώς, ο Θουκυδίδης έφτασε, μαζί με την ίλη την οποία διοικούσε, λίγες ώρες καθυστερημένος για να μπορέσει ν' αποτρέψει την πτώση της Αμφίπολης, κατόρθωσε μόνο ν' απομακρύνει μια από τις ενδεχόμενες συνέπειες της καταστροφής αποβιβάζοντας το στράτευμα του στο Αίγιον, πράγμα που έσωσε την πόλη. Ο υπολοχαγός Φον Κλαούζεβιτς ο ίδιος, με το εξαιρετικό στράτευμα του να παρελαύνει στην Ιένα, κάθε άλλο παρά περίμενε αυτό που θα εύρισκαν εκεί.

Με τον ίδιο τρόπο, στην μάχη του NEERWINDEN στο ROYAL-ROYSSILLION, ο Ιαρχος Σαιν Σιμόν πήρε γενναία μέρος στις πέντε εφορμήσεις του ιππικού, κατά τις οποίες είχαν ήδη εκτεθεί, σαν σταθερός στόχος, στα πυρά των εχθρικών κανονιών των οποίων οι μπάλλες σάρωναν ολάκερες σειρές, ενόσω τα στρατιωτικά σώματα του "αυθάδους έθνους" συνέχιζαν ν' ανασυντάσσονται. Και ο Σαντάλ, δεύτερος υπίλαρχος στο 6ο Σύνταγμα Ιππικού στην Ιταλία, αιχμαλώτισε μια ολόκληρη Αυστριακή Πυροβολαρχία. Ενώ η Μάχη του LEPANTO εμαίνετο στην θάλασσα, ο Θερβάντες, επι κεφαλής δώδεκα αντρών, κρατούσε αταλάντευτος το τελευταίο μετερίζι της γαλέρας του, όταν οι Τούρκοι προσπαθούσαν να επιβιβαστούν. Εχει λεχθεί ότι ο Αρχίλοχος ήταν ένας επαγγελματίας στρατιώτης. Και ο Δάντης, όταν το Φλωρεντινό Ιππικό εφόρμησε στο CAMPALDINO, σκότωσε εκεί τον άνθρωπο του, και αρέσκετο να το αναπολεί στο Καθαρήριο, στο V Ασμα: "Και τότε του λέγω: ποιά δύναμη, ποιά μοίρα/σε πήρε τόσο μακριά απ' το CAMPALDINO/που κανείς ποτέ δεν είδε τον τάφο σου;

Η Ιστορία εμπνέει. Αν οι καλύτεροι συγγραφείς που πήραν μέρος στους πολέμους της, έχουν, σε ορισμένες περιπτώσεις, αποδειχτεί λιγότερο εξαιρετικοί σ' αυτούς απ' ότι στα συγγράματά τους, η Ιστορία, από την άλλη μεριά, ποτέ δεν δυσκολευόταν ν' ανακαλύπτει ανρθώπους που είχαν το ταλέντο για εκείνο το πρόσχαρο είδος της έκφρασης που μας μεταβιβάζει τα πάθη της. "Δεν υπάρχει πια Βανδέα"²⁷, έγραφε ο Στρατηγός WESTERMANN προς την Συνέλευση, τον Δεκέμβρη του 1793, μετά τη νίκη του στη Σαβενύ. "Πέθανε κάτω από την σπάθη μας, μαζί με τις γυναίκες της και τα παιδιά της. Μόλις την έθαψα στους βάλτους και στα δάση της Σαβενύ. Συνέθλιψα τα παιδιά κάτω απ' τις οπλές των αλόγων μας, κατέσφαξα τις γυναίκες, τουλάχιστον δεν θα γεννήσουν άλλους ληστές. Δεν έχω ούτε έναν αιχμάλωτο για τον οποίο να μεμφθώ τον εαυτό μου. Τους εξολόθρευσα όλους... Δεν κρατάμε αιχμαλώτους, γιατί θά 'πρεπε να τους δώσουμε απ' το ψωμί της ελευθερίας, και ο οίκτος δεν είναι επαναστατικός". Μερικούς μήνες αργότερα, ο WESTERMANN θα εκτελείτο μαζί με τους Νταντονιστές κηλιδωμένους με τ' όνομα "Οι Προσκυνημένοι". Λίγο πριν την ανταρσία της 10ης Αυγούστου του 1792, ένας αξιωματικός της Ελβετικής Φρουράς, των τελευταίων εναπομεινάντων αμυνόμενων του προσώπου του Βασιλιά, έγραψε ένα γράμμα εκφράζοντας με ειλικρίνεια τα συναισθήματα των συντρόφων του: "Όλοι μας έχουμε δηλώσει πως αν ο βασιλιάς πάθει κάποιο κακό και δεν υπάρχουν τουλάχιστον 600 ερυθροχειτῶνες ξαπλωμένοι μπροστά στην σκάλα του βασιλιά, τότε θα είμαστε ατιμασμένοι". Λίγοι περισσότεροι από 600 φρουρούς σκοτώθηκαν τελικά, όταν ο ίδιος WESTERMANN που αρχικά είχε προσπαθήσει να τους εξουδετερώσει προχωρώντας μονάχος του ανάμεσα τους στην σκάλα του βασιλιά και μιλώντας τους στα Γερμανικά, αντελήφθη πως δεν είχε απομείνει τίποτ' άλλο απ' το να εξαπολύσει την επίθεση.

Στην Βανδέα (Vendee) η οποία επέμεινε να μάχεται, ένα τραγούδι για την "Συσπείρωση των chonaps σε περίπτωση ήττας", δήλωνε το ίδιο πεισματικά: "Έχουμε μονάχα μια ζωή να ζήσουμε/την χρωστάμε στην τιμή/Αυτή είναι η σημαία που πρέπει ν' ακολουθήσουμε...". Κατά την διάρκεια της Μεξικάνικης Επανάστασης, οι παρτιζάνοι του Φρανγκίσκου Βίγγια ή Βίλλα τραγουδούσαν: "Απ' αυτό το διάσημο Βόρειο Τάγμα, /μονάχα λιγότεροι από μας έχουν απομείνει τώρα, /διασχίζοντας ακόμα τα βουνά, /βρίσκοντας κάποιον να πολεμήσουμε όπου και να πάμε". Και οι Αμερικάνοι εθελοντές της Ταξιαρχίας LINCOLN²⁸, τραγουδούσαν στο 1937: "Υπάρχει μια κοιλάδα στην Ισπανία που την λεν JARAMA/Είναι ένα μέρος που ξέρουμε όλοι μας πολύ καλά, /Γιατί 'ναι εκεί που χάσαμε την νιότη μας/Όπως και τις περισσότερες μέρες των γερατιών μας". Ενα τραγούδι των Γερμανών στην Λεγεώνα των Ξένων ανέδιδε μια ακόμα πιο απόκοσμη μελαγχολία: "ANN-MARIE, που στον κόσμο πηγαίνεις/Πάω στην πόλη εκεί που είναι οι στρατιώτες". Ο Μοντενιέ είχε τις παραθέσεις του, εγώ έχω τις δικές μου. Ενα παραλθόν σημαδεύει τους στρατιώτες, αλλά όχι και το μέλλον. Να γιατί τα τραγούδια τους μπορούν ακόμα να μας συγκινούν.

O PIERRE MAC ORLAN, στο βιβλίο τους VILLES, ξαναθυμάται την επίθεση στο BOUCHARESNE, την οποία είχαν εμπιστευτεί σε νεαρούς ταραξίες που υπηρετούσαν στο Γαλλικό στρατό, οι οποίοι είχαν προσχωρήσει με νόμο στα Αφρικανικά Τάγματα ελαφρού πεζικού: "Στον δρόμο προς την BAPAUME, όχι μακριά από την BOUCHARESNE, όπου οι JOYEUX απολύτρωσαν τις αμαρτίες τους σε λίγες ώρες, ανηφορίζοντας ένα ύψωμα, το ύψωμα των BERLINGOTS WOODS, κάποιος μπορούσε να διακρίνει την PICARDY και το ξεσκισμένο της φόρεμα". Στις αντιτιθέμενες κλίσεις αυτής της πρότασης, με μια επιδέξια αδεξιότητα που υπερκρεμάται αυτού του υψώματος, κάποιος αναγνωρίζει την μνήμη, και τα άνωθεν επιβαλλόμενα νοήματα της.

Ο Ηρόδοτος αναφέρει, ότι στο στενό των Θερμοπυλών, όπου τα στρατεύματα των οποίων ηγείτο ο Λεωνίδας εκμηδενίστηκαν στο τέλος της χρήσιμης αναχαιτιστικής τους δράσης, δίπλα στην επιγραφή που ανέφερε την απέλπιδα μάχη των "Τεσσάρων χιλιάδων αντρών από την Πελοπόννησο" και των Τριακοσίων που ανήγγειλαν στην Σπάρτη ότι κείτονται εκεί "τοις ρήμασι πειθόμενοι", ο μάντις Μέγιστος τιμήθηκε μ' έναν ιδιαίτερο επιτάφειο: "Σαν μάντις, γνώριζε πως ο θάνατος ήταν κοντά αλλά αρνήθηκε να εγκαταλείψει τον Σπαρτιάτη ηγέτη". Δεν χρειάζεται να είναι κανείς μάντις για να γνωρίζει ότι δεν βρίσκεται σε μια θέση τόσο καλή, ώστε να μην υπερφαλαγγιστεί από πολύ ισχυρότερες δυνάμεις, μπορεί να καταβληθεί ακόμα κι από μια κατά μέτωπο επίθεση. Αλλά σε ορισμένες περιπτώσεις, καλό είναι να είσαι αδιάφορος γι' αυτό το είδος της γνώσης. Ο κόσμος του πολέμου παρουσιάζει, τουλάχιστον, το πλεονέκτημα να μην αφήνει περιθώρια για την ανόητη φλυαρία της αισιοδοξίας. Ξέρει κανείς καλά ότι στο τέλος όλοι πρόκειται να πεθάνουν. Ανεξάρτητα από το πόσο έξοχη μπορεί να είναι η άμυνα σε οτιδήποτε άλλο, όπως, λίγο-πολύ, τό 'βαλε κι ο Πασκάλ, "η τελευταία πράξη είναι πάντα αιματηρή".

Ποιά άλλη ανακάλυψη θα μπορούσε ακόμα ν' αναμένεται στην επικράτεια αυτή; Το τηλεγράφημα το οποίο εστάλη απ' τον Βασιλιά της Πρωσίας στην Βασιλίτσα AUGUSTA την παραμονή της μάχης του SAINT-PRIVAT, ανακεφαλαιώνει τους περισσότερους πολέμους: "Τα στρατεύματα επιτέλεσαν θαύματα γενναιότητας εναντίον ενός ισοδύναμα γενναίου εχθρού. Ο καθένας γνωρίζει το σύντομο κείμενο της βιαστικά εκδοθείσης διαταγής ενός αξιωματικού που έστειλε την Ελαφρά Ταξιαρχία στον θάνατο της, την 25η του Οκτώβρη του 1854, στη BALACLAVA: "Ο Λόρδος RAGLAN²⁹ επιθυμεί το ιππικό να προηθεί ραγδαία προς το μέτωπο, ν' ακολουθήσει τον εχθρό και να προσπαθήσει να τον αποτρέψει από την διάσωση των όπλων του...". Είναι αλήθεια ότι το γράψιμο είναι κάπως νεφελώδες, αλλά παρά τα λεγόμενα κάποιου, δεν είναι περισσότερο νεφελώδες ή εσφαλμένο από ένα πλήθος σχεδίων και διαταγών που έχουν οδηγήσει ιστορικές επιχειρήσεις στις αμφίβολες καταλήξεις ή στις φρικτές εκβάσεις τους. Είναι διασκεδαστικό να παρατηρείς τον αέρα υπεροχής τον οποίο ενδύονται οι δημοσιογραφικοί και οι ακαδημαϊκοί στοχαστές όταν πρόκειται να γνωμοδοτήσουν πάνω σ' αυτό που ήταν στρατιωτικές επιχειρήσεις. Αφού το αποτέ-

λεσμα είναι γνωστό, χρειάζονται τουλάχιστον μια νίκη στο πεδίο της μάχης, για ν' αποφύγουν την άγρια χλευή, κι έτσι περιορίζονται σε παρατηρήσεις σχετικές με το υπερβολικό κόστος σε αίμα και τα σχετικά όρια της επιτευχθείσας νίκης, συγκρινόμενης με άλλες που, σύμφωνα μ' αυτούς, ήταν πιθανές την ίδια ημέρα, αν επιδιώκονταν με πιο έξυμνο τρόπο. Αυτοί οι στοχαστές ήταν, ανέκαθεν, οι ευσεβείς ακροατές των χειρότερων οραματιστών της τεχνολογίας και όλων των οικονομικών χίμαιρων.

Ο MASSENA^{*30} ήταν πενήντα εφτά χρονών όταν είπε πως η στρατιωτική διοίκηση είναι εξαντλητική καμιά φορά, απευθυνόμενος στο στράτευμα του, όταν είχε διαταχθεί να το οδηγήσει στην κατάκτηση της Πορτογαλίας: "Στο επάγγελμά μας δεν ζει κανείς δυο φορές, όπως επίσης και σ' αυτή τη γη". Ο χρόνος δεν περιμένει. Δεν υπερασπίζεται κανείς την Γένοβα δυο φορές, κανείς δεν ξεσήκωσε δυο φορές το Παρίσι σε εξέγερση. Ο Ξέρξης, ενώ ο μεγάλος στρατός του διέσχιζε τον Ελλήσποντο, διατύπωσε ίσως σε μια πρόταση, το πρώτο αξίωμα όλης της στρατηγικής σκέψης, όταν εξηγώντας τα δάκρυα του, είπε: "Σκεπτόμουν την εξαιρετική συντομία της ζωής των ανδρών, αφού από το πλήθος αυτό κάτω απ' τα μάτια μας, ούτε ένας άντρας δεν πρόκειται να είναι ζωντανός σ' εκατό χρόνια".

VII

Αλλά αν αυτά τα Απομνημονεύματα δουν ποτέ το φως της μέρας, δεν έχω καμιά αμφιβολία ότι θα υποκινήσουν μια τεράστια εξέγερση... και όπως στους καιρούς στους οποίους έγραψα, ειδικά στους πιο πρόσφατους, τα πάντα έτειναν προς την παρακμή, την σύγχυση, και το χάος, που είχαν εν τω μεταξύ αυξηθεί, κι αφού αυτά τα Απομνημονεύματα δεν εκχέουν παρά μόνον τάξη, κανόνα, αλήθεια, καθορισμένες αρχές, εκθέτοντας οτιδήποτε τους αντιτίθεται, που αυξανόμενα κυβερνά τους πιο αδαείς και με την μεγαλύτερη δυνατή εξουσία, τότε η παραφορά μπροστά σ' αυτόν τον καθρέφτη της αλήθειας θα πρέπει να είναι γενική.

Σαιν-Σιμόν^{*31}, Απομνημονεύματα

Μια περιγραφή της "Αγροτικής ζωής στην Αγγλία" που ο Howitt εξέδωσε το 1840 επέδεικνε μια χωρίς αμφιβολία υπερβολικά γενικευμένη ικανοποίηση για το συμπέρασμα ότι κάθε άντρας που αποκτούσε αίσθηση των απολαύσεων της ύπαρξης θα έπρεπε να ευχαριστεί τον Ουρανό που του επέτρεψε να ζήσει σε μια τέτοια χώρα, μια τέτοια εποχή. Ωστόσο, εν αντιθέσει, η εποχή μας δεν τολμά να διατυπώσει με τον ίδιο εμφοτικό τρόπο, σ' ό,τι αφορά την ζωή που διάγεται στις μέρες μας, την γενική αηδία και τις απαρχές του τρόμου που γίνονται αισθητές σε τόσες πολλές περιοχές. Γίνονται αισθητές, αλλά ποτέ δεν εκφράζονται πριν από τις αιματηρές εξεγέρσεις. Οι λόγοι γι' αυτό είναι απλοί. Οι ηδονές της ύπαρξης έχουν πρόσφατα επαναπροσδιοριστεί μ' έναν αυταρχικό τρόπο-αρχικά ως προς τις προτεραιότητες, κι έπειτα και ως προς την καθολική τους υπόσταση. Και οι Αρχές αυτές οι οποίες τις επαναπροσδιόρισαν, θα μπορούσαν, με τον ίδιο τρόπο, ν' αποφασίσουν σε οποιαδήποτε στιγμή, χωρίς να είναι υποχρεωμένες να επιφορτιστούν με κάποια άλλη έγνοια, ποιά θα ήταν η πιο επικερδής τροποποίηση που θα μπορούσαν να εισηγηθούν στις τεχνικές της βιομηχανίας τους, ολότελα απαλλαγμένοι από την ανάγκη να ικανοποιηθούν. Για πρώτη φορά, οι ίδιοι άνθρωποι διαφεντεύουν οτιδήποτε γίνεται, αλλά και οτιδήποτε λέγεται γι' αυτό. Κι έτσι η Τρέλλα "έχει χτίσει το σπίτι της... στα ψηλότερα σημεία της πόλης".

Το μόνο πράγμα που προτείνεται σ' εκείνους που δεν ευαρεστήθηκαν με μια επάρκεια τόσο αδιαμφισβήτητη και καθολική όσο αυτή, ήταν να υποταχθούν, μην προσθέτοντας την ελάχιστη κριτική παρατήρηση, όσο αναφορά το ζήτημα της δικής τους αίσθησης για τις απολαύσεις της ύπαρξης, καθώς είχαν ήδη εκλέξει τους αντιπροσώπους της υποταγής τους οπουδήποτε αλλού. Κι έχουν επιδείξει, αρχίζοντας να ξεγνοιάζουν από τέτοιες κοινοτυπίες, οι οποίες, όπως τους έχει

λεχθεί, είναι ανάξιες της προσοχής τους, την ίδια εγκαρδιότητα, για την οποία είχαν ήδη δώσει κάποιες αποδείξεις παρακολουθώντας, από μια απόσταση μεγαλύτερη, τις εναπομείνουσες αξίες της ζωής να γλιστρούν μακριά. Όταν το "να είσαι εντελώς μοντέρνος", έχει καταστεί ένας ειδικός νόμος θεσπιζόμενος από έναν τύραννο, αυτό που ο τίμιος σκλάβος φοβάται περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, είναι η πιθανότητα να θεωρηθεί ύποπτος πως βρίσκεται πίσω από την εποχή του.

Ανθρωποι καλύτερα πληροφορημένοι απ' ότι εγώ, έχουν εξηγήσει πολύ καλά την απαρχή αυτού που ήρθε για να παρέλθει: "Η ανταλλακτική αξία δεν μπόρεσε να σχηματιστεί, παρά μόνο ως ο εντολοδόχος της αξίας χρήσης, αλλά η νίκη της με την δύναμη των όπλων της δημιούργησε τις συνθήκες για την αυτόνομη κυριαρχία της. Κινητοποιώντας κάθε ανθρώπινη χρήση και υφαρπάζοντας το μονοπώλιο της ικανοποίησής της, κατέληξε να διευθύνει την ίδια την χρήση. Η διαδικασία ανταλλαγής ταυτίστηκε με κάθε δυνατή χρήση και την καθυπόταξε στην θέλησή της. Η ανταλλακτική αξία είναι ο κοντόττιρος της αξίας χρήσης που καταλήγει να κάνει τον πόλεμο για δικό του λογαριασμό"³².

"LE MONDE N'ESTE QU'ABUSION"³³ (Ο κόσμος είναι μονάχα μια πλάνη), συνόψισε ο Βιγιόν σ' έναν οκτασύλλαβο. (Είναι οκτασύλλαβος, παρ' όλο που ένας απόφοιτος Πανεπιστημίου, των ημερών μας θα μπορούσε ν' αναγνωρίσει έξι, μόνο, συλλαβές σ' αυτόν τον στίχο). Η γενική παρακμή είναι ένα μέσο στην υπηρεσία της αυτοκρατορίας της δουλικότητας, κι είναι μόνο σαν τέτοιο που της επιτρέπεται ν' αποκαλείται πρόοδος.

Πρέπει να καταστεί γνωστό, ότι, εφεξής, η δουλικότητα επιθυμεί, ν' αγαπιέται γι' αυτό που είναι, κι όχι επειδή θα μπορούσε ν' αποφέρει κάποιο ουσιαστικό πλεονέκτημα. Παλαιότερα, θα μπορούσε να περάσει για προστασία, αλλά δεν προστατεύει πια τίποτα. Η δουλικότητα δεν προσπαθεί τώρα ν' αυτοδικαιωθεί αξιωνοντας ότι έχει συντηρήσει, οπουδήποτε, οποιαδήποτε γοητεία που θα μπορούσε να είναι οτιδήποτε άλλο, πλην της μοναδικής ευχαρίστησής του να την γνωρίσεις.

Μόλο που ο ίδιος είμαι ένα κλασσικό παράδειγμα αυτού που τούτη η εποχή δεν θέλησε, η γνώση αυτού που θέλησε δεν μου φαίνεται επαρκής απόδειξη της υπεροχής μου. Λέγει ο Σουϊφτ³⁴, με μια μεγάλη δόση αλήθειας, στο πρώτο κεφάλαιο της Ιστορίας των Τεσσάρων Τελευταίων Χρόνων της Βασίλισσας Αννας. "Ούτε πρόκειται ν' αναμείξω Πανηγυρικό ή Σάτιρα με μια ιστορία προτιθέμενη να πληροφορήσει τους μεταγενέστερους, όπως επίσης να καθοδηγήσει τους σύγχρονους μου που βρίσκονται στην άγνοια ή σε πλάνη, αφού τα γεγονότα, αληθώς σχετιζόμενα, είναι από μόνα τους οι καλύτερες επευφημίες ή οι πιο διαρκείς επιπλήξεις". Κανείς δεν γνώριζε καλύτερα απ' τον Σαίξπηρ πως περνά η ζωή. Ανακαλύπτει ότι "είμαστε αυτό το υλικό απ' το οποίο φτιάχνονται τα όνειρα"³⁵. Ο Καλντερόν³⁶ κατέληξε στο ίδιο συμπέρασμα. Εγώ, είμαι τουλάχιστον βέβαιος, απ' αυτά τα οποία προηγήθηκαν, ότι υπήρξα επιτυχημένος στην μεταβίβαση των στοιχείων εκείνων που θα επαρκέσουν για να καταστήσουν αρκούντως διαυγές, έτσι που κανένα είδος μυστηρίου ή ψευδαίσθησης να μην παραμείνει, όλα αυτά που είμαι.

Εδώ ο συγγραφέας τελειώνει την αληθινή ιστορία του: συγχωρήστε τα λάθη του.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ (ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

¹ "Ταύτα μεν εν τω χειμώνι εγένετο, και το δεύτερον έτος ετελεύτα τω πολέμω τώδε ον Θουκυδίδης ξυνέγραψεν"

Θουκυδίδης, "Πελοποννησιακός Πόλεμος" Βιβλίον Β', 70, 5

² "Εν αγορά καγώ τέθραμμαι"

Αριστοφάνης, "Ιππής"

³ (Δεκατέσσερις σειρές από την αρχή της σελίδας του αγγλικού κειμένου. Ο Ντεμπόρ κάνει DETOURNEMENT των χωρίων του Εκκλησιαστή που ακολουθούν. Παίξετε αναλόγως).

"Ακαταπαύστως περιστρεφόμενος υπάγει,

Και επανέρχεται επί τους κύκλους αυτού, ο άνεμος.

Πάντες οι ποταμοί υπάγουσιν εις την θάλασσαν,

και η θάλασσα ποτέ δεν γέμει.

Εις τον τόπον όθεν ρέουσιν οι ποταμοί, εκεί πάλιν επιστρέφουσι, δια να υπάγουσι".

(Εκκλησιαστής, 6 και 7. Οπου "άνεμος", ο Ντεμπόρ λέει "πνεύμα" και όπου "ποταμοί", λέει "επαναστάσεις").

⁴ Παραθέτω απόσπασμα που θα βοηθήσει στον σχολιασμό των σχετικών με τον Κρίστοφερ Μάρλοου (1564 - 1593) και τον Σαίξπηρ.

"Στους πουριτανούς επιφυλλιδογράφους, που επιχαίρουν για τη δολοφονία του Μάρλοου, θεωρώντας την εκδήλωση της θεϊκής οργής για τον "βρωμερό, άθεο και βλάφημο θεατρογράφο", έρχεται να απαντήσει ο Σαίξπηρ με την πικρή παρατήρηση του Γελωτοποιού στο "Όπως σας αρέσει" (Τρίτη Πράξη, 1η Σκηνή): "Όταν τους στίχους σου δεν τους καταλαβαίνουν, κι ούτε την ιδιοφυία σου την ενθαρρύνει εκείνο το ανυπόμονο παιδί, η Συνεννόηση, αυτό πια σε σκοτώνει πιο πολύ κι από υπέρογκο λογαριασμό σε ταβερνείο".

⁵ Μικρό βιογραφικό του Φρανσουά Βιγιόν. Όσο για τον Ρενιές ντε Μοντινύ ήταν νεαρός φίλος του Φρανσουά Βιγιόν και φοιτητής. Όπως σημειώνει ο Σκιαδαρέσης "καταγόταν από μεγάλο σόι, μα τον πήρε ο κατήφορος του κριματου και τον έστειλε στην κρεμάλα".

⁶ "CATHERINE, BIETRIX ET BELLET..." Γυναίκες που συντρόφεψαν τον Φρανσουά Βιγιόν στα καπηλειά και τα καταγώγια. (Βλέπε ποιήματα των εκδ. Πιλέθρον ή Γαβριηλίδη, στις σελ. 56, 70, 74, 116).

⁷ OMAR KHAYYAM: Φιλόσοφος, αστρονόμος, μαθηματικός και ποιητής. Γεννήθηκε στο Νισαπούρ του Χορασάν, το 1040. Το πραγματικό του όνομα ήταν Γιάς-ουντίν-Αμπούλ-Φατ-μπιν-Ιπράμ, και το Καγιάμ είναι το "τεκαλούς" του, δηλαδή το ποιητικό του παρατσούκλι. Εγγραψε τα περίφημα "Ρουμπαγιάτ" (Τετράστιχα) που υμνούν την μέθη, το εφήμερο και τη σοφία του να ζεις έντονα στο πέρασμα του χρόνου. Φίλος του περιβόητου Χασάν Γ' Σαμπάχ, του "Γέρου του Βουνού". Ο Γκυ Ντεμπόρ δεν παύει να αναφέρεται στο έργο του (βλ. IN GIRUN IMUS NOCTE ET CONSUMIMUR IGNI, "Σχόλια στην Κοινωνία του Θεάματος", "Πανηγυρικός"). Το Ρουμπαγιάτ που αναφέρεται στον Πανηγυρικό είναι το XCIII της Πέμπτης Έκδοσης της μετάφρασης του Εντουαρτ Φιτζέραλντ.

⁸ Πρόκειται για έμετρο τετράστιχο (Ρουμπαγιάτ)

⁹ α) Αρχίλοχος: Γεννήθηκε στην Πάρο (712-664 π.Χ.)Επινόησε τον Ιαμβο.

β) Αρχίλοχος, "Ελεγειακά" 4, 4α

"αλλ' άγε σύν κώθωνι θρής διά σέλματα νηός

φοίτα και κοίλων πώματ' άφελκε κάδων,

άγρει δ' οίνον ερυθρόν από τρυγός ουδέ γαρ ημείς

νήφειν εν φυλακή τήδε δυνησόμεθα."

"Μπές με την καραβάνα στου γοργού πλοίου τ' αμπάρι

τράβα τις τάπες απ' τα βαθουλά βαρέλια
τρύγα από κάτω κοκκινέλι, να 'ναι μούστος
δίχως κρασί τη βάρδια αυτή πως να περάσουμε;"

(Ελεύθερη μετάφραση Γιάννης Δάλλας)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΡΙΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

¹⁰ Αλέξης ντε Τοκβίλ (1807 - 1859). Πολιτικός στοχαστής και ένας από τους εμπνευστές της Κοινωνιολογίας. Σημαντικό έργο του είναι οι δύο τόμοι του *LA DEMOCRATIE EN AMERIQUE* (1835). Τα *SOUVENIRS* είναι γραμμένα στην περίοδο 1850 - 1851.

¹¹ BALTASAR GRACIAN (1601 - 1658). Σύμφωνα με τον Ντεμπόρ (και μ'εμάς) "βαθύς γνώστης του ιστορικού χρόνου". Στα ελληνικά κυκλοφορεί το περίφημο σύγγραμμά του "Χρησμολόγιο και Τέχνη της Φρόνησης". Οσον αφορά το παράθεμά του στον "Πανηγυρικό", ορισμένοι από εμάς είμαστε σε θέση να συμφωνήσουμε απόλυτα μαζί του.

¹² Το μυθιστόρημα του Στάινμπεκ, "Ο Δρόμος με τις Φάμπρικες".

¹³ "BEAU COMME LE TREMBLEMENT DES MAINS DANS L'ALCOOLISME". Από το 5ο των Ασμάτων του Μαλντορόρ.

¹⁴ Από την Αλληλογραφία του Νικολό Μακιαβέλι με τον Francesco Vettori (1474 - 1539), πρέσβη της Φλωρεντίας, διπλωμάτη και ιστορικό φίλο του συγγραφέα του "Ηγεμόνα". Η Αλληλογραφία τους διήρκεσε από το 1513 έως το 1514.

¹⁵ VAUVENARGUES, LUC DE CLAPIERS (1715 - 1747). Γάλλος μαρκήσιος και μοραλιστής, συγγραφέας του έργου *INTRODUCTION A LA CONNAISSANCE DE L'ESPRIT HUMAIN* (1746).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

¹⁶ Βλ. Μακιαβέλι, "Ο Ηγεμόνας": "Quod sint genera principatuum et quibus modis acquirantur". Στην επιστολή του Μακιαβέλι προς τον Φραγκίσκο Βιττόρι (της 10ης Δεκεμβρίου του 1513) ο Μακιαβέλι γράφει ακριβώς τα λόγια που παραθέτει ο Ντεμπόρ ("Τι είναι η ηγεμονία, πόσα είδη υπάρχουν, πώς κατακτώνται, πως διατηρούνται, γιατί χάνονται").

¹⁷ GUICHARDIN GRANCOIS ή FRANCESCO GUICCIARDINI (1483 - 1540). Πολιτικός στην υπηρεσία του Πάπα και ιστορικός, γεννημένος στην Φλωρεντία. Με το ψευδώνυμο αυτό αλληλογραφούσε ο Τζανφράνκο Σανγκουινέτι με τον Ντεμπόρ.

¹⁸ ALFRED DE MUSSET (1810 - 1857). Γάλλος συγγραφέας. Στα δεκαεφτά του έγραψε την περίφημη φράση, "Θέλω να γίνω Σαίξπηρ ή Σίλλερ, και γι' αυτό δεν κάνω τίποτα!" ενώ όταν πέθανε, άρθρωσε τα, εξίσου περίφημα λόγια, "Θα κοιμηθώ!... Επιτέλους, θα κοιμηθώ".

¹⁹ "...LA PROSE QUE LAUTREAMONT A EMPLOYEE DANS L'EXPOSE PROGRAMMATIQUE QU'IL A APPELE POSSIES". Πρόκειται για την φράση: Αντικαθιστώ τη μελαγχολία με το θάρρος, την αμφιβολία με τη βεβαιότητα, την απελπισία με την ελπίδα, την κακία με το καλό, τα παράπονα με το καθήκον, το σκεπτικισμό με την πίστη, τις σοφιστείες με την ψυχρότητα της ηρεμίας, και την αλαζονεία με την ταπεινοφροσύνη".

(μετάφραση Γιάννης Δ. Ιωαννίδης)

²⁰ Η κενή σελίδα του Μαλλαρμέ και το "Λευκό τετράγωνο σε λευκό φόντο" του Μάλεβιτς: δύο από τα πιο επιδραστικά έργα στον χώρο της πρωτοπορίας και του ξεπεράσματος της τέχνης.

²¹ "...J'ETAIS AVEC ALICE". Πρόκειται για την ALICE BECKER-HO, σύζυγο του Γκυ Ντεμπόρ, στην οποία είναι αφιερωμένη η ταινία του "Η Κοινωνία του Θεάματος" (1973). Επίσης, μαζί με τον Ντεμπόρ συγγραφέας του βιβλίου "LE JEU DE LA GUERRE", ενώ το 1990 εκδόθηκε το βιβλίο της "LES PRINCES DU JARGON" (από τον οίκο GERRARD LEBOVICI).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΠΕΜΠΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

²² THOMAS DE QUINCEY (1785 - 1859). Ο συγγραφέας των "Εξομολογήσεων ενός Αγγλου Οπιομανούς" και του έργου "Η Δολοφονία ως μία εκ των Καλών Τεχνών". Εγινε διάσημος επίσης και ως εκκεντρικός, "μία άθλια κοκαλιάρικη ύπαρξη, που ζούσε με τσάι, σπυριά ρυζιού κι αποφάγια από κρέας, σε σκονισμένα δωμάτια με τεράστιους σωρούς από χαρτιά, που συχνά περπατούσε τη νύχτα και κοιμόταν όλη μέρα. Ήταν εντελώς ανίκανος να λογαριάσει χρήματα, να παρατηρήσει ώρες και ημερομηνίες, να ταχτοποιήσει, οτιδήποτε επειδή δεν ήταν διατεθειμένος να δαπανήσει σκέψη για θέματα σαν κι αυτά, που δεν άγγιζαν την εσώτερη ζωή του".

Το παράθεμα στην αρχή του 5ου Κεφαλαίου του "Πανηγυρικού" είναι από το κεφάλαιο "Εισαγωγή στα Δεινά του Οπίου" των "Εξομολογήσεων ενός Αγγλου Οπιομανούς".

²³ Αντιτρομοκρατική υπηρεσία και Γενική ασφάλεια αντίστοιχα.

²⁴ Κολέν ντε Καγές: "Γιος ενός κλειδαρά της συνοικίας τ' Αγίου Μπενουά, συμμαθητής και παιδικός φίλος του Φρανσουά Βιγιόν, ήταν εγκληματική φύση, κι η επίδρασή του στον Βιγιόν στάθηκε ολέθρια. Ληστής, διαρρήχτης, άρπαγας και ιερόσυλος, καταδικάστηκε σε θάνατο και κρεμάστηκε στο Παρίσι (αφού τον υπέβαλαν στο μαρτύριο της ρόδας) τον Σεπτέμβρη ή Οκτώβρη του 1460." Σ. ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗΣ

²⁵ GUIDO CAVALCANTI (1225 - 1300). Ιταλός ποιητής, φίλος του Δάντη. Με το ψευδώνυμο αυτό αλληλογραφούσε ο Γκυ Ντεμπόρ με τον Τζανφράνκο Σανγκουϊνέτι.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΚΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

²⁶ CHARLES D' ORLEANS (1394 - 1465). Γάλλος ποιητής, γεννημένος στο Παρίσι. Φίλος του Φρανσουά Βιγιόν.

²⁷ Βανδέα: Γαλλική επαρχία που το 1793 εξεγέρθηκε ενάντια στην επανάσταση κατόπιν παρακίνησης των βασιλικών με αφορμή το θέμα της επιστράτευσης.

²⁸ Η "Ταξιαρχία Αίνκολν" ήταν το Αμερικανικό Τμήμα των "Διεθνών Ταξιαρχιών" που πολέμησαν ενάντια στον φασισμό στην Ισπανία από το 1936 έως το 1939.

²⁹ JAMES HENRY LORD RAGLAN (1788 - 1855). Βρετανός στρατηγός, επικεφαλής των στρατευμάτων της Βρετανίας στην Κριμαία (1854).

³⁰ MASSENA ANDRE, δούκας του Ρίβολι, πρίγκιπας του Εσλινγκ (1758 - 1817). Γάλλος στρατηγός, γεννημένος στη Νίκαια. Διακρίθηκε σε πολλές μάχες και, σύμφωνα με τα λόγια του Ναπολέοντα, ήταν "το γλυκό παιδί της νίκης".

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΒΔΟΜΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

³¹ SAINT-SIMON (Λουδοβίκος ντε Ρουβρουά 1675 - 1755). Γαλλικής καταγωγής υπήρξε στρατιωτικός, διπλωμάτης και συγγραφέας. Χρημάτισε πρεσβευτής στην Ρώμη και στην Ισπανία. Τα Απομνημονεύματά του 41 τόμοι είναι κυριότερη ιστορική πηγή για τα χρόνια εκείνα.

³² Πρόκειται για την 46η θέση της "Κοινωνίας του θεάματος"

³³ "LE MONDE N' EST QU' ABUSION". Στίχος του Φρανσουά Βιγιόν από το ποίημα "AUTRE BALADE - DES SEIGNEURS DU TEMPS JADIS". (Στον τόμο του Σ. Σκιαδαρέση, σελ. 58). Προτεινόμενη μετάφραση: "Φενάκη ο κόσμος είναι". (Οκτασύλλαβος).

³⁴ JONATHAN SWIFT. (1677 - 1745) Ιρλανδικής καταγωγής, σατιρικός συγγραφέας. Μισάνθρωπος και φίλος της τεμπελιάς, απαξίωσε να μορφωθεί, ενώ διατέλεσε ιερέας και μέγας γυναικοκατακτητής. Ο βιογράφος του σημειώνει ότι έζησε την τελευταία δεκαετία της ζωής του εν πλήρει πνευματική κατάπτωση. Κυνικός και σαρκαστής των πάντων έγραψε: "Τα ταξίδια του Γκιούλιβερ", "Η μάχη των βιβλίων", "Διαγωγή συμμάχων" κ.ά.

³⁵ Σαίξπηρ, "Τρικυμία" "Είμαστε απ' την ύλη που 'ναι φτιαγμένα τα όνειρα" (Πράξη Δ', Σκηνή 1η)

³⁶ CALDERON. PEDRO DE LA BARCA (1600 - 1681). Ισπανός ποιητής και δραματουργός, γεννημένος στη Μαδρίτη.

Η ΠΙΚΡΗ ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΙΣΜΟΥ

ΟΙ ΩΡΑΙΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ ΠΕΦΤΟΥΝ

Παντού και τώρα περισσότερο από παντού μέσα στην έκταση της κοινωνικής γεωγραφίας και μάλιστα της υπο-κατοχήν γεωγραφίας το πιο προσφιλές έδεσμα είναι η αυτοκτονία. Όπως επίσης ο πνευματικός κανιβαλισμός που διεκδικεί το άπλωμα του σαν το κυρίαρχο χόμπυ κι ακόμα πιο πέρα την επιβολή του σαν το πιο αναγνωρίσιμο κοινωνικά σπορ.

Η αθλιότητα που έχει αλλάξει τον τελευταίο αιώνα 100 φορές τα ρούχα της βρίσκει πάντα πρόθυμους παρανύμφους για να πατρευτεί την λογική της την ίδια.

Ο ΑΡΤΩ ΕΧΕΙ ΚΡΕΑΣ.

Η άλωση της ήδη αφοπλισμένης τέχνης από την ηλιθιότητα εκείνη που το παγκόσμιο κράτος εγγυάται σαν την μόνη υπαρκτή στάση, σφράγισε την καινούργια πρόσκληση στο μεγάλο φαγοπότι. Επιτέλους επιτρέπει στις ανώμαλες ορέξεις να ξεκοκαλίσουν ότι στην τέχνη του αρνητικού τόσα χρόνια φρουρείτο άγρυπνα, από το επαναστατημένο προλεταριάτο και από την εσωτερική της δύναμη. Όταν νικημένο αυτό αποσύρθηκε στις γωνιές της ποθητής λήθης να γλύψει τις πληγές του ετοιμάζοντας την επιστροφή του, η επαναστατική συνοχή της τέχνης ήταν μια άδεια ραχοκοκαλιά, ένας σκελετός χωρίς σάρκα. Δεν συγκρατούσε τίποτα και κανείς δεν ενδιαφερόταν να την συγκρατήσει. Τα κοράκια άρχισαν να φτερουγίζουν...

Υπάρχει μια τάξη ανθρώπων που ζει από την κοπροφαγεία, μία άλλη ομάδα έχει το "χάρισμα" να μετατρέπει σε κοπριά ότι πιάνει. Τρώει αυτά που δεν τρώνονται και το ξερατό της το εγγυούνται οι ψυχίατροι. Είναι λένε η σύγχρονη αντίληψη για την πνευματικότητα, τις καλές τέχνες, τον έρωτα...

Δεν μπορεί σήμερα κανείς να δηλώνει καλλιτέχνης και να μην είναι μπάτσος.

Το ίδιο ισχύει για τους "πονηρούς" που βλέπουν ανατρεπτική δύναμη στην νερούλιασμένη αδυναμία που ονομάζεται αστικός "έρωτας".

Βρίσκονται μακριά νυχτωμένοι.

Όταν μιλάνε αυτοί οι λαπάδες για έρωτα είναι σαν να μιλάνε για σκοινί στο σπίτι του κρεμασμένου.

Ποιός απ' όλους αυτούς έχει δοκιμάσει αίμα; Ποιός το κάνει κάθε μέρα;

Ποιός μπορεί να κοιτάζει με καθαρά μάτια λέγοντας Επανάσταση;

Δεν είμαι εδώ για να πείσω κανέναν αν η Ζωή δεν τον έχει πείσει.

Εχω όμως μια γερή γροθιά για τον καθένα που θα συστηνόταν καλλιτέχνης ικανή να τον πείσει να την πάρει στα σοβαρά.

Και την Ζωή και την τιμιότητά μου.

Όπως καμιά "γυναίκα" δεν μπορεί να περηφανευτεί για τον σύντροφο μου "βαρώνο" STRIKE χωρίς να ψεύδεται.

Όπως κανένα ακαδημαϊκό απολίθωμα δεν μπορεί να περηφανευθεί για τον σύντροφό μου ICE-M.K. και τις λαμπρές θεωρητικές του αναλύσεις.

Ετσι και κανένας καλλιτέχνης όλου του φάσματος της μισητής απάτης τους δεν μπορεί, να περηφανευτεί ότι με πλησίασε στα είκοσι μέτρα, και εγώ ξέροντας την ταυτότητά του δεν τού 'σπασα τα μούτρα.

Αυτή είναι η τιμιότητά μας.

Εγώ προσωπικά δεν έχω κάνει τίποτα από όσα θά 'θελα.

Είμαι ένα τίποτα -όπως κανείς δεν μπορεί νά 'ναι τίποτα άλλο σ' αυτήν την κοινωνία που βασιλεύουν οι ληστές- ένα μόνο με σηκώνει, ένα με κάνει να γίνομαι το παν (γειά σου φίλε Μαρξ αντι-καλλιτέχνη).

Η τιμιότητά του να κοιμάμαι και να ξυπνάω απαιτώντας:

ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΡΤΩ ΘΕΛΩ ΑΙΜΑ

Θελω το αίμα των εχθρών του, δεν έχω άλλους εχθρούς, είναι κοινοί, τι παράξενο, ο ίδιος ψυχίατρος

- βασιανιστής του Αρτώ μ' ακολουθεί σ' όλη μου την ζωή, καταπόδα, όπου κι αν πάω, όπως ακολουθεί και σας -αν δεν είστε με την πλευρά των ψυχιάτρων.-

Υπάρχει ένα Ροντέζ χτισμένο ειδικά για μένα. Με τραβάν εκεί κάθε μέρα, σε κάθε απαγορεύεται, σε κάθε κάτσε καλά, δεν πειράζει, ξέχνα το.

Υπάρχει ένα Ροντέζ ένα Ιβρύ για τον καθένα.

Όπως υπάρχει και ένας καλλιτέχνης - φονιάς για τον καθένα μας, για τον κάθε φίλο της εντιμότητας, της ανθρωπιάς, της Ζωής. Φοβάται κάποιος αυτήν την Ζωή και χώνει το κεφάλι του σαν κυνηγημένη στρουθοκάμηλος μέσα σε όργανα γεννητικά; Αμέσως θα βρεθούν χίλιοι καλλιτέχνες να υμνήσουν με λυρισμό αυτό το χάσιμό του, να το ζωγραφίσουν, να το προβάλλουν. Α, τι ωραία να σπάω τα κόκκαλα τέτοιων καλλιτεχνών, νομίζω ποτέ δεν θα μου 'ταν αρκετά...

Σπάζοντας απροειδοποίητα τα μούτρα ενός καλλιτέχνη εργάζεσαι την καλή τέχνη του αρνητικού, εργάζεσαι καλά την Ανθρωπιά μέσα στη Ζωή, και την υπερασπίζεσαι απ' τους πιθήκους των ειδικεύσεων. Μια μαχαίριά σε έναν ζωγράφο π.χ. είναι πάντα μια πράξη βαθιάς ανθρωπιάς και αντίστασης. Πιο πολύ απ' την ροχάλα σε έναν μουσικάντη, πιο πολύ απ' τις καθημερινές μούτζες στους πολύχρωμους ιδεολόγους. Από την περιφρόνηση, ή το χαστούκι στον πολιτικάντη, στον διανοούμενο, στο "φρικιό", που πιάνουν ξεδιάντροπα στο στόμα τους την Επανάσταση. Τότε είναι που ο μετρητής της τιμιότητάς σου ανάβει -MAX-. Πιο πολύ απ' τον σκοτεινό γυρισμό στο σπίτι και το βουβό κλάμμα από λύσσα, από απελπισία, από Αγάπη για τον κόσμο. Χρειάζονται κι' αυτά δεν λέω, από μέσα μας βγαίνουν, αλλά το μαχαίρι... Α! Το μαχαίρι... σύντροφος αγαπημένος: στιλέτο, πεταλούδα, μπαρμπέρικο ξυράφι ακόμα και κουζινομάχερο, πόσο όμορφα χαμογελάει, πιστός πάντα φίλος, ελευθερωτής και τελάλης της Ανθρωπιάς μας που εξεγείρεται.

Χρειάζονται ένα μαχαίρι και μερικές μόνο κινήσεις για να την ξανασυναντήσουμε κι έχουμε μετά μια ολόκληρη ζωή να την υπερασπιζόμαστε...

Σας διαβεβαιώ φίλοι μου το Σχέδιο της δεν ξεχνιέται εύκολα...

Σηκώνω πρώτος τη γροθιά και τη σημαία στην υπεράσπιση του.

Για τον Αρτώ και ενάντια στους φονιάδες του.

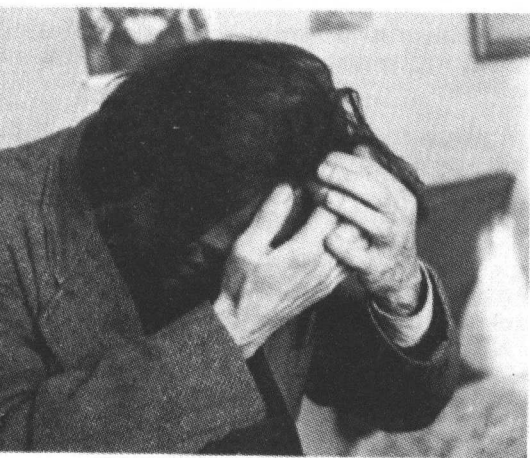
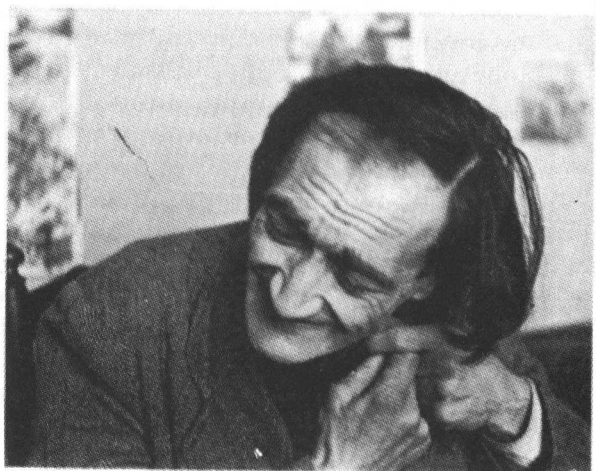
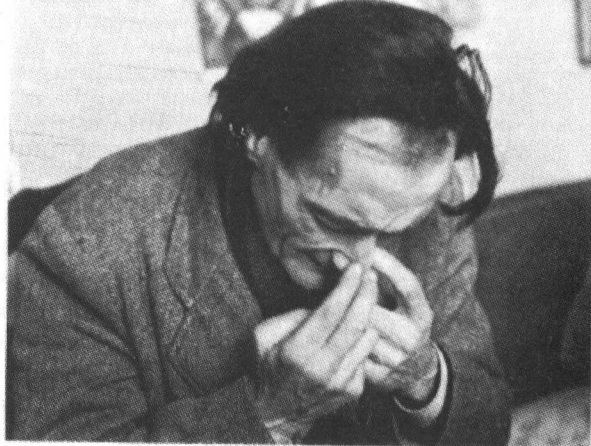
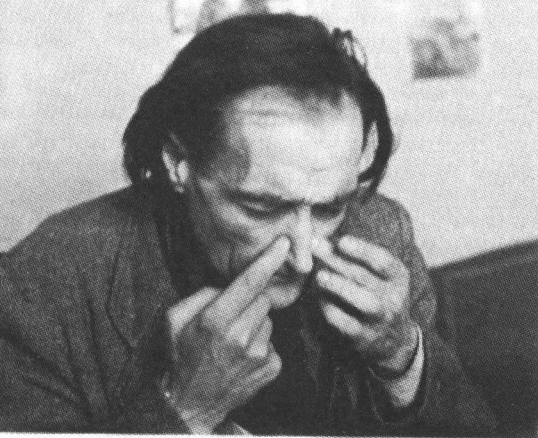
Ξεθηκαρώστε φίλοι μου το μαχαίρι.

Το σηκώνω πρώτος...

Είναι για τον Αρτώ...

Είναι για τον Ανθρωπο...

*Την αλήθεια τη φοιιάχνει η συνείδηση.
...Θα ξαναχτίσω τον Ανθρωπο που είμαι.*

Α. Αρτώ.

Οποιος τολμά να μιλά για τον Αρτώ,
χωρίς να παίρνει τα όπλα ενάντια στην
γαμημένη φάρα των σταυρωτών του,
είναι ή μπάτσος ή παπάς.

(DE BELLO CIVILI)

Ο ΑΡΤΩ ΚΑΙ ΟΙ ΥΑΙΝΕΣ

...και το επαναλαμβάνω: ένας κόσμος που μέρα-νύχτα
τρώνει όλο και περισσότερα αυτά που δεν τρώγονται για να φέρει
σε πέρας την κακία του πρόθεσης, δεν έχει παρά ΝΑ ΤΟ ΒΟΥΛΩΣΕΙ.

Α. Αρτώ

Βουλώστε το λοιπόν μηχανικοί της πνευματικής αποδιοργάνωσης, όλο το ηλιακό σύστημα που φανταστήκατε δεν είναι παρά η εγκεφαλική σας αναφυλαξία. Κανιβαλλική αναφυλαξία γαρνιρισμένη με εκείνες τις ξυδάτες σάλτες που σας κάνουν να "αισθάνεσθε" όλες μα όλες τις καλλιτεχνικές τρεμούλες και να λιγουρεύεστε:

τα εξαρθρωμένα νεύρα,
τις αιμοραγούσες αισθήσεις,
το χλώμιασμα της αναπνοής,
την αντίληψη,
τον φώσφορο της λύσσας,
το ΠΝΕΥΜΑ.

Το πνεύμα καρφωμένο στα μαύρα τοτέμ της απελπισίας με το στήθος τρυπημένο από τους κεραυνούς της μάταιας ελπίδας γδαρμένο από τους ανέμους των βυθών. Ενα νοσοκομειακό πλοίο είναι το πνεύμα, κι όλα τα χρώματα του πολέμου. Κίτρινο, μαύρο, γκρι, πολύ κίτρινο, άρρωστο κόκκινο, κόκκινο της ζωής. Κι οι φλέβες να πάλλονται φρενιασμένα: Ο πυρετός, το κινίνο, τα εγκεφαλικά κύτταρα που ποιοραγούν, που νεκρώνονται, που ανατινάζονται. Να η μπέρτα του λεπρού πετιέται στην θάλασα. Κρατειθείτε μακριά απ' το πνεύμα, Κύριοι. Κρατειθείτε μακριά απ' το ψυχораγήμά του. Όλα τα ψέμματα δεν φτάνουν, όλες οι συνθηκολογήσεις δεν μπορούν. Κλείστε το τηλέφωνο, Κύριοι. Το πνεύμα δεν είναι στην γραμμή.

Να μιλάς για τον Αρτώ είναι να μιλάς με πληγές στο στόμα.

Να μιλάς για τον Αρτώ είναι να σωπαίνεις.

Είναι να κλαις, να υποφέρεις, να ανασταίνεσαι.

Γουρούνια - ύαινες πιάσαν στο στόμα τους τον Αρτώ.

Γουρούνια - ύαινες πιάσαν στα χέρια τους τον Αρτώ.

Τα γουρούνια είναι γουρούνια, πάντοτε νεκρά.

Ποτέ δεν ανασταίνονται τα γουρούνια.

Ποτέ δεν λένε Ζωή οι ύαινες.

Τα γουρούνια - ύαινες τρώνε τον Αρτώ.

Σάλια και λίπος γυαλίζουν στην χοντρή τους κοιλιά, στην άσχημη μούρη τους. Ξεκοκαλίζουν αυτόν τον ιστό νεύρων.

Ρουφάνε το καμμένο μυαλό.

Πηρουνίζουν το αναμμένο κάρβουνο της καρδιάς.

Πίνουνε τα δηλητηριασμένα νάματα της ψυχής.

Τρώνε, πίνουν, χαίρονται.

Τα γουρούνια

"Καλλιτέχνες" - πάντα μπάτσοι

"Επαναστάτες" - πάντα παπαδες

Η μούχλα της "διανόησης", η λέπρα της αμφισβήτησης.

Λαϊκοί στύτες, χοντροτηνέιτζερ, οικογενειάρχες με παντόφλες.

Δερβίσηδες των αισθημάτων.

Καραγωγείς του πάθους.

Φηλησταίοι της ονειρώξης.

Μακελάρηδες του γέλιου

"ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ"/ΜΠΑΤΣΟΙ ΚΑΙ ΠΑΠΑΔΕΣ

ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ, ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ, ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ

Ερχονται από παντού κατά πάνω του οι γαμημένοι.

Οι γαμημένοι φίλοι της αιδιολιχείας.

Επετίθονται από παντού.

ΠΙΣΩ ΛΑΜΙΕΣ

ΠΙΣΩ ΚΙΝΑΙΔΟΙ

ΠΙΣΩ ΤΥΜΒΩΡΥΧΟΙ

Γιατί στο τέλος-τέλος τί σας έκανε ο καημένος ο Αρτώ;

Γιατί στο τέλος-τέλος τί ζητούσε ο φτωχός ο Αρτώ;

Λίγη ησυχία στο πνεύμα του, λίγη πρέζα συνείδησης.

Δύο κουβέντες με τον Βικέντιο, έναν Θεό να φάει.

Του απαντήσατε με τα ηλεκτροσόκ σας κι' αυτό δεν σας έφτασε.

Θέλετε να τον φάτε γωνιά-γωνιά, να βγάλετε κέρδος κι απ' τον τελευταίο του σπασμό.

Βλέπω το κορμί του να τινάζετε όμοια γκείζερ αιμάτων. Ξανά και ξανά αυτό το τίναγμα φαλτσέτα.

Νοικοκυρές χωρίς καρδιά τον χτυπάν αλύπητα με την γλώσσα ξεσκονηστήρι...

Και να που αυτό το βασανισμένο λείψανο γίνεται η ερωτική καραμέλα στο στόμα του κάθε άθλιου ζευγαριού.

Ο ΑΡΤΩ ΣΑΝ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑΚΟ.

Και βλέπω, και ξέρω, και υποφέρω την βρωμερή φάρα των σταυρωτών του. Εχω δει εκείνες που στο πρόσωπό του βλέπαν τον "γκόμενό" τους, έχω δει εκείνους που γαργαρίζαν το όνομά του σούπα και κριτική, έχω δει τα ανιερά σκίτσα στα φοιτητικά δωμάτια, τις επιγραφές στα θέατρα, τα εξώφυλλα, τις βιτρίνες, τα λευκώματα και στα χαϊμαλιά τον έχω δει. Εχω δει τα αποσπάσματα που τον καταδιώκουν, τα εκτελεστικά αποσπάσματα τα έχω δει.

ΚΑΙ ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΤΟΥΣ ΒΛΕΠΩ ΠΙΑ.

Κι ακόμα ακούω τα σκυλιά τους να αλυχτούν στο κυνήγι του, τους γρυλισμούς των γουρου-νιών, τις συζητήσεις των φοιτητών, τα ψέμματα, τις υπερηφάνιες, τις υποσχέσεις έχω ακούσει όλες, τους αγριεμένους ψίθυρους των δεσμοφυλάκων του έχω υποφέρει. Και δεν μπορώ να τους ακούω πια.

ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΤΟΥΣ ΑΚΟΥΩ ΠΙΑ.

Η νύχτα είναι πιο νύχτα. Οι ύαινες είναι παντού.

Όλοι εσείς υμνείται την ερωτουδουλειά, την σέβεστε, την ακολουθείται.

Υαινες - γουρούνια: Εμπρός φάτε

Εμπρός ισοπεδώστε με τις μπουλτόζες του Χαϊ.

Εμπρός ΜΥΘΟΠΟΙΗΣΤΕ/ΔΟΞΑΣΤΕ/ΑΦΟΠΛΙΣΤΕ

ΞΕΡΕΤΕ ΕΣΕΙΣ!!

Κι ο Αρτώ γίνεται το χαλί για να περπατήσει πάνω του κάθε μικρότητα, κάθε καμουφλαρισμέ-νος ψυχίατρος.

Αλλά να ο Αρτώ συνεχίζει να σκεπάζει την κτίση όλη:

ΓΕΛΩΝΤΑΣ ΣΙΓΟΥΡΑ, ακόμα και για τους ψυχιάτρους

ΓΕΛΩΝΤΑΣ ΑΔΙΑΦΟΡΑ - ΓΕΛΩΝΤΑΣ ΑΤΡΟΜΗΤΑ

Πάντα κυνηγημένος, πάντα ξένος, στο προσκεφάλι της πραγματικότητας πάντα,

Ο ΑΡΤΩ ΠΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΑΝΑΦΛΕΞΗΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ.

Το σημείο της ανάφλεξης των ψευδεσθήσεων σας, ύαινες.

Εργάτης σιδήρου.

Κόντρα στους ναούς που θέλετε να τον χτίσετε.

Κόντρα στις φυλακές που τούχετε ήδη χτίσει.

Κόντρα σ' όλες τις πνευματικές πατριδες.

Και εκείνος όπως κι' εμείς, όπως κι εγώ

-αλοίμονο ήδη προδότης σ' όλες τις πατριδες.-

Ο Αρτώ παλεύει εναντίον σας ύαινες

απέναντι σ' όλη την γαμημένη μυθοποίηση.

Ο Αρτώ πάλευε γι' αυτό που συνεχίζουμε εμείς.

Εμείς παλεύουμε γι' αυτό που συνέχιζε ο Αρτώ.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΣΑΣ ΥΑΙΝΕΣ

και όχι για την αιδιολιχεία.

Βαράτε λοιπόν όσο θέλετε πεθαμένα κόκκαλα.

Εμπρός παπάδες της επιβίωσης χτυπάτε με την πένθιμη αλεβάρδα σας.

Εμπρός σερίφηδες της καρδιάς. Φέρτε τα σκοινιά σας, εδώ είναι η Αλαμπάμα, ο Αρτώ είναι νέγρος, Κάψτε τον κάτω απ' τους μεγάλους μιναρέδες του ψέμματός σας.

Σταυρώστε τον ανάποδα, πλάγια, οριζόντια.

Πάντα θα χαμογελάει.

Πάντα θα στέκει όρθιος και σιωπηλός κάτω απ' τις σημαίες της επίθεσης.

Ιδιος γερό-Απάτσι πολεμιστής.

Εγγυάται την έλλειψη οίκτου. Η ανθρωπιά του είναι χωρίς όρια.

Χωρίς οίκτο χαμογελά αυτός ο βασανισμένος πύργος.

Τόσο φιλικά, τόσο ζεστά, τόσο ήσυχα, απόμακρος μέσα σ' όλα τα βασανιστήρια που του κάνετε.

Κάνει την φωτιά σας καθαρτήριο πυρ αυτός ο μέγας μάγος. Κι εκεί μέσα το χαμόγελό του δεν σβύνει, ανάβει άλλη μία.

Συμφορά σας Ιεροεξεταστές χωρίς δόντια, σκουλίκια δίχως αίμα, αλλοίμονο σας αστίλοι εμποράκοι.

Δεν σβύνει το χαμόγελο - γκιλοτίνα.

Δεν υποχωρεί - δεν συγκατανεύει - δεν συγχωρεί.

Δεν πα να του χτίσετε εκκλησίες και βωμούς, δεν πα να του χτίσετε ψυχιατρεία και άσυλα, ονομάστε τα όπως θέλετε, τα χτυπήματά σας δεν πτοούν, τα γλυψίματα δεν αγγίζουν. Καμμία ανάγκη για υπεράσπιση, υπερασπιστείτε τους εαυτούς σας, ύαινες. Πάντα μπροστά σας θα βρίσκετε αυτό το χαμόγελο - καταδίκη. Κάτω απ' τις σημαίες μας, πίσω απ' την λέξη Επανάσταση όπως την τραύλιζε εκείνος, όπως την ουρλιάζουμε εμείς.

Εκεί ο Αρτώ χαμογελάει έχοντας υψωθεί σαν πυρσός φωτιάς κι έχοντας αναταινάξει τα σύμπαντα...

Όπως ο Άλλος χαμογελούσε με τα πόδια σαπισμένα στις αλυσίδες, με το αυτί του στρατηγού στο στόμα...

Όπως Εκείνος που στην Πράγα χαμογελούσε κλαίγοντας κάθε βράδυ...

Κι ενώ ο Αρτώ παραμένει Αρτώ.

Οι ύαινες παραμένουν ύαινες.

Οι φίλοι του Βορειοδυτικού περάσματος θα ανοίξουν την κυνηγητική περίοδο.

Ο υποσχέθηκα, όταν ακόμα η νύχτα γύρω μας αλυχτούσε.
Αν το λαγούμι του θανάτου έμοιαζε αδιάβατο.
Αλήθεια μας θα λάμψει σούλεγα.
Αν σφίξε μου το χέρι. Νάχουμε μιά καρδιά.
Αν σου λες και ισχύουν...
Εκεί να μ' αγαπάς...

Θα βγω ύμε...
Στο μεγάλο φως.
Στην πλατιά λεωφόρο...

ΔΡΑΧ. 1000

№ 373

Σίγουρα δεν έχετε κοροϊδευτεί;

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Στην τελευταία σελίδα του "Πανηγυρικού" μετά το τέλος της παραγράφου που τελειώνει "πλην της μοναδικής ευχαρίστησης του να την γνωρίσεις" να προστεθεί:

«Αργότερα θα μιλήσω για το πως εκτυλίχθησαν κάποιες συγκεκριμένες φάσεις ενός άλλου, ανεπαρκώς γνωστού πολέμου, ανάμεσα στην γενική τάση της κοινωνικής κυριαρχίας εκείνη την εποχή και σε ότι παρολαυτά κατόρθωσε, όπως γνωρίζουμε, να έρθει και να την διαταράξει.»

Επίσης στο κείμενο: «Το μεγάλο Μέτωπο» μην ψάξετε για την θέση 15, χωρίς να αποτελεί ακόμα μία, από τις προσφιλείς μας παγίδες, έχει απλά αφεθεί κενή για να την συμπληρώσουν οι επαναστάτες αναγνώστες μας, το προλεταριάτο, και όσοι αρνούνται τους «αναγνωστικούς» ρόλους και τον διαχωρισμό θεωρίας-πράξης.

Τέλος ας μας συγχωρεθούν τα όποια τυπογραφικά μικρολάθη, ειδωμένα στο φως της συνολικής προσπάθειάς μας, αλλά και της βιασύνης να πραγματώσουμε το Σχέδιο και να Ζήσουμε...

Διαβάστε λοιπόν (και Ζήστε) αναλόγως. Ενεργητικά και επιθετικά.

De Bello Civili